
SVATORUSKÉ VÉDY

VELESOVA KNIHA

Sepsal mudrc Jagajlo Gan
zrodu Starogorodských,
vNovgorodě Velikém, vSuroži a Kyjevě
vIX. století

Překlad a vysvětlivky A. I. Asov

A tehdy vyslovili naši žreci mudrci starost o osud Véd. Právili, že nám nesmí býti nikým ukradeny, máme-li naše Berenděje a Bojana.

Bus I, 2:2

Tuto Velesovu knihu zasvěcujeme našemu Bohu, který je naším útočištěm i naší silou...

I šli jsme m naším Bohem a začali Ho velebiti:

— Bud' pochválen dnes jako v budoucnu a na věky věků!

Toto slavnostně pronesli kouzelníci. Potom odešli a vrátili se zpět.

Rod IV, 1:1

Svaté písmo Slovanů

Velesova kniha je Svatým písmem Slovanů. Byla vyřezána do bukových desek novgorodskými veleknězi v 9. století našeho letopočtu a je věnována bohu Velesovi.

Tato kniha popisuje dějiny Slovanů a mnoha jiných národů Eurasie od dob „Praotců“ (20 tisíc let př. n. 1.), a rovněž od dob historických, za jejichž začátek je považován počátek 1. tisíciletí před naším letopočtem, až do 9. století našeho letopočtu. Okrývává před námi duchovní vesmír starých Rusů. V této knize jsou obsaženy zkušenosti mnoha tisíciletí duchovních hledání, bojů, vítězství a porážek mnoha národů, obývajících Eurasii. Velesova kniha je jediné evropské Svaté písmo, které se nám dochovalo až do současnosti.

Ze svatých knih starých Řeků a Římanů, jako jsou Orfeovy Rapsodické Teogonie, díla Museionu, nebo Sibylliny knihy, se nám toho příliš nedochovalo. Antické mýty a svaté dějiny známe z volných převyprávění starověkých autorů. Dochoval se skandinávský epos, sestavený ve 13. století, písně skaldů: „Starší Edda“ a „Mladší Edda“. Ze svatých knih druidů zbyly pouze mladší irské pověsti.

Velesova kniha zaujímá v této řadě mimořádné místo, neboť je to kniha psaná pohanskými veleknězi, a proto se její text řadí k nejstarší evropské tradici. Ovšem nikoli pouze Evropské. Vyprávění o pravlasti ve Velesově knize mají mnoho společného s pověstmi staroindických Véd a staroiránské avestské literatury. Pověsti o zakladatelích rodu ve Velesově knize jsou totožné rovněž s biblickými legendami o patriarších.

Máme tak možnost prostudovat základy staroslovanského védského náboženství a proniknout do ducha staré slovanské kultury. Jsem přesvědčen, že „příchod“ Velesovy knihy znamená začátek éry ruského obrození.

© Alexander I. Asov, 2001

© FAIR-PRESS, «Kniga Velesa», 2001

Translation © Velemíra Železná, 2002

Czech edition © Dobra, 2002

© Bratrstvo (www.bratrstvi.tk), 2005

Úvod

Oproti českému vydání knihy tento přepis neobsahuje původní runové písmo Velesovy knihy, obrázky a přílohy.

Bratrstvo

Velebení Triglava

1 „Nuž, začněte, zaprvé, – skloňte hlavu před Triglavem!“ – takto jsme

začínali, velice Jej velebili, Svaroga – praotce bohů, který nás očekává, opěvovali.
2 Svarog – nejvyšší Bůh Božího Rodu a celého Rodu – věčně tryskající pramen, který v létě vytéká ze džbánu, v zimě nezamrzá, napájí tou vodou žíznivé!
3 „Pili jsme i my, dokud se náš čas nenaplnil, dokud jsme se sami k němu neodebrali, k rajským blahoslaveným luhům!
4 A Hromovládci – Bohu Perunovi, Bohu bitev a zápasů jsme říkali:
„Ty, kdož oživuješ, co se zjevilo na světě, nepřestávej otáčet Koly!
5 „Ty, kdož vedls' nás cestou pravdy k bitvě a tryzně převeliké!“
6 „Ó, vy, kdož padli jste v boji, vy, kteří jste kráčeli, žijte věčným životem v Perunově vojsku!“
7 I oslavovali jsme Svantovíta. On jest bohem Pravi i Javi! Opěvujeme Ho v písních, vždyť Svantovít – to je Svět. Spatřili jsme skrze Něj širý Svět.
8 Pohled'te, jak povznáší Jav, a chrání nás před Naví! My Mu pějeme chválu!
9 Jásali jsme – Jeho jsme velebili, vzývali jsme našeho Boha, neb onen Bůh nosil Zemi se Sluncem, a držel hvězdy, a upevňoval světlo.
10 Opěvujte velikého Svantovíta: „Sláva našemu Bohu!“
I naplňte svá srdce žalem, abyste se mohli zřící zlých skutků, které činíme, a dosáhli tak dobra. Necht' obejmou se dítka Boží!
11 A rcete:
„Vše, cokoli bylo stvořeno, není s to rozervaná mysl obsáhnout!“
12 Musíte to pocítit, neb jen toho jste schopni, neb se tu skrývá veliké tajemství: kterak Svarog a Perun – jsou zároveň i Svantovítem.
13 Ti dva obestírají nebe, střetá se tu Černobog s Bělobogem, kteří podpírají Svargu, aby tento Boží Svět nebyl svržen.
14 Za těmito dvěma – Chors a Veles, Stribog. Dále – Vyšen, Lela, Letenica.
15 Dále Radegast, Koleda a Kryšeň, každý – bezmála Svrchovaný vládce.
16 Dalšími v pořadí jsou Siva, Jar a Dažbog. A hle Bělojar, Lado, rovněž Kupala, a Senič, a Zitnič, a Venič, a Zernič, Ovsenič, a Prosič, a Studič, a Ledič, a Lutič.
17 Za Nimi následují – Ptičič, Zverinič a Milič a Doždič, a Plodič, a Jagodinič, a Pčelič, Nerestič, a Klenič. Ozernič, a Vetřýč, Solomič, a Gribič, a Lovič, Besidič, a Sněžic, a Stranic, a Svjatič, a Řadič, Svijetič, Korovič, a Krásic, a Travič, a Steblič.

18 Za nimi jsou – Rodič, Maslenič, a Živič, a Vedič, a Listvič, a Cvetič, a Vodič, a Zvezdič, a Gromič, a Semič, a Lipič, a Rybič, Berezič, Zelenič, a Goryč, a Straclič, a Spasič, a Listopadič, a Myslič, a Gostič, a Ratič, a Strynič, a Čurič-Rodič,
19 a zde je Semargl-Ogněbog – Je čistý i zuřivý, rychle zrozený. To jsou – Triglavové vespolek.
20 A hle, přicházíš ty, již beze stopy smutku, a dveřník ihned Otevírá bránu a přivádí tě sem dovnitř – do tohoto překrásného Irije. Teče tu řeka Ra, ta, která předěluje nebeskou Svargu a Jav.
21 A Čislobog tu odpočítává naše dny. Udává své číslo Bohům, má-li být Svarogův Den, má-li být Noc, a odtíná Jav od Navi. Neboť On sám je jsoucí. On sám je v Božím Dnu. V noci však nepřebývá nikdo, jen náš Bůh Did-Dub-Snop.
22 Sláva Perunovi – Bohu ohnivých kadeří! To on posílá střely do nepřátel, a věrné vede po cestě. Právě on je ctí a soudem vojínů, je spravedlivý – zlatorouný, milosrdný!
23 Když zemřeš, odebereš se na Svarogovy lučiny, i uslyšíš Perunicino slovo: „To není nikdo jiný – než sám ruský vojín, žádný Varjag nebo Řek, pochází ze slavného slovanského rodu, přišel sem, aby opěvoval vaši Matku, Naši Matku Sva, – na Tvé luhy, ó, veliký Svarogu!“
24 Nato promluví nebeský Svarog: „Vykroč můj synu, do té věčné krásy! Tam uvidíš děda i bábu. O, jak se zaradují, jak se potěší, když tě znenadání spatří! Do dnešního dne prolévali slzy, a teď se mohou nechat unášet radostí nad tvým věčným životem až do konce věků!
25 O takové kráse jste ještě neslyšeli. Jelikož jste však v Jasuňově vojsku, nejste vůbec takoví jak Řekové. Dostává se vám jiné slávy. Došli jste až k našemu Iriji, zde jste spatřili přenádherné květy, a stromy, a také louky.
26 Musíte tu vázat snopy, v potu tváře chystat tato pole ke žnám, a plíti ječmen, a sklízet pšenici do sýpek nebeského Svaroga. Neb to je jinší bohatství!
27 Na zemi jste všichni přebývali v prachu, a v

chorobách, a strážních,
teď však již nastanou pokojné dny.
28 Stáli jsme na svém místě
a bili se s nepřáteli nelítostně,
a když jsme se slávou padli,
pak přišli jsme sem, stejně jako jiní.
29 A hle, Matka Sva tluče křídly o své boky,
celá jak v ohnivé světelné záři. A každé její pírkó je
překrásné: rudé, modré, rezavě hnědé, žluté, i
stříbrné, zlaté a bílé.
30 A září stejně, jak Slunce-car, létá si po sluneční
dráze^{1*},
a stejně tak září sedmerem krás², které jí odkázali
Bozi.
31 A Perun, jakmile Ji spatří, rozehrmí se hromy v
onom jasném nebi.
A právě to je naše štěstí.
A musíme
vynaložit veškeré úsilí,
abychom spatřili,
jak je odtínán
naš starý život od nového,
přesně tak, jak se roztíná
dříví v domech ohnišťanů.
32 A Matka Sláva bije křídly.
Pojďme pod naše vlajky,
a jsou to Jasuňovy vlajky!

* Odkazy jsou na stránkách uvedených v obsahu na konci knihy. V případě, že jsou uvedena dvě až tři čísla (číslování stránek), první odkazuje na začátek kapitoly, druhé a třetí odkazuje na vysvětlivky a poznámky příslušných kapitol.

Část první RODOVIČI

Věštba

1. Přílet Ptáka, který pje o bitvách a vnitrokmenových rozbrojích

1 Tu přilétl k nám Pták, usedl na strom a začal zpívat, a nebyla na něm dvě stejná pírká, i zářil různými barvami. A noc se změnila v den, a On zpívá písně o bitvách a rozbrojích.

2 Vzpomeňme si na to, jak se naši otcové, kteří na nás nyní shlížejí s modrého nebe a tak pěkně se na nás usmívají, bili s nepřáteli. A tak nejsme sami, nýbrž naši otcové jsou s námi. I pomýšleli jsme na Perunovu pomoc a spatřili Posla letícího tryskem po nebi na Bílém Oři¹. I pozvedá meč až k nebesům, roztíná oblaka, a hrom hřmí, a na nás se řine živá voda. A myji pijeme, neboť vše, co pochází od Svaroga, vlévá do nás život. A my to budeme pít, neb to je zdroj Božího života na zemi.

3 A tu se Kráva Zemun² vydala do modrých polí a začala pojídat onu trávu a dávat Mléko. I začalo téci to Mléko po nezměrné nebeské báni a rozzářilo se v noci nad námi bezpočtem hvězd. A my vidíme, jak pro nás to Mléko září, a to je Cesta Pravdy³, jinou se nesmíme dát.

4 Poslechni si, potomku, píseň Slávy! Chovej ve svém srdci Rus, která je a zůstane naší zemí!

5 A bylo naší povinností bránit ji před nepřáteli. I umírali jsme pro ni, jak umírá den bez slunce. A Slunce – Súrja tehdy nevycházelo, a byla tma. I nadcházel večer, a když večer umíral, nadcházel noc. A nocí Svargou kráčel Veles po Nebeském Mléce⁴. I ubíral se do svých paláců. A k Hvězdě Polárce až k samotné Bráně⁵. A tam jsme čekali my, abychom začali zpívat písně a velebit Velese na věky věků, i Jeho chrám, který září velikým množstvím ohňů, a stáli jsme před Bohem jak nevinní beránci.

6 Veles učil naše praotce orat zem, a sít obilí, a žnout, do snopů vázat na polích sklizně, a postavit snop do příbytku, a uctívat Ho jako Nebeského Otce: jak Otce našeho, i Matku – Slávu.

7 I naslouchali jsme Velesovým věštbám a všechno se naplnilo podle nich, neboť Bohové sdělili všechno o věcech budoucích naší Matce Slávě. A Ona pak, sestupujíc k nám, pak pokaždé řekla, co se má státi. A my proto musíme vřazovati býlí do ohně a přivolávat Slávu i Velese⁶. Neb to oni nás naučili uctívat naše Bohy a vodili nás Cestou Pravi.

8 Tak jsme kráčeli, a nebyli jsme darmoedy, nýbrž Slovaný – Rusy, kteří oslavují Bohy a proto slynou Slovaný.

Kapitola I.

Odchod Áriů

Pověsti o Jarovi a Jarunovi

1. Jar zavedl praotce do Ruského Kraje, neboť kdyby neodešli, časná chladna by jiní způsobila obrovské utrpení (XX. -V. tis. př. n. 1.)

1 Jakmile nás opustil Bus¹, nastala veliká seč trvající mnoho měsíců. Rus se stokrát znovu postavila na nohy a nastokrát byla opět poražena od půlnoci k polední².

2 A totéž za starých časů museli vytrpět naši praotcové. A proto byli otcem Jarem odvedeni do Ruského kraje, neboť, kdyby zůstali, hodně by strádali v důsledku časných zim.

3 A tehdy jsme doputovali na toto místo a usídlili se tu jako rolníci ohnišťané na ruské zemi. A tak uplynula dvě temna znamenající dvacet tisíc let³.

4 (...) A hodně jsme toho věděli, a vyráběli jsme v ohništích hliněné nádoby, a orali dobrou zem a také jsme se vyznali v chovu dobytka, jako naši otcové.

5 I vydal se proti nám zlý kmen. A přepadl nás, a my jsme byli nuceni skrýt se v lesích, a žili jsme tam jako lovci a rybáři. A tam jsme se dokázali vyhnout nebezpečí. Tak jsme přečkali jednu tmu – deset tisíc let, a potom jsme začali všude budovat hradiště a ohnišťanské vesnice.

6 Po druhé tmě – deseti tisících letech – nastala veliká chladna⁴, a my jsme se vydali k poledni, protože tam jsou úrodná místa...

2. Nastala veliká chladna (5 tis. let př. n. l.) A potom (ve 4. tis. př. n. 1.) jsme řekli Jarunovi: „Odved’ nás odtud pryč!“ Putovali jsme z Inského kraje kolem Farsijské země.

1 Znovu a znovu přicházela veliká chladna. Proto se otcové začali bít, aby nám vybojovali jiné kraje.

2 A mnozí z nás začali říkat, že již není třeba obracet se k Rodu, uctívat ho, protože to ohnišťanům nepřináší žádnou útěchu. Pojd’me raději sami, jen tak jak jsme, přebývat v lesích nebo na horách.

3 Taková slova pronesli naši praotcové. I rozhněval se velmi Bůh Svarog kvůli onomu rozhodnutí a začal běsnit. I uchystal a seslal na ty hory veliký trest a paniku⁵. A tak Slovany probudilo uprostřed noci hrozivé hromobití, a ořesy země. Vtom zaslechli ržát koně na horách. A zachvácení strachem se srotili do houfů a vyběhli ven z osad, i ovce tam ponechavši.

4 I spatřili ráno pobožené domy, jedny tyčící se strmě vzhůru, jiné zbořené, jiné zmizevší ve veliké díře v Zemi tak, že po nich nezůstalo ani stopy, jako

by vůbec nikdy předtím ani neexistovaly. I byli Slované na mizině a neměli nic, čím by se živil.

5 I řekli otcí Jarunovi: „Odved’ nás odtud pryč!“ I řekl Jaruna: „Pak vám tedy budu vládnout i se svými syny!“ I odvětili mu: „Od nynějška vás budeme poslouchat!“ I vydali se Kyj, Sček a Choriv – tři Jarunovi synové – na obhlídku jiných zemí. I vzešel od nich slovanský rod, který žije až doposud. A my jsme toho svědky. Takovou dal Dažbog budoucnost smrtelníkům. Pějme chválu na Jeho moudrost! Též vzpomínejme oněch časů a vyprávějme o nich.

6 Původně slovanský rod přebýval ve velikých a vysokých horách. Tam jsme orali zem a chovali ovce a vodili je pást na travnaté lučiny. A jednou se pak lidé probudili, protože zaslechli pod oblaky hlasité ržání koní. A když jsme to uslyšeli, zmocnil se nás strach, a báli jsme se, že se nedokážeme zachránit. Pak nastal veliký hlad a mor. I odešli jsme z kraje Inského a šli, kam nás oči vedly. I přešli jsme kolem Země Farsijské, a putovali dále, neboť ta země nebyla vhodná pro ovce.

7 Putovali jsme přes hory a viděli kamení, na němž nelze sít proso. Proto jsme tím místem jenom prošli, abychom nakonec spatřili kvetoucí a zelené stepi. A tam jsme se zastavili na dvě léta, a potom zas pokračovali dále, neboť se ukázalo, že tam žijí dravci. Přešli jsme kolem Kajaly k řece Nepře, která nás chrání v každé bitvě. A pro lité nepřátele tvoří ta řeka Nepra překážku na jejich cestě. I usadil se tam rod Slovanů a byli jsme ohnišťany, jelikož každý měl v zemi jámu a ohniště.

8 I začali jsme uctívat Svaroga a Dažboga, kteří přebývají v přečisté Svarze. A Peruna a Striboga, kteří jsou vládci nad hromy a blesky. A Stribog se také v podobě větrů zuřivě prohání po Zemi. A toho boha Lado, který je vládcem pořádku, radosti a všelikého milosrdenství. A boha Kupalu, který vládne nejrůznějším koupelím a omývání. A boha Jara, který je pánem jarního rozkvětu a rusalek s vodníky, a lesních mužů i domácích skřítků. A Svaroga, který vládne veškerému rodu. A Ščura i praščury (praotce), kteří zemřeli před mnoha sty lety. Tyto Bohy jsme uctívali a Oni nás obdarovali radostí.

9 A tehdy Slované poprvé postavili modlitebni a obětní místo v tom jiném městě Kyjevě⁶, který slul rovněž Kyjev. A kolem něj jsme se usadili v dubových lesích. A tam se začali na větvích houpat lesní muži, a jejich brady byly propleteny chmelem, vlasy trávami. A do svých vousů si vetkávali zelené listí a vodní řasy, které sbírali v nížinách a na blatech.

3. Velebeno budiž Indrovo jméno! My, Áriové jsme přišli ze Země Árijské do Kraje Inského. Synové Jaruny: Kyj, Sček a Choriv se rozdělili na rody a vydali se na jih a na západ.

1 Budeme vyprávět o tom, jak jsme přišli do svého domova, kde doposud žijeme. Velebeno budiž Indrovo jméno! Je bohem našich mečů. Bohem, který zná Védy. Opěvujme tedy Jeho moc!

2 Měli jsme stáda dobytka, a opatrovali jsme je a starali se o ně. My samotní jsme Áriové, a přišli jsme ze Země Árijské do Kraje Inského⁷. A došedše do travnatého kraje, dostalo se nám žirných luk pro naše stáda. A předtím nás postihlo tamní veliké zemětřesení⁸.

3 A tam náš praotec Jaruna řekl, aby se tři jeho synové rozdělili na tři rody a vydali se na jih i na západ Slunce. A stalo se, že Kyj, Šček a Choriv tak učinili a rozdělili se do tří rodů. A tak se každý vydal do svého kraje, a Kyj vybudoval město, který dostal jméno Kyjev. A tam jsme prožili zimu, a potom putovali na jih, kde jsme pásli první léto dobytek.

4. Stařešinou byl Šček z rodu Árijů. Jaruna v Penzi (Pandžáb) říkal, že budeme žít v blahobytu.

1 Podrobněji bychom o našem počátku pověděli toto. Tisíc pět set let před Direm přišli naši pradědové ke Karpatské hoře⁹, i usadili se tam a žili poklidným životem, protože v čele rodů stáli otcové rodičů, a stařešinou rodu byl Šček z rodu Árijů.

2 I Parkun nám byl nakloněn, tak jsme se tam usadili a prožili tak pět set let, a pak jsme se vydali k Slunce východu a došli až k řece Nepře. Ta řeka se vlévá do moře a my jsme se usídlili při jejím toku na severu a nazývali se jednou Něpři, jindy zas Pripjatiči. A tam jsme se usadili a pět set let nám vládlo věče, a Bozi nás chránili před mnohými nepřáteli, kterým se říkalo pohané.

3 A bylo tam mnoho Ilyrů. A ohnišťan Oseděň vodil stáda skotu do těch stepí, a tam nad námi bděli Bohové. Možná právě toto předvídal otec Jaruna v Penzi, že budeme mít hodně zlata a budeme žít v blahobytu...

5. Starý Árij (Jaruna) vládl padesát století před Chazary (ve 4. tis. př. n. l.)

1 Naše krev je svatá krev! To pravil náš kníže, když jsme zvolili našim knížetem Starého Árije. Tak nám vládl skrze věče před padesáti staletími. I shromažďovali jsme se na oněch sněmeh, abychom soudili, ať šlo o kohokoli: člověka nízkého rodu, či někoho, kdo byl panovníkem-vládce. A tak vládl náš otec nad všemi a velebil Bohy.

2 A o to blaho jsme přišli kvůli Chazarům po Trojanových¹⁰ časech, kdy se poprvé stalo, že

knížata dosadila na stolec své syny a vnuky v rozporu s rozhodnutím věče.

6. Jaruna a Kisek. Rozdělení Praslovanů Áriů a Pragermánů. Osídlení Goluně¹¹. Boje proti Jazygům.

1 To naše neklidné svědomí nás nutí, abychom opěvovali skutky našich otců. A tak říkáme skutečně dobré věci o našem kmeni a nelžeme!

2 I vyprávíme tu pravdu o našem prvním pánu, jímž počínajíc vzešla naše knížata, volená i údělná.

3 Onen Kiska¹² putoval v čele našich praotců po stepích se svým dobytkem na polední stranu, a došel tam, kde září slunce.

4 I přišed k němu otec Jarun, pravil:

— Oba jsme měli své rody: děti, muže, i ženy. A nejstarší z rodu vedli války proti nepřítelům. I dohodli se, aby jejich kmeny sloučily svá stáda ovcí i dobytka dohromady a stah se jediným kmenem. A totéž Bohové navrhují i nám. Vždyť jsme viděli jejich udatnost od těch dob a na věčné časy.

5 A když se začaly sčítat hlasy, jedni byli pro spojení, druzí pro něco jiného. A tehdy otec Jaruna odvedl od nich svá stáda i lid. A odvedl je daleko a tam pravil: „Zde vybudujeme město. Od nynějška tu bude stát Golun¹³, která byla dříve holou stepí a lesem“.

6 A také Kiska odešel pryč. A také odvedl svůj lid do jiných míst, aby se nemísil s lidem otce Jaruny. A tak ti naši předkové vybudovali na těch územích města a vesnice.

7 A tak Kiska odešel se svými lidmi, aby si vybudoval jinou zem. A tam se usadili, a tímto způsobem se rozešli a oddělili hranicemi, a rozhodli se, že si budou navzájem cizí. Ti všichni měli jak obilí tak sílu a jeden druhému v ničem nebránili.

8 I byl ten Kiska slavný a lidé otce Jaruny byli rovněž slavní, jelikož si v té době získávali hojně slávy a pole znala jejich meče a střely.

9 I vtrhli do jeho kraje cizáci a začali loupit dobytek. A Kisek tehdy proti nim zaútočil. A prvního dne je porazil, avšak druhého dne byl on sám i se svými lidmi poražen. I začala se ta místa černat krkavci, a převeliké množství ptáků pojídalo ostatky lidí, skolených meči.

10 I řekl otec Jaruna:

— Jak je vše mrtvo a černá se hejny krkavců! A krkavci skřehotají nad našimi soukmenovci a jedí naše padlé!

I naplnilo se Jarovo srdce nevolí, i zvolal na svou přízeň:

— Podpořte Kiseka a jeho lid! Všichni sedlejte koně!

11 A všichni se na tu výzvu vrhli na cizáky a bili se s nimi tak dlouho, dokud je neporazili. A vtom si začali uvědomovat pravdu, že jsme byli silní pouze

tehdy, pokud jsme drželi pospolu – tenkrát nás nikdo nedokázal přemoci. Ani ve stepích, když jsme byli jednotní, nás nepřemohli, neb jsme Rusové a slávu jsme získali od proklínajících nás nepřátel.

12 A ti, když viděli naše živobyčí, pokoušeli se nás oloupit o naše stříbrné korbele, meče, ba i hliněné hrnce na jídlo s prosem, a o všechno obilí. Avšak stepi nám budou patřit až do našeho konce! Žádnou nouzi tam netrpíme, zatímco oni nám předpovídají jiný život.

13 A tato naše slova jsou pravdivá, kdežto jejich slova jsou lživá, neboť oni vykládají lež a neposlouchají nás.

14 Na to Kisek, stejně jako Jaruna, pronesl před útokem řeč ke svým lidem, a oni pojali nenávisť vůči nepřítelům, zaútočili a zvítězili. A to byl důkaz oné obrovské síly, kterou Jav nechťela obdařit nepřátele. Když jsme byli každý zvlášť, byli jsme slabí – avšak takto jsme nabyli veliké síly, kdežto nepřátelé nebyli tak silní, neboť my jsme Rusiči, a nepřátelé nikoli.

15 A právě tam, kde byla prolita naše krev, tam je naše zem. A nepřátelé to vědí. A tak se snaží naši zem uchvátit. Ale všechny jejich snahy budou marné, stejně jako v dávných dobách, za časů našich otců.

16 Pronášeli a předávali jsme si ta slova z paměti, a žádné z těch slov se neztratilo. I říkali jsme našim bratřím, že budou obdařeni nadpřirozenou silou, a konečně zvítězí nad svými nepřáteli, kteří baží po jejich zemích. A srazte je k zemi, ať mají ústa plna té země, a břicha jí budou nacpána a nebudou pak moci klnouti.

17 Buďte syny svých Bohů, a budete jejich silou obdařeni až do konce!

18 Neměli jsme obilí, abychom nasýtili své útroby, neboť bylo sežehnuto nepřátelským ohněm. A krávy naše trpěly stejně jako my. A tak jsme pomocí našich železných akinaků dobyli brzkého vítězství na jihu, a tak jsme se stali silnější než naši nepřátelé!

Kapitola II.

Bogumírovy časy

Pověsti o Sedmiříčí

1. Bogumír a tři mužové. Původ Drevljanů, Krivičů, Polanů, Severjanů a Rusů (2. tis. př. n. l.).

1 Žil v oněch dobách Bogumír – manžel Slávy. A ti měli tři dcery a dva syny. Přivedli svá stáda do stepí a žili si tam vprostřed trav jako za dob našich prapředků.

2 Byli velmi zbožní, a naslouchali hlasu Vyšně. A tam jejich máti, které se říkalo Slavuňa, přinášela Bohu v oběť proso.

3 I řekl jim Bogumír sedmého dne (v neděli)¹: „Musíme provdat naše dcery, abychom spatřili vnuky“. Tak pravil a zapřáhl povoz a jel, kam ho oči vedly. I dojel k dubu vprostřed pole, rozdělal lam oheň a zůstal u něj nocovat. I spatřil za večerního soumraku, jak se k němu blíží tři mužové na koních.

4 I řekli mu:

— Buď zdrav! Zdalipak něčeho hledáš?

I pověděl jim Bogumír o své starosti. A oni mu odvětili, že oni sami jsou na cestě proto, aby si našli manželky. I vrátil se Bogumír do svých stepí a přivedl svým dcerám tři muže.

5 Odtud se zrodily tři slovanské rody. Odtud pocházejí Drevlané, Křivici a Polané², neboť jméno první Bogumírovy dcery bylo – Dřevo, druhé – Skreva, a třetí Poleva.

6 A Bogumírovi synové se jmenovali – starší Seva a mladší Rus. Od nich vzešli Severjané a Rusi³.

7 A oni tři mužové byli tři posli: Utrennik (Jitřník), Poludennik (Poledník) a Večerník.

8 Zrodily se ty rody v Sedmiříčí⁴, kde jsme přebývali za mořem v Kraji Zeleném, když jsme byli pastevci dobytka. A bylo to za dávných časů před naším odchodem ke Karpatské hoře. I bylo to tisíc tři sta roků před Hermanarikem⁵. V té době se urputně bojovalo o břehy Gótského⁶ moře, a tam naši praotcové stavěli mohyly z bílého kamení, pod nimiž jsme pochovali své bojary a vojevůdce, kteří padli v bitvě.

2. Lado předává tajemství suriny Kvasurovi a Bogumírovi

1 Také budeme vyprávět o tom, kterak Kvasura⁷ dostal od Bohů tajemství jak dělat surinu. A právě ona je tím prostředkem k hašení zízne, který máme. A my se musíme na Radogošti vůkol Bohů radovat, a plesat, a věnce vyhazovat do nebe, a zpívat, oslavující Bohy.

2 Kvasura byl muž silný, kterého Bozi obdarovali učením. A tu k němu přišel bůh Lado⁸, přikázal mu nalít med do vody a nechat ho vykvasit na Slunci. A tu Slunce-Surja způsobilo, že zkvasil a změnil se v nápoj zvaný surica. A my jej pijeme na počest Bohů.

3 A to se událo v předkyjevských dobách. A žil tehdy muž tuze slovutný, a začalo se mu říkat otec Blagomír, A dostal ponaučení od Svarožiče, jak činit úlitby zkvašeným nápojem, zvaným surina⁹. A my to tak vykonáváme na našem Radogošti¹⁰.

4 A tomuto Bogumírovi se začalo říkat Tvastyr¹¹, neboť Ten byl Praotcem jeho i všech Slovanů. I tak to bylo, a tak to také bude, neboť Bohové vyřkli to jméno...

5 A tak po sobě zanechal rody, a protože jsou Bohové původci těch rodů, z těch rodů vzešly další rody.

6 A tak je Svarog Otcem, a ostatní jsou Jeho syny. A my jsme se Mu museli podřizovat, stejně jako jsme se podřizovali Rodu-Rodiči, který je Otcem veškerých rodů. A tento rod je rodem reků od Kyje až po Kyjevská knížata.

3. Bohové Bogumírovi neodpírali pozemských radostí. Po Bogumírovi následoval Árij se svými syny.

1 I dopřáli Bohové Bogumírovi pozemských radostí, a tak jsme je měli i my. A my jsme si Ho rovněž najali, aby byl bánem-vladařem. A nejstaršího muže rodu jsme volili za knížete, a ten se za starých časů stával naším vůdcem, kterého si tehdy všichni najímali. A toto knížecí vladaření trvalo dlouho, dokud mu synové Řecka neučinili přítrž a nebyl tomu všemu konec, jelikož nejvyšší vládci začali vládnout z pokolení na pokolení. A my bychom neměli odvádět poplatky jejich potomkům, aby nám vládli.

2 A po Bogumírovi následoval Árij se syny. A když Hunové zosnovali velikou válku, aby si vybudovali svou velikou zemi, odešli jsme odtamtud na Rus.

3 A nyní nastala jiná doba a my se musíme chopit otěží a jít stále dopředu. A nikdo o nás nebude říkat, že jsme opustili své země a vzali si jiné, nýbrž se o nás bude říkat, že jsme se za sebe udatně bili.

4 Neboť Rusičové nenechali Řekům své země na pospas, nýbrž o ně bojovali.

5 Řeka Ra v těch dobách tvořila hranici s jinými zeměmi. A tehdy si naši nepřátelé usmysleli, že nás přepadnou, a my jsme byli nuceni bojovat za naše snopy, abychom si udrželi naše stepi a nedali nikomu naši zem. To jsme museli dělat, abychom kvůli našim polím nemuseli pálit duby, a sít na popelu, a žnout obilí, neboť jsme měli travnaté

stepi. A museli jsme vodit dobytek na pastvu, ochraňující ho před nepřáteli.

Kapitola III.

Árij a jeho synové

Odchod ze Sedmiříčí

1. Poutník vyprávěl Osedeňovi a jeho synům o jiných zemích. Osedeň přijal Árjovo jméno a překázal svým synům, aby šli napřed, před kmeny (IX. st. př. n. l.).

1 Žil v těch dobách ohnišť'an jménem Osedeň. Měl všeho hojnost, a Bohové mu dali požehnané ovcí a skotu pasoucího se ve stepích. I byla ve stepích hojnost trav, a Bohové obdařili jeho dobytek plodností a násobili jeho stáda.

2 Tu před něj předstoupil poutník a řekl mu:

„Necht' se tví synové vypraví do cizí země, do nádherného kraje – tam, kde zachází Slunce, kde spí na zlatém loži.

3 A když tam přicválá jezdec na koni, říkává Slunci:

— Jdi, Slunce, do svých blankytných luhů. Musíš vystoupat ke svému vozu a pohlédnout z východu.

4 A řka to, cválá do jiných krajů. A večer se za ním opět vrací. I říká ten jezdec:

— Slunce zašlo za své hory a opustilo svůj zlatý vůz. A nepřátelé se ho snaží zmocnit.

5 A tu se na koni blíží jezdec, který navštěvuje cizí kraje. A tak Zarja (Zora) kráčí a nese své jiskry a natřásá Dažbogův oděv a jiskry se rozletují po nebeském kraji.⁴¹ Tak znělo jeho vyprávění.

6 A tehdy se dva synové vydali tam, kde zapadá Slunce, a viděli tam mnoho zázraků a bohaté pastviny. I vrátili se k otci a pověděli mu, jak překrásná je ta krajina.

7 A mnohé rody a kmeny zatoužily vydat se po té cestě. I přišli všichni k onomu Osedeňovi, začali mu říkat otec Árij, a jeho syny postavili do čela všech rodů.

8 A nechtěli už se dělit na ty a na ony. A tehdy se postavil do čela svých lidí jediný kníže a vydal se s nimi v polední stranu – otec Árij s nimi putoval i lo přímořského kraje.

9 I byla tam vyprahlá země a poušť. I šli tedy do hor, a tam se usadili na půl století, a shromáždili veliké jezdecktvo, než se vydali do cizích krajů.

10 A v těch krajích se jim do cesty postavilo vojsko donutilo je k boji, a bylo poraženo. A pak putovali dále, a spatřili teplé kraje, a opovrhli jimi, jelikož tam byly usazeny mnohé cizí kmeny. A tak pokračovali dále v cestě.

11 A Bohové je vedli, jako svůj lid. A došli až převeliké hoře². A když tam svedli boje s nepřáteli, vydali se na další cestu.

12 A od těch dob jsme to museli mít na paměti následovali jsme své předky, a stejně jako naši

otcové jsme se očišťovali modlitbou, omývající se, i umývající se jsme se modlili za čistotu své duše i těla, neboť Svarog nám přikázal, abychom se takto umývali, a Kupalec nám na to poukazoval. A nesměli jsme to zanedbávat, i myli jsme svá těla, i umývali svého ducha v čisté živé vodě.

13 I odcházeli jsme usilovně pracovat, a každý den jsme se modlili, a popíjeli surju, kterou jsme i dříve požívali. A pili jsme ji pětkrát denně a pěli radostně chválu našim Bohům, protože surja – je naše mléko, ale i naše obživa, i potrava, kterou dostáváme od Krávy, a tím se živíme, a vaříme žírné byliny v mléce a přijímáme každý svůj díl.

14 A tehdy jsme přicházeli k Modré řece, plynoucí rychle jak čas, čas náš však není věčný. I viděli jsme tam své matky i prapředky, kteří ořou ve Svarze, a pasou tam svá stáda, a vážou snopy, a jejich život je stejný jako náš, jenom tam nejsou ani Hunové, ani Heléni, a vládne tam Pravda („Prav“). A ta Pravda je skutečná, neboť Svět příznaků („Nav“) je umístěn níže než Jsoucno („Jav“).

15 A tehdy přicházel do onoho kraje Zarebog a promlouval k našim prapředkům, kteří žili na této zemi. A trpěli všude, kdekoli pobývali, a kde zažili mnoho zla. A zde se jim nic zlého neděje, dívají se na zelené lučiny. A naslouchají ševelení těch trav na Božím povětří a to je pro ony lidi štěstí.

16 Tak budeme muset spatřit rajské stepi v modrém nebi. A ta modř pochází od Boha Svaroga. A Veles tam chodí vládnout stádům, a jde k žírným pastvinám a k živé vodě, a nikomu se tam nemusí odvádět daně, a nejsou tam otroci, a oběť se tam přináší taková, jakou nevěřící neznají – k modlitbě se tam nese vinná réva, a med, a obilí.

17 A tak jsme velebili Bohy, kteří jsou našimi Otcí, a my jejich syny. I bud'me Jich hodní čistotou svých těl i duší, které nikdy nezemřou. A ony neumírají v hodinu smrti našich těl. A tomu, kdo padl na bitevním poli, dávala Perunica napít Živé Vody. A ten, kdo ji vypil, vydával se k Svarze na Bílém koni. A tam ho vítal Peruňko a vedl do Svých božských paláců. A tam bude po tu dobu přebývat a zaopatří si nové tělo, a tak začne žít raduje se, a modle za nás dnes jako v budoucnu a na věky věků.

2. Přišli ze Sedmiříčí z Árijských hor do Sýrie a Mezopotámie, pak odešli ke Karpatům.

1 Když jsme obětovali bílé koně, odešli jsme ze Sedmiříčí z Árijských hor do Záhoří a tam jsme žili jedno století.

2 A potom jsme to místo opustili a přišli do Mezopotámie, a tam naše jezdecktvo porazilo všechny nepřátele, a šli jsme do země Sýrie. A tam jsme se zastavili a později jsme putovali přes vysoké hory, a sněhy, a ledy, a pronikli jsme do

stepí, kde jsme pobývali se svými stády. A tam jsme byli Skyty – pastevci dobytka.

3 A tehdy poprvé naši praotci, ochraňující nás před Naví – Světem příznaků, a dodávající nám sílu, abychom ve velikém zápase odráželi Boží nepřáteli, odhalili našim otcům Pravdu.

4 A tu jsme po oněch bitvách dorazili ke Karpatským horám, a tam jsme nad sebou ustanovili pět knížat, a začali budovat ohnišťanská města a vesnice, a tehdy nastala nesmírná trápení a útlak.

3. Árjovi synové se vydávají do zemí, kde teče strdí i mléko. Založení Antského Kyjeva (9. stol. př. n. l.).

1 A onen Árij, Starý Otec, řekl: „Odejďemež z této země, kde Hunové zabíjejí naše bratry a často se prolévá krev. Vždyť nám kradou náš dobytek, a zabíjejí děti“.

2 Jakmile Starý Otec pronesl tato slova, odešli jsme do jiných zemí, ve kterých teče strdí a mléko³.

3 A do těch zemí se vydali všichni tři Árjovi synové. Byli to – Kyj, Pašček a Gorovato, od nichž vzešly tři slovanské kmeny. Tito synové byli stateční, stavěli se do čela vojska, vsedali na koně a jezdili do mnoha bitev a bojů. A za nimi kráčela vojska jinochů, dobytek, krávy, povozy tažené býky, ovce. Šly i mi i děti, chráněné starci, matky, manželky, a také nemocní lidé.

4 A tak šli na jih k moři a meči sráželi nepřátele k zemi, šli k veliké hoře, do travnatého údolí oplývajícího obilím.

5 A tam se usadil Kyj. Započal tam stavět Kyjev⁴, který se stal ruským. Slovaný stál ten odchod hodně krve. Antové nedbali zla a šli tam, kam je posílal Árij. Neboť „naše krev – je svatá krev⁵“, – o tom hovořil v Sedmiříčí.

6 A my všichni jsme Rusiči. A neposloucháme nepřátele, kteří říkají špatné věci. My pocházíme od otce Árje.

4. Byl viděn Árij, kráčejíci po oblacích

1 A tu je naše oběť, je to med-surja o devíti silách, lita⁶. A ta se nechává stát na Slunci-Surji po tři dny, pak se zcedí přes vlnu.

2 A to je a bude naše skutečná oběť Bohům, kteříž jsou našimi praotci. Neboť my pocházíme od Dažboga, a vydobyli jsme si slávu, Bohy své oslavujeme, ač jsme je nikdy neprosili a nežadonili o naše blaho. A tu nám Bohové praví: „Chodte si po Rusi, nikdy však k nepřátelům!“

3 A tu nám zpívá Matka Sva-Sláva. A zpívá nám, abychom se vydali proti nepřátelům. A my jsme jí

uvěřili, neboť Sláva jest Vyšňův Pták, letící ze Svargy nad Rusí.

4 Tak jsme volili svá knížata a jejich moc pocházela od Onoho Ptáka. I odráželi jsme nepřátele od našich hranic a nepřítel je nepřekračoval, a táhl zpátky.

5 A jací jsme my sami, to vědí Peruňko a Snop. A tak jsme se modlili k Bohu, velebíce Jej, ale nikdy jsme Ho neprosili, a nikdy od Něj nežádali to, co potřebujeme nutně k životu.

6 A tak pohleďte na našeho otce Árje, jenž kráčí po oblacích, a pobýval u Vyšně. Nejvyšší vládce Ho poslal k Perunově kovárně. I viděl tam Árij, jak Perun koval meče proti nepřátelům.

7 A Ten mu během kování řekl:

— Hle, zde máme střely a meče na ty vojíny. Neopovažujte se těch nepřátel zaleknout, jelikož těmito budou sražení k zemi, a vojíni se smísí s prachem a stanou se bahnem močálů. A stanou se z nich zvířata, jako jsou vepři, zmazaní tím bahnem. A jejich smrad se bude šířit v jejich stopách. A bude se o nich říkat, že jsou smradlaví vepři a svině!

8 Takto promlouvaje, Peruňko koval meče. A Árij o tom vyprávěl, a pověděl to našim otcům. A lakový byl náš boj o život a hrdinské bitvy před mnoha staletími. A nyní lidé uvěřili, že všechno bylo úplně jinak.

5. Milujte Zákon otce Árje!

1. Tu řekl Svarog, který jest Samotným Stvořitelem, Árjovi:

„Jste výtvoři Božích prstů. A bude se o vás říkat, že jste Stvořitelovi synové, a budete jako synové Stvořitele, a budete jako byste byli mými dětmi, a Dažbog bude vaším Otcem. A vy Ho musíte poslouchat, a On vám řekne, co máte mít, a poví o tom, co máte činit, jak máte mluvit, jak konat obřady.

2 I stanete se velikým národem, a dobudete celý svět, rozdupete jiné kmeny, které čerpají své síly z kamene a konají zázraky, jako jsou vozy bez koní, a konají různé zázraky bez kouzelníků.

3 A tehdy bude každý z vás kráčet jako by byl kouzelník, a strava pro vojíny se bude tvořit pomocí zaklínadel. Avšak vojíni se stanou otroky mnohomluvnosti. A díky takovému množství těch slov přijdete o statečnost a stanete se otroky daní a zlatých mincí, a zatoužíte se prodat za mince nepřátelům.

4 A tehdy vám Bohové řeknou:

— Milujte Zákon otce Árje! Jest On pro vás Zeleným Světlem a životem! A milujte své přátele, a zachovávejte mír mezi rody!“

Kapitola IV.

Rus, Sloven, Vend

1. Pověst o otci Rusovi. Odchod ze Sedmiříčí k Donu.

1 Tuto Velesovu knihu věnujeme našemu Bohu, který je naším útočištěm i silou.

2 V oněch dobách žil muž, a ten byl dobrý a chrabý, i říkalo se mu otec Rus. Ten muž měl ženu a dvě dcery, a také dobytek, krávy a veliké množství ovcí. I přebývali ve stepích, kde pro jeho dcery nebyli muži. I modlil se horoucně k Bohům, aby nedopustili, by jeho započavší rod vymřel.

3 I vyslyšel Dažbog tu úpěnlivou prosbu i dal mu to, zač se modlil, jelikož pro to nadešla vhodná doba. A tak On prošel mezi námi. A my jsme padli tváří k zemi, neboť ctíme Jasuně¹. A pak sestoupil Bůh Veles a přinesl jinocha.

4 I vydali jsme se k našemu Bohu a začali jsme mu pět chválu: „Bud pochválen navždy – dnes jako v budoucnu a navěky věků amen!“

5 To vyprávěli kouzelníci, kteří odešli pryč, aby se zpět navrátili. I pěli slávu Rusovi, který nás vyvedl ze Sedmiříčí k Donu, kde nyní přebýváme. A o tom nám pověděli otcové, kteří nás vedli Cestou Pravdy.

6 I událo se to za dávných dob. A Matka Sláva k nám zpívala a pověděla nám o nezměrném válečném úsilí, jak pak Rusi přišli do Karpatských hor. A tam nás přepadli nepřátelé a my jsme se vydali k řece Ra, a začali jsme žít v těch časech na Donu. I byla naší Matkou Sva. A modlili jsme se k Surje. A tak tomu bylo po mnoho věků.

7 A my jsme si předávali čest a sílu od Bojanových časů až do našich dob, a po všechny věky jsme poráželi nepřátele Rusi. A od těch dob pijeme surju a uctíváme Védy.

2. Skyt a Sloven (Slaven). Založení Slovinska. Poté o Vendovi, Kisekovi a vůdci jménem Kola.

1 I žil kdysi kníže Slaven se svým bratrem Skytem². I dozvěděli se tehdy o velikém sváru na východě tak řekli:

— Pojdme do země Ilmerské a k Dunaji!

2 A rozhodli tak, aby starší syn zůstal u starce Ilmera. I přišli na sever a tam Slaven založil své město. A jeho bratr Skyt byl u moře a byl stár, a měl svého syna Venda, a po něm následoval vnuk Kisek³, jenž se stal vládcem jižních stepí.

3 I prolévalo se tam mnoho krve kvůli tomu, že byly veliké rozepře a sváry o osetá pole a oranice po obou stranách Dunaje až k ruským horám, až po karpatské pastviny.

4 A tam začali zjednávat pořádek a zvolili si Kola⁴, a on se stal jejich vůdcem, a také zajišťoval obranu vůči nepřátelům. I porazil je a odrazil je. A, svolav jednotné věci, hovořil se svým kmenem o tom, že by se měla vybudovat naše vlastní země.

5 Ta země tam potom takto přetrvávala pět set let, načež mezi Rusiči započaly sváry, i žili jsme ve vzájemném nepřátelství, vysilovali jsme se, a nebylo mezi námi klidu a souladu.

6 A tehdy zaútočili nepřátelé na naše otce z jihu, i utkali se v boji s Kyjevskou zemí o mořské pobřeží a stepi. Pak odešli na sever a spikli se s Frýgy, kteří také přispěchali nepřátelům na pomoc. A Skytští mužové se odhodlaně střetli s nepřátelskými vojsky, a zvítězili nad nimi. A tak byli Hunové, kteří útočili na Rus, zničeni, byli tenkrát odraženi. A to bylo pro nás znamení: totiž, budeme-li tak postupovat i nyní, dopadne to stejně.

7 Vrátili jsme se, abychom sřezili stepní pastviny, stejně jako naši otcové a praotcové, kteří si vydobyli pastviny, a vlastnili své stepi. A oni se uměli za své traviny a květy postavit, bránit je, prolévající svou krev.

8 A tak jsme přenechali naši Goluň nepřátelům. A ta Goluň byla obehnána valem, ale nepřátelé dorazili přímou cestou.

9 A my jsme museli obehnat naše města valy, stejně jako naši otcové, kteří v dávných dobách hájili naši zem se zbraní v ruce. A každý jinchovojín padl tváří k zemi a políbil ji a tam také umíral. A vojáci na naši step neútočili, protože ať by šli kamkoli, nikde by nenašli úkrytu.

10 A tak jsme tu mluvili o tom, že jsme se bili, jako naši otcové. A když jsme tehdy byli poraženi – přišel k nám Perun. A vedl nás, a tehdy – ať by bylo na zemi sebe víc zrněk prachu – stejně tolik bylo Svarogových vojínů. To byla pomoc vojska, sestupujícího z oblak k zemi. A hle, v jeho čele stál náš Děd Dažbog. A to by bylo, aby tenkrát naši otcové nezvítězili!

11 A my jsme nechápali, jak se něco takového mohlo vůbec přihodit? A tak jsme se obraceli s modlitbou k našim Bohům, aby nám přispěchali na pomoc a dopřáli nám vítězství nad nepřáteli! Modlili jsme se také za naši zem, kterou zdupaly mrzké nohy našich nepřátel.

12 A tak jsme viděli, co se dělo kolem nás. I vyrazili jsme proti těm nepřátelům, a nabrousili jsme akinaky na jejich břicha, a otáčeli jsme jimi v ranách nepřátel, dokud jsme ty, kteří nás přepadli, nezabili. O tom bylo naše vyprávění!

3. Pověst o odchodu slovanských rodů ze Sedmiříčí a válkách proti Gótům-Kimmeriům (2. - 1. tis. př. n. 1.)

1 Přišli jsme ze Zeleného Kraje ke Gótskému⁵ moři a tam jsme Góty, kteří nám stáli v cestě, roznesli na kopytech našich koní. A tak jsme bojovali o ty země a o naše životy.

2 A od té doby naši otcové přebývali na mořských březích u řeky Ra⁶. A s velikými obtížemi jsme přeplavili svůj lid a skot na druhý břeh, a šli jsme k Donu, a tam jsme uviděli na jihu Góty a Gótské moře. I spatřili jsme, jak proti nám stojí ozbrojení Gótové a byli jsme nuceni být se za naše životy a živobytí tak, jako když šli Hunové ve stopách našich otců a přepadávající je, zabíjeli lidi a odváděli skot.

3 A tak přeslavný rod doputoval do zemí, kde v noci přespává Slunce⁷, a kde je mnoho trav a žirných luhů, a kde se to v řekách hemží rybami, a kde nikdo neumírá.

4 Gótové však tehdy byli v Zeleném Kraji a poněkud předběhli naše otce, kteří putovali od řeky Ra. Re-Ra je mohutná, odděluje nás od jiných lidí a vlévá se do Fasiského moře⁸.

4. Dažbogovi vnuci: Skytové, Antové, Rusové, Borusíni, Surožci, Doudlebové a Genesi

1 Tam tam kráčí Perun, potřásaje zlatou hlavou, vystřeluje blesky do modrého nebe, a to se díky tomu zpevňuje. A Matka Sláva pjeje o svém vypětí v seči.

2 A my Ji musíme poslouchat a toužit po lité bitvě za naši Rus a naše svatyně. Matka Sláva září v oblacích jako Slunce a zvěstuje nám vítězství i zkázu. Avšak my se toho nebojíme, neboť jsme obdařeni věčným životem, a musíme dbát o věčnost, protože ve srovnání s ní není pozemský život ničím. My samotní jsme na Zemi jak jiskra a zhyneme ve tmě, jako bychom nikdy ani nebyli....

3 A tak naše sláva plyne k Matce Slávě, a bude v ní přebývat až do konce pozemských věků a onoho života. A díky tomu nemáme ze smrti strach, neboť my jsme slavní potomci Dažboga, kterému jsme se narodili skrze Krávu Zemun. A proto jsme „kravenci“: Skytové, Antové, Rusové, Borusíni i Surožci. Tak jsme se stali prapředky Rusů a s písni na rtech kráčíme do modré Svargy.

4 Za starých časů nás opustili „rybojedi“, kteří již nechtěli putovat do našich zemí s tím, že jim je dobře i beztoho. A tak zahynuli a nezačali se s námi rozmnožovat, vymřeli, protože po neplodných nezbude ničeho. Není dnes také nic známo o těch „kostobokých“, kteří očekávali pomoc od samotné Svargy a přestali pracovat, a tak se stalo, že byli pohlceni Ilyry. I tu jsme si řekli, že je to pravda, že po žádném z těch dvou nic nezbylo⁹, jelikož Ilyry jsme zas pohltili my - a nyní už je nemáme.

5 A tak Doudlebové od nás odbočili na Borus. Ilyrů zůstalo málo, i začali jsme jim říkat Ilmeři, protože se usídlili vedle jezera. O něco dál se usadili Venedi, a Ilmeři tam zůstali. Beztak jich bylo málo.

6 I promluvila Sva v našem poli, i tloukla křídly Matka Sva, a svolávala svou písni do bitvy. A ten pták není vládce Slunce, ale je Tím, kdo od něj pochází.

Část druhá TROJANOVY VĚKY

Věštba

1. My máme pravou víru, která si nežadá lidských obětí

1 Sláva našim Bohům! Naše víra je pravou vírou, která si nežadá lidských obětí. To se dělá u Varjagů, kteří přinášejí takové oběti a nazývají Peruna Perkunem.

2 Takto každý, kdo naslouchá Řekům, bude o nás říkat, že jsme lidojedi. Ale to jsou lživé řeči, protože tak tomu skutečně není! Naše obyčej byvaly jiné. Ale ten, kdo chce zvítězit nad druhými, hovoří o nich špatně, a ten, kdo se proti tomu nebrání, je hlupák, protože pak to začnou říkat i jiní.

3 Ruští bohové nepřijímají žádné lidské oběti, ani živočichy, jenom plody, zeleninu, květiny a zrno, mléko, k pití surju, kvasící na bylinách, a med, nikdy však živé ptactvo, ryby. Jsou to právě Varjagové a Heléni, kdo přináší Bohům jinou a strašnou oběť: – lidskou. My jsme to však dělat nechtěli, neboť my jsme vnuky samotného Dažboga, a tak jsme se nesnažili tajně napodobovat cizozemce.

4 I my jsme Bohu přinášeli oběti, ale směli jsme obětovat pouze polní oběti, a proso, mléko, tuk, které jsme dobývali v potu tváře. A také jsme posilovali Koledu jehnětem, a taktéž v době Rusalí v Jarilův den, a také na Červenou horu.

5 I tu jsme se začali rozpomínat na Karpatské hory. V té době se náš rod jmenoval Karpeni. Ti, kteří se usídlili v lesích, nosili jméno Dreviči, na polích jsme se jmenovali Polané.

6 A tak k nám po dlouhou dobu vládly rody, stařešinové z každého rodu se shromažďovali, aby vykonávali soud nad předky pod Perunovým stromem. A také jsme v ony dny pořádali veselice - hry před zraky shromážděných: mladíci předváděli sílu, rychle běhali, zpívali a tančili. V ten den ohnišťané přicházeli k pastem a přinášeli stařešinům zvěřinu, ti ji pak dělili mezi ostatní lid. A kněží přinášeli oběti Bohům, velebili Je a pěli jim slávu.

7 A když pak nastanou dny Ovseně, tak dokončujeme žatvu a máme z toho radost. A jestli někdo v té době neovládne svou přirozenost a řekne bláznivost – pak je to od Černoboga. Když někdo jiný má radost – tak to je od Běluboga. A tak dokážeme určit, kdo je přítel, a kdo nepřítel.

8 Když kujeme své meče, abychom upevnili síly, býváme obdařeni Božskou silou, abychom porazili naše nepřátele na obou stranách¹.

Kapitola I.

Rusové v Babylonu, Asýrii a Egyptě

1. Došli za moře a založili Chorsuň a jiná města (VIII. st. př. n. l.). Za vnitrokmenové skytsko-sarmatské války nesou vinu Řekové. Vláda Oriana-Arianty¹ (VI. st. př. n. l.).

1 I tak se objevili za mořem, a začali budovat města: Chorsuň a další, která byla vybudována později. Avšak Roxolaň byla sužována vnitřními nepokoji, ke kterým docházelo na jihu, a mnoho si vytrpěli i Borusové na severu. Protože tehdy jsme nestáli pobratření, a o to, aby se ruské rody sjednotily.

2 A v Roxolani spolu bojovaly tyto dva rody, ač byly dvěma větvemi rodu jediného a říkali si velcí a malí Borusíni, Surenžané. A Surenžané vyzývali Rusy a Bourusy, aby se s nimi bili a bojovali. A byla to nespravedlivá bitva a boj. A dlouho trvající nepřátelství mezi rody rozdíralo Borus na kusy². Neboť Borusové se nechtěli stát Řeky.

3 Pouze Skytové začali žít jako Řekové. Rusové musí být Rusy. Být moudří a velmi silní, a ne se bez ustání bít u světa Přízraků – Navi. A Surenžan není silné knížectví, jelikož odevzdává Řecku a jiným nepřátelským zemím své reky.

4 I dělilo časy otce Oriany a Dirovu dobu tisíc přet set !

5 A v těch dobách měli naši praotcové měděné meče. A tak jim Stvořitel pravil:

— Dělejte železně! A berte si koně, kteří k vám sestupují od Bohů!

6 A tak Rozplaň zesílila a upevnila se. A dělo se tak díky v Perunovi, který nás podporoval. Kolikrát jsme tasili meč z pochvy a odráželi nepřátele od naší země, neboť vůdci Orianových rodů byli silní, jako po pití sluneční surji.

2. Rusové v Babylonu pod Nabuchodonosorem³ (doba vlády kaldejské dynastie 627-562 př. n. l.). Tažení Rusů usů do Egypta (rok 605 př. n. l.).

1 I dále se to za starých egyptských časů. V tu dobu i jsme byli nejednotní. A bez Vesele jsme byli jako ovce. A On nám říkal, že máme chodit zpřímá, a nikdy – nakřivo, avšak my jsme Ho neposlechli.

2 A udělali jsme chybu, že jsme se neměli na pozoru, a proto Peršané podřídili velikou část Rusi Nabuchodonosorově moci.

3 I došlo k tomu kvůli nepřátelům, kteří nás přepadli od světlého moře. A tak jsme se odebrali sklonit hlavy pod nepřátelské biče. A ta vojska přepadla Rus ze tří stran, když jsme vodily krávy k slunce západu. A tam jsme byli poraženi a naši lidé šli pod vládcu Nabuchodonosora. A potom jsme šli pod egyptské Slunce. A dlouho jsme v oněch časech odváděli daně.

4 Ale dny plynuly, a Rusové Nabuchodonosorovi utekli! Neboť praotcové se nevydali za ním, nýbrž odešli do našich krajů. A tam jsme složili své písně o Indrovi a Valovi. A stali jsme se věřícími a dleli s Bohy a cizí Bohy našim otcům nikdo nevnutil.

5 A když jsme museli odvádět daň-mýto, nikdy nám neříkali jinak než pohani⁴, protože jsme trpěli v babylonské porobě.

6 V té době vládl král Nabuchodonosor, který si nás podmanil. A my jsme mu odevzdávali své jinochy do války. A bili nás tenkrát holemi po ohanbí, a po tříselech a tvářích, a my jsme to nemohli snést. Nemohli jsme tak žít. I říkali jsme si, že toto se nám vůbec nezamlouvá.

7 I stalo se to právě v ten den, kdy došlo k velikému zemětřesení. A země se otáčela a mnozí lidé se vznesli k Svarze. A koně a volové se tenkrát vzpínali a řvali.

8 I zmocnili jsme se svých stád a zamířili spěšně na sever, a tak jsme spasili své duše.

9 A tak jestli při nás budou stát Boží, nepřijdeme o své syny, dcery, ani ženy, a budeme jim prostě předávat dědictví. A nebudeme smeteni s povrchu zemského, protože nebudeme kráčet v čele Nabuchodonosorova vojska. I daně nám zůstanou.

10 Nejsme žádní psi, nýbrž potomci Slovanů. A my samotní můžeme být vojíny, a nebudeme se šetřit.

11 A hle Magura svolává svou písní do bitvy. A tento pták pochází od Indry, neboť Indra byl a na věky přetrvá jako ten Indra, který vždy bojuje spolu s Perunem. I bylo tomu tak, i srážel nepřátele k zemi a vedl Jarovy syny za lepším.

12 Lépe je nám zahynouti, než odvádět daně a přinášet oběti jejich bohům!

3. Pověst obojích s Elamity v Charamu⁵, a o konci Skytské říše v Přední Asii (rok 595 př. n. 1.)

1 I tak se vojíni zmocnili oné Káraně⁶, přišedší od ruských mořských břehů. A tam byl vládce, který rovněž přikázal, aby byli Helénové bití⁷ a odehnáni od Rusi. I vyzbrojil vojsko a jezdeckvo a zaútočil na ně, a bojoval s nimi. A Heléni plakali v převelikém

zármutku a žadonili, aby nám mohli platit poplatky. I vybíraly se od nich daně – ovce, vepř a víno.

2 A tehdy Heléni vidouce, že Rusiči hodně pijí, rozhodli se, že je přepadnou a přemůžou.

3 I přišel mudrc Chors⁸ a jeho bratr Sloven. A ti řekli Rusičům: „Neopíjejte se těmi dary!“ Avšak Rusiči nedbali jejich rad. A opili se. A Heléni se na ně téhož dne vrhli a porazili je. A vidouce svou záhubu, Rusiči odtáhli do stepí.

4 A tam se rozzuřili, a vzchopili se, shromáždivši své vojsko, a vyrazili zpět proti nepřátelům a porazili je, neboť Bohové stáli při nás, a dali sílu našim pažím, a my jsme zvítězili.

5 A tak se Rusové bijí s nepřáteli. A tak říkají, že rozmetají nepřátele do všech stran jak ovce, a sami se stanou vládci onoho kraje – neboť je překrásný, a my ho nedáme zpět.

6 A tak jsme se modlili k Velikému⁹ i Malému¹⁰ Triglavu. A ten Triglav nás ochraňoval. A rychle cválal na koni, srážeje nepřátele. A tu jsme spatřili, že Bohové vítězí nad nepřáteli. I spatřili jsme, že ti, které Boží zabili, jsou mrtví. A my máme kráčet za nimi a vidět mnoho mrtvých těl našich nepřátel, na které se vrhlo veliké Perunovo vojsko a porazilo je.

7 A hle, Svarožiči jdou odleva, a byli to oni, kdo přinesl naše vítězství na Svých rukou slovanskému rodu, rodu, který i nadále rozhojňuje slávu otců, a dokáže na bitevním poli porážet své nepřátele.

8 A Želovi se zzelelo nepřátel, a Goryňa hořekuje nad smrtí, do níž jsou sráženi Božíma rukama. A tady Karna oplakává ty mrtvé, kteří stáli na Boží cestě a zemřeli. A ta pole jsou plna mrtvol a sřatých hlav a údů, odřezaných od těl. A to vše leží na trávě a smrad se vznáší nad oním polem. A letí sem krkavci, aby klovali mrtvolám oči a pojídali maso mnoha mužů, kteří tu padli.

4. Zákon Árje-Arianty. O Kyšekovi.

1 A tu řekl Svarog, který je Samotným Stvořitelem, Árjovi-Ariantovi: „Jste stvoření z pozemského prachu. A bude se o vás říkat, že jste syny Stvořitele, i budete jako synové Stvořitele, a budete jako Mé děti, a Dažbog bude vaším Otcem. A vy Ho musíte poslouchat, a On vám řekne, co máte mít, a poví o tom, co máte dělat, a jak mluvit, a jak obětovat... Milujte Zákon otce Árje! Je vaším Zeleným Světlem i životem! A milujte své přátele, a necht' se vaše rody chovají navzájem mírumilovně!“

2 A od těch dob panovalo na sedmdesát našich knížat, takových jako byli Mezislav, Boruslav, Komoněbranec a Gorislav. A v těch dobách byli jedni volí na na věče, jiné zas věče odvolávalo, když si je lidé víc nepřáli.

3 A knížata za oněch časů vynakládala mnoho sil. A žil tehdy veliký a moudrý Kyšek¹¹. A když

zemřel, následovali po něm jiní, a každý vykonal něco dobrého.

4 A my si to uchováme ve své paměti, protože je všechny vždy velebíme na každé tryzně natřikrát. I naši synové ctí jejich památku, a nikdo to nesmí zapomenout, jinak si vyslouží prokletí od Boha i od lidí, a lidé mu budou navěky spílat.

Kapitola II.

Války s Řeckem

1. Založení Korsuně a Suroře (VII. st. př. l.)

1 A tak se objevili za mořem a začali budovat města. Chorsuň a potom další, která tam vystavěli¹. A ti Rusové vybudovali na jihu silné město Surož², na jaké by se Řekové nezmohli.

2 Avšak ti je zbořili a chtěli Rusy pobít, a proto jsme proti nim podnikali výpravy a bořili řecké vesnice. Totiž ti Heléni jsou nepřáteli Rusů a nepřáteli našich Bohů. Vždyť v Řecku neuctívají Bohy, nýbrž lidi vytesané z kamene, kteří se podobají mužům, kdežto naši Bohové jsou obrazy.

2. Řekové se zmocňují Surože (IV. - V. st. př. n. l.). Řekové říkají, že nám dali písmo. Pověst o Konstantinovi (šedesátá léta IX. st. n. l.).

1 Když naši prapředkové vybudovali Surož, začali Řekové navštěvovat naše tržiště jako hosté. A jak k nám tak přicházeli, všechno si prohlíželi a když viděli naši zemi, posílali k nám veliké množství jinochů, a stavěli domy a města kvůli směně a obchodu.

2 A náhle jsme spatřili jejich vojíny smeči v rukou a ve zbroji, a brzy naši zem uchvátili, a to už byla jiná písnička. A najednou jsme mohli vidět, že se Řekové oddávají jen veselí, a Slované na ně pracují. A tak se naše země, jejímiž jsme byli vládci po čtyři staletí, stala řeckou³. A my samotní jsme byli náhle jako psi, a vyháněli nás odtamtud pryč kameny. A ta země se počítala. A tehdy nám nezbylo, než abychom ji dobývali zpět, prolévající svou krev, aby se stala znovu naší rodnou a bohatou zemí.

3 I letěla nebem Perunica, a nesla roh slávy a my jej vypili do dna. A my musíme našim nepřátelům vyrvat naše pole zpět.

4 I řekla ta Perunica:

— Jakpak k tomu, Rusičové, došlo, že jste přišli o svá oraniště? Od tohoto dne o ně musíte bojovat!

5 Na to řekla Surja:

— Jděte, Rusiči, a vykonejte to! Copak si počnete bez svého kraje?

6 I udeřili jsme do městských hradeb, prorazili v nich díru pro sebe i pro své lidi, a tak jsme se ocitli sami u sebe.

7 A rozhodli jsme takto: „Komu je Perunem souzeno, ten se dostane do Irije a bude u Vyšně ve Svarze. Může se stát, že dnes zahyneme, ale pro nás jiná brána do života neexistuje. A lepší je být mrtvým než živým a otročiti na jiné. A otrok nikdy nežije lépe než tyran, dokonce ani tehdy, když ten se k němu chová vlídně. Museli jsme poslechnout svá knížata a bojovat za svou zem, jak nám nakázala.“

8 A tu k nám přišel Indra, abychom si uchovali svou sílu v boji a stali se tvrdými, aby naši hrdinové odolali, neboť naše síla je božská, a toho bohda nebude, abychom byli poraženi na bitevním poli.

9 Přinesli jsme svým Bohům na Rusi oběti, a věštili podle ptačího letu, i viděli jsme, že nepřátelé musí být sraženi k zemi do krve a prachu.

10 A pakliže se odvážíme prorazit prstenec hradeb, tak se za nimi objeví Řekové, kteří nemají žádnou sílu, neboť se stali zženštilými – a meče mají tenké, štíty lehké, a hned se unaví, a jelikož jsou slabí, odhazují je na zem. A Vasilijci jim nestihnou přispěchat na pomoc, a proto se budou muset sami vzchopit ku vlastní obraně.

11 A ta Surož byla naše – a opět bude naší, a nemusíme je vůbec poslouchat.

12 Oni říkali, že u nás zavedli své písmo, abychom ho přijali a vzdali se vlastního. Ale vzpomeňte si na onoho Konstantina⁴, který chtěl učit naše děti a musel se schovávat v našich domech, abychom nevěděli, že se učí naše písmena, ani to, jak obětuje našim Bohům.

13 I řekl jsem vám, že zvítězíte nad Řeky. A bude opět tak, jak bývalo dříve, neboť jsem zřetelně viděl Kije – našeho otce, a on mi řekl, že je zničíme, a pokoříme Chorsuň, která je pro nás hanebnou potupou, a staneme se velikou mocností v čele s vlastními knížaty, velikými městy, a nekonečným množstvím železa, a budeme mít bezpočet potomstva, a počet Řeků se zmenší, a budou se podívat minulosti a pokylovati hlavami.

14 Vykonejte to, neboť nás čekají přemnohé bouře, i dunění hromu, a dvě knížectví se spojí a povstane jiné, nové. A tak s konečnou platností zvítězíme, a díky Bohům tu setrváme po mnoho věků. A není nic, co by nás dokázalo ponížit. Musíte jeden druhého bránit, jako lvi! A držte se svého knížete. A Perun bude s vámi a dopřeje vám vítězství.

15 Sláva našim Bohům na věky věků! A zemi této – Rusi, kterou jsme zdědili po otcích, zemi naší – hodně štěstí! A tak tomu bude provždy, neboť tato slova vyřekli Bohové.

3. V Suroži byli Bohové svrženi do prachu

1 A to je pro nás veliká urážka, že v surožských svatyních, dobytých nepřáteli, byli naši Bohové srazeni do prachu a musejí se tak válet, protože Rusiči nemají dostatek sil, aby nepřátele přemohli v boji.

2 A naše oděvy byly rozedrány jako šaty poutníka, který se trmácel v noci po lesích a potrhál si svůj šat na kusy. Rusiči měly rovněž cáry na ruském těle. A my jsme nešetřili svého šatu, jen jsme usilovali o velebení Bohů, kteří nepřijímají naše oběti, protože jsou popuzeni naší leností.

3 A přece nám pták Matka Sva předpověděl slávu a úpěnlivě nás prosil, abychom opatrovali slávu otců. Avšak neměli jsme kuráž vyrazit proti vojsku a dobýt zpět svou zem našimi meči, zbavivši ji jejich nepřátel.

4. Řecko přišlo na onu zemi a pranic si z Rusi nedělalo

1 Novojarové byli potomky Starého Árje a byli to stejní Rusiči jako my. A ti se vydali na jih a po deset věků bojovali ve stepích.

2 A jsou to také Rusové, kteří si volí svá knížata. Tak se to dělalo v každém rodu, a každý rod jmenoval za svůj kmen jedno kníže, a tato knížata pak volila hlavního knížete. A ten stál v bitvách v čele vojsk. A takto jsme si žili v oné zemi do té doby, dokud k nám nepřišli nepřátelé a neporazili nás.

3 Bylo to Řecko, které přepadlo onu zem, a usadilo se v ní a pranic si z Rusi nedělalo. A tu Rusové tasili meče, a přepadli Řeky, a odehnali je od svých mořských břehů. A tehdy Řekové přitáhli s vojsky chráněnými železnou zbrojí. Atak došlo k veliké bitvě, a vrány tam krákaly při pohledu na člověčinu rozsetou po poli. A vrány jedly ty ostatky, a skřehotaly nad krmí, a nad tím polem se neslo mocné skřehotání. Jedly však jen ostatky řecké, ty ruské nechávajíce na pokoji. Těm na tom poli nic nehrozilo, neboť Bohové si nepřáli zhoubu Rusů.

4 I utkalo se tam o tu zem Slunce s Měsícem⁵. I nebesa bojovala za bitevní pole, aby ta země nepadla do helénských rukou a zůstala ruskou.

5 A matka tam oplakává svá dítka, která prolila krev na bitevním poli, a to pole se stalo ruským. Novojarové tam přebývají do dnešního dne, a ona země ji naše díky krvi prolité meči.

6 A tam promluvili Helénové k našemu nejvyššímu knížeti, i pověděli mu, že netouží útočit na zemi Něprů, ani brát alanské otroky do zajetí, přejí si pouze ovládat mořské břehy.

7 Také toto nám bylo ve své době předpovězeno, jelikož naši otcové, ačkoli položili životy na bitevním poli, zpět již naši zem od našich nepřátel

nedobyli. Máme-li věřit věštbě, je zřejmé, že ani dnes se jí nikdo nezmocní.

8 A tak byla Surož helenizována, a nebude ruskou, dokud nenastane Věk Sva. A tak tam vstoupili řečtí bohové.

9 A my se tam nebudeme oddávat žalu, a ty cizáky porazíme. I vyvede nás Syn Světla Indra z Tmy! I dostane se nám od Nejvyššího pomoci jako za starých časů. A to je naše štěstí, a dostali jsme od Něho urputnost a pevnost, abychom nepřátelům ukázali, v čem tkví pravda⁶.

Kapitola III.

Karpatský odchod

1. Tři karpatské odchody. Ščekův rod přišel ke Karpatům v VI. st. př. n. 1. a po 500 letech (v I. st. př. l.) došel k Dněpru, kde potom žil po dobu 500 let a v r. 430 n. 1. se znovu vrátil do Karpat.

1 Podrobněji bychom o našem původu řekli toto. Tisíc pět set let před Dněm došli naši praotcové ke Karpatským horám¹, a tam se usadili a poklidně si žili, protože všichni stáli otcovými předky, a stařešinou rodu byl Šček z rodu Árijů.

2 A Parkun nám byl nakloněn, a my jsme se tam usídlili a žili tam pět set let, a potom jsme se vydali k Slunci východu, až jsme došli k řece Něpře. Ta řeka se ubírá k moři, a my jsme se usadili při jejím severním toku a říkali jsme si Něpři a Pripjatiči, jak kdy. A tam jsme se usadili a pět set let nám vládlo věče, a chránili nás Bohové před mnohými, kterým se říká pohani.

3. Vzpomínka na Karpatský odchod. Dále Bodrič vedl Rusy do Goluně (I. st. př. n. 1.)

1 Rozhlédněte se kolem sebe, abyste spatřili toho Ptáka na vašem čele! A ten pták vás povede do vítězných bitev, v nichž zdoláte nepřátele. A tak stojí jen pták Sva při vás a proto zvítězíte!

2 A on se tam před námi ukazoval v celé své kráse, a vábil nás k Sobě svým světlem. A tak to chodilo v oněch dobách, kdy to Rusiči táhli s Venedy i a chtěli donést své bohy až k moři.

3 A tam jsme se usadili. A byla tam města a chrámy – modlitební místa, a bylo tam mnoho staveb, a my jsme byli bohatí. A ony modlitebny byly vyzdobeny zlatem a stříbrem, a my jsme zde uctívali mnoho dřevěných bohů a nepodléhali pokušení.

4 A bylo to známo i cizím lidem, kteří to viděli, a které to dráždilo a bylo proti mysli, a proto naši předkové neměli klidu. Přicházeli sem lidé různých řemesel a obchodovali na tržištích, a tam ulpívalo bohatství, a tam se odváděly daně vojínům.

5 I říká se, že ta zem nám přestala být milá mimo jiné kvůli válkám a těžkému životu. A tehdy jsme odešli od Karpatských hor ke Kyjevu. Ale i tam jsme žili v zášti se zlými pohany. Tam jsme zpívali, že jsme Rusi, a opěvovali někdejší slavné dny. A dochovaly se nám ty písně o nádherném životě ve stepích a o slávě předků převzaté od našich otců.

6 A tu odvedl vojvoda Bodrič² Rusiče do Goluně a po smrti obdržel hodnost v chrabrém Perunově vojsku. Na to nikdy nezapomeneme, neboť jsme syny našich otců a chováme památku na ně v lásce. A hovořili jsme o nich, jelikož nás posilovali, a ta síla v nás pochází od nich. I sklízeli jsme obilí, vázali snopy a říkali, že pocházíme od těch, kteří o nás pečují.

7 Neměli jsme tehdy své svatostánky a modlili jsme se před studnami a prameny, kde tekla živá voda. A tam přebývá kouzlo a draví vlci se tam neukáží.

3. Rozpláň se zrodila poblíž Goluni. Válka Vendů s Berigem na Slunce západu (I. - II. stol. př. n. 1.), kvůli které Slovani odešli z Karpat.

1 Za starých časů bylo rozhodnuto, abychom se spojili s jinými a vytvořili velikou říši. Naše Roxolaň se zrodila poblíž Goluně, kde vyrostlo na tři sta našich měst a vesnic – dubových domů s ohništi. A tam je také náš Perun, i naše země.

2 A hle Pták Matka Sva zvěstuje svou písní Onen Den. A my jsme čekali, kdy ten Čas nastane, kdy se roztočí Svarogova Kola³. Podle písně Matky Svá ta doba nastane. I vyprávěla nám Matka Svá o tom, co bude.

3 A říkala:

— Braňte dobře naši zem!

4 A tak Venedy, kteří odešli k Západu Slunce, a tam orou před nepřáteli zem, a jejich víra není pevná, porazil vojín Bor⁴. Ten osobě říkal, že je silný, a jeho lidé těm slovům věří. Ale my nejsme pošestilí hlupáci a neuvěříme tomu, dokud se nepřesvědčíme u na vlastní oči.

5 Venedi! Vraťte se do našich zemí v starobylých stepích! A pohleďte na zoraná pole, která byla před našim příchodem z Pětiríčí a Sedmiríčí chudá, a která vám odňali násilím Dasuňové⁵!

6 A když se k nám žene Oheň Semargl, obraceje Goluň ve spáleníště, Pták Sva promlouvá takto: „Bohové, polévejte a deštěm dštěte! Neboť ta země je chudá a zpustošená, a zdupaná kopyty koní. A tak pohané loupí vaše syny, když se tudy ženou na svých koních.“

7 Ó, Bohové moji! To Bohové posílají sem do stepí ty Dasuňe, protože jsme přestali uctívat Bohy. A my je musíme poslouchat. Avšak neposlouchat tak, jako za časů Antů. Ti Antové mnohé sráželi

mečem, a nyní jsou sami pochováni a leží v rakvích na pohřebištích, která jsou nám cizí, a která se staví jiným způsobem.

Kapitola IV.

Roxolaň, Ostrogótské království a bosporská říše

1. Boj se světem přízraků – s Naví a s bosporskou říší¹ (I. st. př. n. 1.). Vzpomínka na neštěstí z roku 63 př. n. l.

1 I bylo spatřeno ve světě přízraků toto: z prazvláštního draka tam vystoupil ohnivý mrak. A ten zahalil zemi, a z ní tekla krev. A Drak ji lízal.

2 V tom přišel Silný Muž, a rozsekl Draka vedví a zd draka se najednou stali dva Draci. I tál ještě jednou – a objevili se tu Draci čtyři. A ten Muž zaúpěl k Bohům, aby mu přišli na pomoc.

3 A oni sestoupili na koních s nebe a toho Draka zabilii, protože jeho síla nebyla lidská, nebyla ani Božská, nýbrž černá.

4 A ten Drak – to jsou nepřátele přicházející z jihu. Jsou to bosporští bojovníci, kteří zapomněli, jak je naši dědové poráželi v bitvách. Chtějí, aby naše země připadla Řekům, ale my ji nedáme, protože je naše, a my se jí nevzdáme. A ten dračí výtvar je naše zkáza,

5 Musíme se bít a položit životy za naši zem. Ta se rozprostírá od nás až k Polanům a Dregovičům, a Rusům a sahá až k moři a horám, ke stepím půldenním. A to je Rus. A pouze od Rusi se nám distávalo pomoci, protože jsme Dažbogovi vnuci.

6 I vzývali jsme Patara Dyje, jenž dští oheň². A ten poskytuje Matka Sva, to Ona přináší našim praotcům slávu na Svých křídlech. A my Ji opěvujeme v našich písních u večerních ohňů, kde vyprávíme starobylými slovy o naší slávě, o našem svatém Sedmiřící, kde jsme měli svá města, a kde bojovali naši otcové.

7 A tu zem jsme opustili, jdouce k jiné zemi, kde se teď musíme udržet. A za starých časů jsme vybojovali svou Goluň. A v té zemi jsme vystavěli města i a vesnice a ohniště.

8 Omyjme svá těla, i své duše, aby Roxolaň, kde se lidé preudatně bijí a nahánějí přišerný strach nepřátelům, byla čistá.

9 Neboť naše ovce chodí až ke Kisekovým³ zemím. A tam je země Odinova⁴, jenž k nim přešel od nás. A tam se přinášejí oběti na jiný způsob. A tam jsme byli za starých dob, a tam jsme bojovali. A uzřeli jsme tam ruku, která nám hrozila, a viděli Krutého Odina, který bažil po krvi. A my ji prolujeme na svou Ruskou Zem.

10 V ruských městech na nás úpěnlivě volají kameny, a my jsme se rozhodli jít a bít se na smrt za Ruskou Zemi...

11 Uctěte památku mého syna, který pro ni zemřel...

2. Boj Rusů s Řeky a Dasuni: Dáky a Góty (I. - III. st. př. n. 1.)

1 Skytové a Surenžané, naši předci, pásli deset věků skot a vlastnili oranice. A Řekové nám naši úrodu uloupili a tak si žijí blahobytně oni.

2 V Suroži nad námi bude světlo. I my kráčíme tam, kde vidíme hořící zem. U Mořské zátoky obracíme každický den své zraky k Bohům, kteří jsou tím Světlem. A Jemu dáváme jména Perun, Dažbog, Chors, Jar, i jiná jména. A tak pějeme slávu Bohům i žijeme z milosti Boží dotud, pokud máme život.

3 V Suroze byli naši nepřátelé, kteří se plazili v podobě hadů a vyhrožovali nám bolestmi, smrtí, a ztrátou života. A všem se jim zjevil Silný Bůh, a srážel je mečem - bleskem, až vypustili ducha.

4 I svítí na nás a k nám Surja, a všichni nejdříve spatřili, jak slávu Surji zastírá Did Odin. A ten Odin je zlý. A od něj pošlo zlé Ďasovo plémě. A to zlé plémě přepadlo naše předky. A když podnikli ten přepad, mnozí odešli a zemřeli.

5 I doputovali Tiverci až k modrému moři a k Suroze, a řekli vám:

— Jak si sami pamatujeme, za starých dob se Antové spojili, aby se ubránili pohanům. A bylo také prolito mnoho krve a na ní stojí Rus, jelikož jsme prolili svou krev, a tak už to zůstane do konce věků. Z naší země vzešly slovanské kmeny a rody. A my jsme uctívali Bohy, a nikdy jsme Je o nic neprosili, jen opěvovali Jejich sílu. A také jsme uctívali našeho prapředka Svaroga, který byl, jest a bude již navěky naším vůdcem.

3. Války s Kelty a Řeky (I. -III. st. n. l.)

1 My samotní jsme potomky slovanského rodu, který přišel k Ilyrům, aby se spojili v Rus až do příchodu Gótů⁵.

2 A tak tomu bylo po tisíc let⁶. I zaútočili na nás Keltové se svým železem, a porazili nás⁷. I obrátili jsme se ke Slunci západu, a začali třímat pluh a meč pevnou rukou. I naháněli jsme strach, i viděli jsme hřbety nepřátel, kteří se vzdalovali od našich zemí.

3 Avšak Ilyrové, vidouce to, nebili se až do svého konce⁸, aby dočista nezahynuli. Proto Ilyrové nechtěli brát železo do svých rukou a bít se s nepřáteli, jelikož by pak jejich národ nutně zmizel, a jiní by se stali jeho pokračovateli.

4 Tu zahřměl v Modré Svarze hrom – to my jsme vylétli proti nepřátelům, jak rychlé vlašťovky. A neřinčeli jsme peřím, ale novými meči. A Rusové by měli jiný cíl, kdyby Skytská Step byla na naší straně⁹. Avšak nyní každý, kdo se potuloval po té stepi, se na nás rozzlobil. Avšak naše krávy se tam přeče musejí popásat, a musejí tam žít naši příbuzní. A tak včera to byli Keltové, a dnes Varjagové a Řekové, kterým se říká Heléni. A oni si myslí, že jejich vojáci budou od nás vybírat daně.

5 Bij se, Ruská Země! Braň sama sebe! Aby tomu nebylo jinak, neboť nelze dopustit takové neštěstí. Nepřátelům se nesmí dovolit, aby ti nasadili chomout, aby řídili vůz a ty abys táhla káru v tu stranu, kam chtějí cizí vládci, my si to však nepřejeme.

6 A k tomu, kdo se nenechal poučit těmito slovy, přijde samotná veliká Žala s Karnou. I udeří nebeský hrom. Aby takového srazil k zemi a on se již více nezvedl.

7 Našimi vládci jsou jenom Chors a Perun, Jar, Kupala, Lada, Dažbog. A kdykoli přicházel Kupala s věncem uvitým z větví zelených, květů a plodů, spočívajícím na Jeho hlavě, ihned jsme museli uhánět na koních daleko podél řeky Něpřy k Rusi. I nemysleli jsme na svou smrt, a žili jsme svůj život na překrásných polích.

8 Bije křídly Matka Sva - Sláva a říká, abychom šli do bitvy. A musíme jít do cizích zemí. A na hostinu avšak nikoli proto, abychom tam jedli chléb hutným sádlem, ale abychom spali na vlhké zemi a jedli zelenou trávu, dokud nebude Rus svobodná a silná.

4. Naším prarodičům pomáhali Keltové Ilyrové (I. st. n. l.), když táhli na Řeky a Dasuně

1 Osiřela naše města, a nejstarší muži našeho rodu již nevolí nové stařešiny, aby se ujímali vlády. A nestojí za to ani o tom mluvit. A plýtvat silami na nečekané starosti. A trápit se a prolévat kvůli tomu slzy.

2 I bila křídly Matka Sva - Sláva. Tím nám věštila těžké časy – sucho a dobytčí mor. A my jsme tomu věřili, protože to vyřkli praotcové, kterým pomáhal Keltové¹⁰. A tak jsme přicházeli za Kelty a oni nám po sto let poskytovali pomoc. Stejně jako Ilyrové,

neboť Ilyrové jsou s námi spřízněni. A tak Rod Rožanič nás choval v otcovském srdci a chránil před nepřáteli, které jsme nyní porazili.

3 A tak jsme prosili Bohy – naše ochránce. I stane se tak, neboť Jasuň stojí při nás.

5. Markomanská válka (rok 160 n. l.). Války s pohany a kostobokými, odchod k Lechům (rok 50- 250 n. l.).

1 A tak pohané odešli na půldenní stranu a zanechali nás samotné. A my jsme se vydali tam, kam se vydává skot a naši býci. I spatřili jsme, kterak k nám letí veliké hejno ptáků. I létaly nad jídlem kavky a vrány, a bylo ve stepích hodně potravy, jelikož nás přepadlo plémě kostobokých¹¹.

2 I otevřely se mnohá rány a byla prolita krev. Ti náhle stínali svým nepřátelům hlavy, a ty pak jedly vrány.

3 A tak se Stribové prohánějí po stepích, a bouře duní a neutichá až do půlnoci. Ta veliká bitva nebyla bezpečná. Pohani a kostoboci se sverepě bili a prchali velice rozlíceni, aby kradli naše býky. A tak ten zápas trval dvě stě let. A naši předkové se vydali k Lechům a tam se usadili sto let před Hermanarikovými Góty.

6. Válka s císařem Traianem (rok 97-105 n.l.)

1 Připomeňme si, jak byli našimi předky poraženi římskými orlové poblíž ústí Dunaje, kudy Traianus¹² přepadl Doudleby. A tehdy zaútočili naši otcové na legie a rozbili je. I stalo se to tři sta let před naším Busem, a to musíme uchovávat v paměti.

2 A nesmíme se podrobit Rurikovi, jako jsme se dříve nechali podrobit jinými. Měli jsme vlastního knížete a odváděli jsme mu poplatky, a tak již budeme činit provždy. Ani Římané, ani Heléni nám vládnout nebudou! I tak tomu bude navěky.

3 To Doudlebové o nás říkají, že jsme jejich bratři. A to je ryzí pravda, jelikož jsou stejného původu, jako my samotní. A my si dobře pamatujeme, jak Traianus utrpěl porážku od našich předků, a legionáři byli zajati, aby odpracovávali daně na našich polích.

4 I pracovali na nás Římané deset let, a potom jsme je propustili

5 A ti Římané říkají, že jsme barbaři! A na druhé straně opět Řekové říkají, že jsme barbaři! Tak tu máme dva dravce, kteří si brousí zuby na naše země. Avšak tato zem je ta, kterou jsme dobyli mečem, a tato zem je zkropena naší krví.

6 Tento Traianus byl pět set let před Góty¹³. A tak jsme si až do dnešního dne říkali, že náš boj nepřestane, do konce našeho života. A my se postavíme za naše životy s mečem v ruce. A to nám

říká korouhev, a ta korouhev pochází od našich otců¹⁴.

7. Římané přijeli s vozy v železné zbroji. Války s Řeky a Římany (I.-IX. st. n. l.)

1 A tu Římané při pohledu na nás pojali nedobré úmysly. I přijeli se svými vozy v železné zbroji a přepadli nás. A proto jsme se jim dlouho bránili a zaháněli je od naší země. A Římané poznali, jak si ceníme vlastních životů, a proto nás nechali na pokoji.

2 A v té době si od nás usmyslili vybírat daně v Chorsuni Řekové. A dlouho jsme se vzpírali našemu otroctví, a ten ukrutný boj a nesvár trval po třicet let, a potom nás nechali na pokoji.

3 A Řekové tehdy navštívili naše tržiště a řekli nám: „Vyměňte své krávy za masti a stříbro, které potřebují ženy a děti“.

4 Tak jsme měnili pluky za jejich potravu. Potom u nás Řekové začali hledat slabinu a pokoušeli se od nás vybírat poplatky. Ale my jsme se jim nepoddali a nevzdali jsme se své země, stejně jako jsme svou zemi neodevzdali Traianovým Římanům. Jen aby síly Dažbogových vnuků, kteří byli znepokojeni ozbrojenými nepřáteli, nedošly úhony od Obidy.

5 Stejně jako naši otcové, tak ani my dnes nezasluhujeme hany, neb jsme se bili meči na břehu Modrého moře s Góty, a tam jsme nad nimi zvítězili¹⁵.

6 Zní pochvalná píseň z Matčiných úst. Matka je překrásný pták, který přinesl našim prapředkům do domů oheň, a také přijímal beránka.

7 Nad Góty, naším trápením, jsme zvítězili silou. A musíme do nepřátel rubat a zostouzet je jak nečistě psy.

8 Pohled, můj lide, jak jsme ušetřili jiné národy. A nechybili jsme, když jsme se poté, co utržili rány, nespěchali přestrojit. Sami jsme vyháněli nepřátele a tak se vystříhali neštěstím a náš život se změnil, protože jsme sami bojovali za sto měst a neopouštěli je. I postihla nás přetěžká porážka. Ale i když jsme museli tisíc pět set let překonávat mnohé bitvy a sváry, přeci jsme zůstali naživu díky svereposti a obětavosti jinochů a vojevůdců.

9 I vznesli jsme prosby k Jasuni, a Indra kričel za námi, stejně jako kráčel za našimi otcí na Římany v Traianově zemi. A nic by se nestalo, kdyby na tu zem vedli naše bojovníky Varjagové, neboť jsme je mohli vésti i my samotní.

10 O tisíc let jsme odráželi Římany a Góty. A na antskou Suru, která byla s námi, nikdy nezapomeneme...

8. Matka Sva pje slávu bojovníkům, kteří padli Římanů nedaleko Dunaje vedle

Traianova valu¹⁰

1 I věděli jsme, že se ruský národ musí shromažďovat v desatera, a desatera ve sta, aby přepadl nepřátele setnul jim hlavy. A pak ti zlí padnou k zemi, dravá zvěř, po tom, co je požere, zdechne.

2 Tekou po Rusi veliké řeky, a zurčí mnoho vod, a zpívají o tom, co se událo velmi dávno. O těch bojarech, kteří se nebáli jít ke Gótským polím, a po mnoho let bojovali za ruskou svobodu, o těch, kteří nešetřili ničeho, dokonce ani svého života, tak o těch hovoří Beregiňa.

3 I bije křídly Matka Sva - Sláva, a zpívá těm potomkům, kteří nepodlehli ani Řekům, ani Varjagům, a zpívá ten Pták bojovníkům borusínským, kteří padli rukou Římanů podél Dunaje vedle Traianova valu.

4 A ti položili své životy na přímé cestě k tryzně. A Stribogovi vnuci se nad nimi veselí, a na podzim je oplakávají, a za studených zim nad nimi nařikají na obětních schodech. A dívenky - holubičky říkají, že padli důstojně a nepřenechali svou zemi nepřátelům, nýbrž svým synům. A tak my jsme jejich potomci, a nenecháme se připravit o svou zemi, nedáme ji ani Varjagům, ani Řekům.

5 A tu k nám přišla Rudá Zora, jak dobrá žena, a dala nám mléko, aby se zdvojnásobila naše tvrdost a síla. Neboť Zora zvěstuje východ Slunce. A také jsme slyšeli, jak jede tryskem posel na koni k slunce západu, aby poslal Zlatý Člun k noci, aby byl Zlatý Člun tažen krotkými Voli po modré stepi.

6 A tam se Slunce uloží na noc k spánku. A když se již den chýlí k večeru, objevuje se druhý jezdec ten praví Slunci, že Vúz i Voli jsou připraveni očekávají Je na Mléčné dráze, a že se Zora rozlila po stepi, a zavolala Matka, aby si Sva pospíšila ...

9. Přišla Rudá Zora. Řekové říkají zlé věci, avšak my dobyli Slávu.

1 A tu přišla Rudá Zora, navlékajíc na svůj háv drahokamy. A my jsme ji srdečně vítali – jako Rusiči, a nikoli jako Řekové, kteří neznají naše Bohy a při své nevědomosti říkají zlé věci.

2 Ale my jsme si vydobyli Slávu – a tu slávu jsme osvědčili na nepřátelském železe, když jsme na nepřátele útočili meči, které ještě stále zůstávaly měděné. A všude se roznesla ta sláva. A Alani, jedoucí tryskem na koních, se zastavili, a potom všude Rusech vykládali: „Oni by nezačali zabíjet, kdyby to to nebylo nutné, neboť ti Rusové jsou stepními bojovníky. Avšak Řekové bojují kvůli své žádostivosti. A nedávají chléb tak jako Řekové, kteří beu, avšak sami se na dávající ve skrytu duše zlobí“. A tu slávu hlásají orli do všech stran, neboť Rusiči jsou svobodní a silní ve stepích.

*OUM – Veliký a Božský!
On– Jediný je s nám!
A k Němu se modlete
a Jeho opěvujte
společně s Bohy...*

8 Náš život je pomíjivý, my samotní – také. A budeme muset pracovat jako naši koně, žít na zemi s telaty a ovcemi, s naším skotem, prchající před nepřáteli na sever⁴.

Část třetí BUSOVY ČASY

Busova věštba

1. Žel, že zapomínáme na hrdinství někdejších dob... O Pravi, Javi a Navi.

1 Škoda, že zapomínáme na hrdinství někdejších časů a ubíráme se neznámo kam. A tak se díváme zpět a mluvíme, jako bychom se styděli poznávat Nav – Svět přízraků, Prav – Pravdu a Jav – Jsoucno, a stydíme se poznávat a chápat obě stránky svého Bytí¹.

2 A tak nám Dažbog stvořil toto Vejce², v němž nám září světlo hvězd. A do tohoto nezměrného prostou Dažbog zavěsil naši zemi, aby se tam držela. A tak nám duše prapředků září z Irije v podobě hvězd ...

3 Avšak Řekové přepadávají Rus a páchají zlo ve jménu svých Bohů. A my už sami ani nevíme, kam bychom měli utéci a co si počít. Neboť nám není známo, co je předurčeno Dažbogem v Pravi.

4 A jelikož se ta bitva odehrává v Javi, která tvoří náš život, pak jestliže se od Javi vzdálíme, nastane smrt. Jav je to probíhající, plynoucí, to, co stvořila Prav. Nav je však po ní, i před ní je Nav. A v Pravi je Jav.

5 Byli jsme poučeni starou (moudrostí), zasvětili jsme tomu své duše. A právě to nám patří, neboť to pochází od Bohů. A tak na Koledu obětujeme Bohům. A hle, zpozorovali jsme v sobě jejich sílu, a to je Boží dar, ale my jsme o to nežádali, neboť to by bylo marné.

6 A tak na nás z Irie hledí oči prapředků. A pláče tam Želja, a praví, že jsme nedbali Pravi, Navi, a Javi... Nedbali jsme na to a tropili si z pravdy posměch... A nejsme hodni být Dažbogovými vnuky. Neboť jen tehdy, budeme-li se modlit k Bohům, maajíce své duše i těla čistá, nás čeká život s našimi praotci, splynuvši s Bohy v jedinou Pravdu. Pouze tak budeme Dažbogovými vnuky.

7 *Prohlédni, Rusičí, OUM³!*

Kapitola I.

Bus Bělojar

1. Narození Buse Bělojara podle Bojanova hymnu Zlatogorových písní (20. dubna r. 295 n. l.). Vánoční hvězda a příchod mágů.

1 Zahřměl hlas Rusa, jehož vedl samotný kníže Starý Bus – Bojanův otec. O tom, jak se Bus, otec mladého volchva - mudrce, bil, srážeje k zemi nepřátele, vyprávěl Zlatogor.

2 Pěkné jsou Zlatogorovy hymny! Skutečně krásné! Zpíval, jak v hloubi Svargy pro knížete Buse (při jeho narození) stoupala ona Čigir-ugor, Zelená Hvězda. A při pohledu na nebeskou osu – Plejády, čtyřicet kouzelníků uzřelo, že meč Jara Buse se proslaví až ke Kyjevu!

2. Starý Bus hovořil o tom, jak kráčet Cestou Pravdy r. 295-368 n.l.)

1 Muž Spravedlivý vystoupil na kazatelnu a hovořil o tom, jak kráčet Cestou Pravdy. A slova jeho se shodovala s činy. A o něm, o Starém Busovi, se říkalo, že konal obřady a byl lepší, stejně jako naši předkové. A mluvili o Busovi, jako o Pobudovi. A podobně byla i Busova Doba velmi oslavována¹.

2 A v těch dobách měli naši kněží starost o Vědy. Pravili, že nám je nikdo nesmí ukrást, máme-li své Berenděje a Bojana. A proto dnes dokonce i naprostí nevzdělanci vědí všechno o tom, odkud pocházíme...

3 Ejhle Zora nám svítí, a přichází k nám Jitro, a tak máme Posla, který jede na koni tryskem po Svarze. I pěli jsme chválu a slávu Bohům.

3. O rodu Bělojarů, z nějž posel Bus Bělojar

1 A tu k nám přicházeli Berendějové a říkali, že se

jim dějí veliká příkoří od Jágů, kteří přišli ve stopách Hunů.

2 A tak jim Bělojar řekl, aby počkali. I vydal se za tamtěmi, a přišel k nim neočekávaně s pěti tisíci. I bil Jágy, a rozehnal je na všechny strany, jak prostoduché. I vzali jsme jim krávy a býky, a osvobodili jsme naše dcery, jinochy a starce. A my, Rusiči, jsme byli hrdi na svou výpravu a stáli jsme jeden při druhém. A bili se až do smrti spravedlivých.

2 A muž z Bělojarova rodu přecházel na onu stranu řeky Ra a varoval tam siňské kupce, putující k Frýgům, protože Hunové číhali na svém ostrově na hosty - kupce a tam je obírali.

4 A to bylo půl století před Aldarichem². A ještě dříve, za dávných dob, byl Bělojarův rod silný. A před Huny se obchodníci schovávali za Bělojarovy muže. I řekli jim, že jim dají stříbro a dva koně zlata, když tudy budou provedeni a vyhnou se hunskému nebezpečí, a projdou kolem Gótů, kteří jsou v bitvě stejně krutí, a dojdou tak až k řece Něpře. I jejich knížata jsou nepoctivá, nadvakrát vybírají poplatky.

3 Kvůli tomu se siňští kupci, kteří k nám proudili ze všech stran, vrátili do Siňské země³, aby se již nikdy více nevrátili.

4. Busova Roxolaň se zrodila po vítězství nad Huny u řeky Něpřy

1 A tak nás Hunové obírali, a pálili (naše nivy), a my jsme před nimi prchali. I brali nás na práci, abychom sbírali snopy pro cizáky.

2 (A přestalo to) po tom, co se odehrála bitva u řeky Něpřy. Neboť my jsme kmeny Rusičů! A my (Rusi, Borusíni, Surenžané, Antové...) a Kostoboci jsme tehdy vytvořili Roxolaň.

3 Tak bylo, a tak bude. A Rus bude ochraňována, nikdy tomu nebude jinak! A Marmara, který je naším neštěstím – se neodvážíme velebiti a být odpadlíky.

4 A jménem našeho rodu to Pobud (Bus) všem Borusům (a Rusům přikázal).

5. Po Hunech dorazil další nepřítel – Hermanarik, potom pohané. Bus dal povel a my jsme je vzali ztečí. Bělobog stanul v čele našich vojsk a jízdy.

1 A tak po Hunech na nás ze severu zaútočil jiný nepřítel – Hermanarik. Byl vnukem Otorikových vnuků.

2 I posílal na nás své bojovníky s rohy na čelech. I vyzývají nás nepřátelé, abychom na ně zaútočili. Ale my nezačneme bojovat na obou polích, vždyť jak Hunové, tak i Góti jsou našimi nepřáteli, a my

nemůžeme mezi nimi rozhodnout, kdo z nich je naším úhlavním nepřítelem.

3 A tu na nás přitáhli pohané z Tanaisu a Tamatarchy se silnou jízdou a bezpočtem bojovníků. I valila se na nás myriáda za myriádou⁴ a to vojsko se na nás nepřestávalo hrnout. I neměli jsme jiného ku pomoci, než Buse.

4 Bus nám zavelel – a naše síly se zesateronásobily, my jsme proti nim vyrazili. To Bělobog stanul v čele našeho vojska a jízdy. A tu jsme spatřili kouzelnice přebývající v lesích, jak přišly k vojsku chopily se mečů. I viděli jsme kouzelníky, kteří konali velké zázraky. Viděli jsme, kterak z hrsti pozemského prachu, který pozdvihl k nebi, povstávají Svarogovi bojovníci. A vyražejí proti nepřátelům a srážejí je do hrobu. A vtom jsme spatřili, jak k nám letí veliký pták.

5 Tu se vrhá na nepřátele Matka Sva, bije křídly a volá na nás, abychom se postavili za svou zemi a bili se za ohniště našeho národa, neboť jsme Rusiči.

6 Chystejte se a vyražejte do útoku, bratři naši – kmen za kmenem, rod za rodem! A bojujte s nepřáteli na naší zemi, která patří nám a nikdy nikomu jinému. Raději tu zemřete, ale neobracejte se zpět! A nic vás nezastraší, a nic se vám nestane, protože jste ve Svarogových rukou. A On vás povede každíčkový den do mnoha bojů a bitev!

7 A pokaždé, když na nás zaútočil nepřítel, vždy jsme se sami chopili svých mečů a dobývali vítězství.

BH. Bojanův hymnus. Hymnus Bojana⁵, syna Buse Bělojara, na počest vítězství bojovníků sjednocených rodů v čele s knížetem Slovenem (do r. 368) nad Hermanarikem.

HYMNUS SLUŽEBNÍKA BOŽÍHO BOJANA Věnovaný Starému i Mladému Sloveni, zemřelému i živému, a Zlatogorovi – Svarogovu knězi

V hodovních síních pijící med
rody knížete Starého Slovena,
vy, kteří jste vyhnali lítou mhu od řeky Něpřy,
poslechněte si Bojanovu píseň!
Buďme syny svých otců!

Pozvaly nás zmírající rody –
my osedlali koně a tryskem se přihnali,
řadíce se po bok knížete.
Bojanovy oči vidí pravdu!

Tys stanul v čele našich vojsk, kníže!
Včele vojsk proti nezvaným Gótům!
Kdo tě doprovázel coby sluha?
Bojan – mladý podkoní.

Tys promluvil, kníže, k Radimičům:
— Ho-o-oj-ja! –
Kimbrům, Dregovičům a Zeměgalům,
aby povolali své syny do boje.
Bojan zazpíval hymny -
i vyrazily do útoku stovky vojáků!

Mágové přišli, nuž pohleď,
jejich kořeny sahají až k Rusovi,
Stejně jako rámě potřebuje paži –
kníže potřebuje ony muže.

Kníže náš Sloven svými zraky září
tak v létě Slunko připaluje!
Vůkol něj kmeti – bojovníci lítí –
bílé jsou Bělojarovy měsíce!
Když spatří Bojan knížete Slovena
srdce se mu chvěje, jak listoví stromu,
zraky zastírají mraky!

O, zeměgolové, k Vám zazpívám!
Darmo jste mne krmili a napájeli –
I zahřměl hlas Rusa, kterého vedl
samotný kníže starý Bus –
Bojanův otec.

O Busovi – otci mladého mudrce,
O tom, jak bil se, srážeje k zemi nepřátele,
pěl mudrc Zlatogor.
Jste skutečně nádherné, Zlatogorovy hymny!

Zpíval, jak letěla Čigir-hvězda
zahalená ohněm coby drak,
vyzařujíc Zelené Světlo.
A čtyřicet mágů – kouzelníků,
do Plejád hledíce, uzřelo,
se meč Jara Buse proslaví až ke Kyjevu!

A jak Zlatorog opěvoval otce
verši starých bylin,
tak i já, Bojan, nyní zpívám
a pěji slávu tomu – koho miluji.

Pravil Hermanarik: – O-ho-hó! –
Mé voje uzří veliké vody,
bohy Kimmeriů a mágy!
My ty Kimmerie a mágy vyženeme!
Ale nebyli to Varjagové - Jasuni.
A náš vůdce vyhnal ostrím mečů
cizáky – hosty!

O, starý Slovene, odměňuj podle zásluh –
dej podíl tomu, kdo je smělý!
O, Bojane, nabuď opět síly!
Komu jsi zapěl píseň - ten budiž šťasten!
A tak: Velesovu soudu nelze uniknout!
A Slovenovu slávu nelze snížit.

A Bojanovým mečem je jasný jazyk.
I připíjíme památce mudrce Zlatogora!
Tot' vzpomínka na Árje, a hymnus na Skyta!
Rozsévej na tryzně helmice plné zlata!

6. Porazili jsme Hermanarika. Amal Vend ukřížoval Boha Buse a sedmdesát knížat⁶ (21. března roku 368).

1 I byla poražena Roxolaň Hermanarikovými Góty.
A on si vzal ženu z našeho rodu a zabil ji. A tehdy
naši náčelníci podnikli proti němu výpravu a
Hermanarika porazili.

2 Ale potom byla Rus znovu poražena. A Bůh Bus
a sedmdesát jiných knížat bylo přibito na kříž. A
tento Amal Vend vyvolal na Rusi veliké pokoje. A
tehdy Sloven⁷ shromáždil Rus a stanul v jejím čele.
A pro tentokrát byli Gótové poraženi.

3 A nedovolili jsme Zelje, aby se tu rozpínala. A
po zimě nastalo léto, a po smutku radost. A náš Děd
Dažbog vítal bojovníky – mnoho našich otců, kteří
dobyli vítězství. A nebylo na naší cestě mnoho
neštěstí a strážní, a tak se země gótská stala naší. A
tak tomu bude navěky věků.

4 A ruské kmeny se začaly usidlovat ve městech,
která byla dříve gótská, a začaly vést nekonečné
boje proti Řekům a jiným přátelům. A tam se Rus
bila nějaký čas. I padlo tam noho bojovníků, kteří
útočili a Rus od Řeků. A my jsme sídlili podél
Donu a Donce, potom jsme šli k Dněpru Dunaji, a
tam jsme vedli poklidný život.

BP. Nápís na pomníku knížete Busa

*O-om! Bože! Om!
O-om chaje! O- om chaje
O- om chaje!
O-om chaje! O- om chaje!
Pobud!
O-om chaje! Pobud!
Sar!
Věřte!
Sar Jar Bus –
Boží Bus!
Bus –
Pobud Rusi Boží!
Bože Bus! Jar Bus!*

5875, 31. luteně
(21. března 368 n. l.).

Kapitola II.

Hermanarikovy války

1. Hermanarikovo tažení proti nám

1 Od časů Árje, který je společným otcem nás a Borusů, se od řeky Ra až po Něpru a Karpatské hory rozprostírala veliká říše a v čele rodů stáli nejstarší příslušníci rodu, stařešinové a věče. Každý rod si zvolil jednoho stařešinu, který se stával vládcem. A když jsme se vydali k hoře¹, zvolili jsme si tam knížete, vojvodu – náčelníka lidu, aby bojoval s nepřítelem na Perunovu počest.

2 A tehdy nám Dažbog opět přispěchal na pomoc! Tak se ta země stala Ruskou zemí díky Rusům a Borusům. A tak Rusové bojovali, a ta veliká nepřetržitá bitva probíhala bez ustání. A byli jsme sužováni mnohými prudkými boji, avšak tlak nepřátel byl v té době jednou provždy rozdrčen. A stejně tomu bylo i s Římany a Góty.

3 A tu proti nám podnikl tažení Hermanarik zaútočil na nás. A tak jsme byli srovnáni se zemí, když jsme se bili. A kvůli Románcům a Gótům jsme tleli a hořeli mezi dvěma ohni. A tu na nás dolehlo veliké neštěstí, a naše úroda lehla popelem, nezbylo jediné vsi, kde by nezůstal než dým a spáleniště.

4 V tom k nám přiletěl Božský Pták a pravil: — Jděte na půlnoční stranu a přepadněte je, když blíží k našim vsím a pastvinám.

5 A tak jsme učinili – odešli jsme na půlnoční stranu a zaútočili na ně. A v té řeži jsme je porazili. A tak jsme se k nim dostali a rozbili tábor u řeky Dunaj. A tam proti nám začali bojovat Římané, a bili se urputně. Vtom nás někteří z nich chtěli rychle srazit na kolena – ale místo toho byli na kolena sraženi sami. I byl tu bezpočet poražených bojovníků. Napadlo mnoho sněhu. Naše lidi, kteří zůstali u řeky a o všechno přišli, trápil hlad. Tehdy jsme hodně zkusili, než jsme získali nezávislost...

6 Tak po stu dvaceti letech válčení odešli Gótové, vytěšňováni Huny a Berenději, na půlnoční stranu a usadili se mezi řekou Ra a Dvinou a to byl jejich konec.

7 Hermanarik a Hularach je odvedli do nových zemí, neboť Hunové s Berenději přivedli do tamního kraje své býky. Bylo tam mnoho koní a býků, žírná tráva, živá voda. A vtom Hularach přivedl nové své posily a odrazil hlavní síly Hunů, a zaútočil proti nám s mnoha bojovníky.

8 A tu byli naši otcové na koních připraveni utkat se nimi. I trvala ta ukrutná řež třicet dní. A Rusové pustili Góty do svých zemí. A nám nastaly zlé časy.

9 Z jihu, od Dunaje nás přepadli Římané, rovněž od jihu Řekové, a Gótové od severu a z jihu. A tehdy se páchalo přeukrutné zlo. A Římané byli ve městech dunajských, a ta proti nim bojovala. A tam se odehrála veliká a dlouhá bitva, z níž se neradovali ani Bohové, ani lidé.

10 A tak nám nezbývalo nic jiného, než si zvolit mezi vojevůdci knížete, který by vládl od Ovseně do Ovseně, a kterému bychom odváděli daně od obyvatelstva.

11 A za starých časů jsme vodili svá stáda a obdělávali půdu. A tak to chodilo po sto padesát let, a každičkový den jsme sváděli nelítostný boj Huny. I zaútočili na ně Berendějové. A ti měli knížete Aseně, a ten byl přemoudrý², byl zadobře s Rusy a byl naším přítelem.

12 Berendějové postupovali pozvolna. A tu (dorazili) Hunové, kteří jsou zloději. A boj s nimi byl přetěžký a trval sto let. I zůstali Hunové na gótské zemi.

2. O odchodu k Lechům. Hermanarik si připíjel vínem na přátelství, aby se pak stal naším nepřítelem.

1 A naši předkové se vydali k Lechům a tam se usadili sto let před Hermanarikovými Góty. A ti tak proti nám pojali zášť, a tu došlo k velikému boji, a Gótové byli vytlačeni a zahnáni k Donci a Donu.

2 A Hermanarik si s námi připíjel vínem na přátelství po našich vojvodech. A tak byl stvrzen nový život.

3 Náš přítel tedy pil krev a víno, a po tom všem jednoho léta na nás zaútočil s mečem v ruce. A tenkrát Bolorev navrhnul, abychom si na Góty počkali, i učinili jsme tak, jak on řekl, a nějakou dobu jsme tak drželi stráž.

4 Tak bylo rozhodnuto, že je dobré stát po boku vojevůdce. A bít se tak za naše životy železem našich otců. A tak naše síla spočívá v kole-kruhu³ a v koních. A tak jsme to udělali, a byl klid.

5 Za Hermanarikových dob šli Gótové na sever, potom se vydali proti nám a rozsekali nás. A my jsme se nebili, a neměli jsme bojovníky, i děly se

zlé věci, a Rus padla. A vládli nám nepřátelé. A páchali zlo.

6 Avšak Rusové musejí být volní. A my jsme žili takto. I začali jsme se bít s Góty za svou svobodu. I ubránili jsme země Roxolaně před Huny. A z lesů vyrazilo mnoho lidu k Voroněžci. I vrhli jsme proti Gótům veškeré síly a porazili jsme je!

3. Hermanarik přišel od severu – a tak musíme bránit své země

1 A tak nás Hermanarik přepadl od severu, a my jsme museli bránit své země, a také proti němu útočit, neboť gótská zem je naše. Bělohorové (Kavkazané) ji seli a posévali svými kostmi a polévali svou krví – a proto je naše.

2 A vtom o nás zpívá Pták Matka Sva a věští nám slávu: jak nám samotným, tak i našim mečům. A my jsme vyrazili na Svaté pole a přemohli půlnoční nepřátele, a odrazili nepřátele půldenní. I vyrazili jsme proti nepřátelům a setkali se s nimi, do čela Rusičů se postavili Gromičové, protože jsme syny našeho Otce Peruna a Dažbogovi vnuci.

3 A tak nám Svarog ukázal, kam odtáhli Heléni a Hermanarik. A onen Hermanarik odešel na sever, a Heléni na jih. A tak jsme získali naši zem nazpátek a sloučili ji dohromady, a neodváděli jsme naše syny, neboť cena našich synů je nevyčísitelná.

4 A tak přichází do našich stepí veliké množství jiných kmenů, a my nemusíme být pokorní, a nemusíme žádat o pomoc, neboť tu máme ve svých rukou a na konci mečů, a jimi rubáme naše nepřátele.

5 A to nám zpívá Pták Matka Sva, abychom pozvedli své meče na svou obranu. A Matka bije křídly o zem, a pozvedá prach ku Svarze. A na této zemi jsou nepřátelé, a Ona je bije, a bojuje za nás. A my jsme je porazili, jak Ona nám velela svým pokřikem, neboť Její křik byl v našem srdci. A my jsme věděli, jak pít surju, a šli jsme do bitvy, a tam jsme dostávali jiný nápoj, stvořený Bohy. A ten pro nás bude jak živá voda v poslední hodinu veliké trzny, které se dostane každému, kdo položil život za vlast.

6 A tu na nás Svarožič hledí od své kouzelné Svargy a, vida naše vojska, přepočítává je. A nestačí-li mu k počítání prsty na rukou, pak počítá na prstech u nohou. A tak se náš praotec dovídá, že máme velikou sílu a naši nepřátelé nás nemohou přemoci.

7 A tak jsme na ně zaútočili a počkali si, dokud ne padnou k zemi a neumřou Mařiným přičiněním. A Mar si je vezme!

8 A tak jsme si říkali ve svých srdcích, že se nevrátíme ke svým ohništím, dokud ještě nepřátelé slídí vůkol nás, dokud se nevrhneme svými těly na nepřátele, dokud nám ještě nepřátelé odnímají naše

země. I říkáme si, že nad námi Bohové nepřestávají bdít. A ihned, pro Svě První Syny, k sobě berou i jejich děti, protože my se ke svým nepřátelům neobracíme zády.

9 A tak jsme nabírali do svých otevřených ran zem, abychom ji udrželi až do hodiny smrti a uzřeli Maru. A aby se nás Mara vzdávala se slovy:

— Neměla jsem dost sil a proto jsem nepřemohla ruské reky.

11 A pak tedy sláva stoupala ke Svarze. A tam řekli Bohové:

— Rusiči, jste stateční, a vaše místo je vedle Boha války Peruna a Vašeho otce – Dažboga .

4. Hermanarik ustoupil za Malou Kalku. Přichází k nám Svjata.

1 To bije křídly Pták Matka Sva, když na nás Germáni opět pochodují. A nepřátelé mají na čelech rohy, a tak na nás táhnou a útočí na nás. A tak se rozlévá po našem kraji veliký zármutek podoben stepnímu dýmu, který vidíme, jak stoupá ku Svarze.

2 Když nad námi pláče Žala a Matka Sva volá na Nejvyššího, který posílá vítr lesům a oheň našim ohništím, pak On přichází na pomoc a spolu s Ním se naši otcové bijí s nepřáteli.

3 A tak Hermanarik ustoupil. A Gótové odešli za Malou Kalku a odtáhli k mořskému břehu. A tak se země osvobodila až k Donu a po onu stranu řeky Donu. A právě Veliká Kalka je tou hranicí mezi námi a ostatními plemeny. A tam se Gótové bili po čtyři sta let se svými nepřáteli.

4 A tehdy jsme začali osívat svou zemi, začali jsme klidně orat zem pro Helény, obchodovat s nimi – provádět výměnu dobytka, kožešin a sádlá za stříbrné a zlaté mince a pití, a krmit všelikou. A život náš poté plynul poklidně a mírně.

5 A tu nás Góti přepadli ještě jednou. A trval ten nesvár deset let. A my jsme naši zem udrželi. Také se na nás sypaly nadávky od nepřátel, když se vyhýbali Svjatům⁴. Ti Svjatové k nám přicházejí. A první Svjato je Koleda, a další jsou Jar a Červená hora, Veliký a Malý Ovseňové. A jdou ti Svjatové, jak muži, od města k vesnici ohnišťanské, a s tím na zem přechází mír od nás k jiným, a od jiných k nám.

6 Splývejte spolu navzájem a jděte, bratři naši, kmen s kmenem, rod s rodem! A bijte se za sebe na našich zemích, které patří nám a nikdy nikomu jinému! Neboť my jsme Rusiči, velebící své Bohy našimi písněmi a tanci, a hrami, a našim představením, které pořádáme na Jejich počest.

7 A tu jsme si posedali na zem a začali přikládat prach na své rány a pěstovat ho tam. A po smrti jsme stanuli před Marmorou, která nám řekla:

— Nebudu vinit toho, kdo je naplněn prstí, a koho od ní nemohu oddělit.

8 A Bohové, kteří tam byli přítomni, promlouvali po ní takto:

— Proto jsi Rusič a zůstaneš jím, že jsi nabral prst' do svých ran a přinesl ji do Navi.

9 V těch dobách, dokud byla volena knížata, bylo mnoho náčelníků a knížat. A o všech těch panovnicích rozhodovali prostí mužící na věče. A rozhodovalo se takto: „Zemi orejte pro sebe, a kníže necht' podle vlastního uvážení brání lid.“ A tak každého dne dostával od svých lidí chléb a stravu, a vše, čeho je zapotřebí k životu. Nyní ovšem jiná knížata vybírají daně, a moc předávají svým synům, z otce na syna a dokonce až na pravnuka.

Kapitola III.

Po Busovi

1. Jakmile nás opustil Bus, okamžitě nás přepadli Řekové. Počátek nového Svarogova Dne (Zlých časů) se podobá počátku Jarovy a Kryšňovy doby¹.

1 Busova Rus byla rozbita nepřátelskou rukou. A v tu dobu byly páhány hanebné činy. A další kníže již nemohl posílat své syny do bitvy, neboť se podrobil nepřátelům a opovrhoval sněmem. A to, o čem rozhodlo věče, již v té době nebylo ve vážnosti, jelikož jsme byli poraženi. A proto od nás vybírali daně.

2 A zdali právě proto nyní neříkáme:

— Musíme mít svá vlastní knížata! Nesmí tomu býti jinak! A musíme se vydat v půldenní stranu, abychom dobyli zem jak pro sebe, tak i pro naše děti.

3 A tam na jihu, jakmile nás opustil Bus, přepadli nás Řekové. I strhla se veliká bitva trvající několik měsíců. Stokrát se Rus postavila zpátky na nohy – stokrát byla poražena od půlnoci k poledni.

4 A totéž si za starých dob vytrpěli naši praotcové proto je otec Jar odvedl do ruského Kraje, neboť kdyby zůstali, zkusili by mnoho kvůli časným mrakům. A tehdy jsme došli na zdejší místo a usídlili se tu coby Ohnišťané na Ruské Zemi.

2. Souhrn událostí Uplynulého Svarogova Dne. Dvacet tisíc let, které byly před odchodem Buse Bělojara².

1 A tak minuly dvě tmy – dvacet tisíc let. A po těch dvaceti tisících letech přišli Varjagové a odňali zem Chazarům, na které jsme pracovali a jimž jsme odváděli daně.

2 A žil také národ, který byl s námi spřízněný, což byli Ilyrové, kteří ovládali od jednoho do dvou set krajů. Náš národ však přišel později z Ruské země a usídlil se mezi Ilyry. A ti byli našimi bratry, a velmi se nám podobali. A v té době se válčilo proti Varjagům a oni nás chránili od zlého.

3 I svolali jsme věče. A všechna rozhodnutí přijatá na věče, byla považována za zákon. Co však přijato nebylo, to se nemělo uskutečnit. Volili jsme knížete od shromáždění ke shromáždění, a tak jsme žili a pomáhali jim, a tak to chodilo.

4 A hodně jsme toho uměli, a dělali jsme v ohništích hliněné nádoby, orali dobrou půdu, a také jsme uměli chovat skot, stejně jako naši otcové.

5 I zaútočilo na nás zlé plémě. I přepadlo nás, a my jsme byli donuceni skrýt se v lesích, a tam jsme žili jako lovci a rybáři. A tam jsme se mohli uchránit před nebezpečím. Tak jsme přežili jednu tmu – deset tisíc let – a začali jsme všude stavět města a ohnišťanské vesnice.

6 Po druhé tmě – což je deset tisíc roků – nastala veliká chladna³, a my jsme se vydali na půldenní stranu, protože tam jsou úrodná místa. A tam od nás brali Římané náš skot za cenu, s níž jsme souhlasili, a drželi vůči nám slovo. I vydali jsme se k jižním zeleným pastvinám a měli jsme mnoho skotu .

3. Začátek Zlých časů podobně jako za dob Árje, Jara a Jaruny (počátku Bělojarovy doby). Po Busovi následoval bratrovražedný boj a byl Oglend'a.

1 A tak vypukl mezi Rusy spor a bratrovražedný boj. A Žafa se postavila mezi ně a spustila pláč a nářek. Přeci bychom za ní nešli, vždyť s ní jde ruku v ruce neštěstí a naše záhuba. A my se dočkáme té doby, kdy z ní nic nezbude.

2 Vzpomeňme na to, jak byl za otce Arje slovanský rod jednotný. A po otci rozdělili náš rod jeho tři synové na tři rody. A potom se Roxolané a Vendové rozdělili na dva národy. Stejně to bylo s Borusy, kteří se rozštěpili na dvě části. A proto je nás kolem deseti rodů. A tak to bude pokračovat, jestli se budeme donekonečna dělit. Vždyť i ta Borus by mohla být jednotná a nikdy se nerozdělit, kdyby se ty rody a pokolení nezačaly dělit.

3 A tenkrát nás přepadl nepřítel. A my jsme se mu museli bránit. Ale řekli jsme si, že se nebudeme rozhodovat tak, jak si to přáli otcové. A proto jsme prolévali desateronásobně více krve a hynuli jsme rukou malého nepřítele. Mějme to na paměti přetrvejme jako jeden rod až do konce. A pak se v těch místech, kde je nás deset, objeví tisíce.

4 A v oněch letech vodil krávy po stepích jistý Oglend'a⁴. A ten toho hodně vykládal o svých předcích a sám sebe ctíl více než prapředky i otce Árje. A tím napáchal škody, a my ho nesmíme

napodobovat a jít v jeho šlépějích.

4. Brodnicové a Oglend'a táhli po pádu Roxolané a odchodu Buse Bělojara od Azovského moře k Dněpru

1 Od mořských břehů Gótského moře jsme putovali k Dněpru. A nikde jsme neviděli jiné brodníky – kočovníky, kteří by byli Rusy, ale viděli jsme kmeny, kterým se říkalo Hunové a pohaní. My samotní jsme měli bojara Oglend'u, který bojoval spolu s námi.

2 A velmi často jsme odváděli poplatky, a od úsvitu k úsvitu jsme viděli zlo, které bylo pácháno na Rusi. I čekali jsme, kdy se dostaví dobro. Ale to se nedostaví nikdy, pokud nesjednotíme své síly konečně nepochopíme jednu myšlenku, kterou nám zvěštuje hlas praotců. Naslouchejte mu nečinite proto nic jiného! A pak tedy půjdeme do našich stepí bojovat za naše životy, neboť jsme knížecí bojovníci, a nikoli nemá dobytčata, která ničehož nevědí.

5. Bělorev přepadl Huny, a potom spolu s Segeňou zabil Hermanarikova syna a Hularikovy vojáky. Gótové odešli na sever, a potom v 6. století (za časů Theudericha) se obrátili k jihu a dobyli Itálii.

1 Za oněch časů táhli Gótové na sever. Byl tu Hermanarik, a ve stejnou dobu přitáhli Hunové. A tak šlo pořád dokola. A tak jsme měli dva nepřítel na dvou různých koncích naší země. A Bělorev měl před sebou pře těžký úkol a zapochyboval: proti komu zaútočit. A tu k němu přiletěla Matka Sva řekla, že nejdřív musí přepadnout Huny. A nejdřív porazit je a potom se obrátit na Góty.

2 I učinil, jak řekla, a porazil Huny. A když se obrátil na Góty, zabil Hermanarikova syna a Hularichovy bojovníky.

3 A do boje táhl rovněž Bělojar Segeňa, který zabil Hermanarikova syna a Hularichovy bojovníky Voroněžce.

4 Po Halarichovi Gótové byli na severu. A tam zmizeli. A vedl je Theoderich, a od té doby už o nich nic nevíme.

5 A to žmud' nám vyprávěla o Gótech, kteří měli Theodericha: prý došli na sever a tam se u žmudi obrátili na jih. Potom táhli na Řím. A tam poráželi legie cizích bojovníků. I vzali si od nich veliké poplatky. I vtrhli do jejich zemí, a onen Theoderich zabil Odoakera⁵, neboť Gótové se Bohům protíví, a Ti na ně plivou.

6. Hularich zaútočil z půlnoční strany, a

Hunové z půldenní. Rus stvořila Zemi Antů a Kyjevskou Skythii.

1 Kdysi u nás nebyli hosté z cizích krajů, a nyní dorazili a dotírají na nás. Tehdy jsme dokázali odrazit nepřátele. A tak jsme je každý den odráželi, vítězili nad těmi i nad oněmi.

2 Nejprve jsme svolali pod korouhve naše vojevůdce, kteří ještě nebyli zženštilí, nýbrž byli bojovníky... Přicházeli ti vojáci na náměstí a říkali, že se to musí stát, a my musíme vytáhnout do boje proti Řekům, jak o tom rozhodlo věče.

3 I prosili jsme v Jasuni, a Indra šel za námi, jako šel a našimi otci na Římany v Traianově zemi. A nic by se nestalo, kdyby Varjagové vedli naše bojovníky na tu zemi, neboť my sami jsme je také mohli vést.

4 Tisíc let jsme odráželi Římany a Góty. A na antskou Surju, která byla s námi, nikdy nezapomeneme, ani na to, jak se Gótové spojili s Huny proti nám.

5 A Hularik zaútočil z půlnoční strany, a Hunové z půldenní. I zaplakala Roxolaň, Borusie, protože Hunové se spojili s Góty, a jejich počet se ztrojnásobil. Načež se Rus vzepjala celou svou silou odrazila Huny, aby vytvořila Kraj Antů a Kyjevskou Skythii.

6 A dodnes naše srdce krvácí pro ty bitvy. I chodili me od rána do večera, a ronili jsme slzy nad naším životním údělem a byli jsme němí. A věděli jsme, že nastane čas, kdy budeme muset vytáhnout do boje proti nepřítelům, ať to budou Řekové nebo Hunové. A my je musíme přemoci a spoutat, teprve tehdy se zbavíme nepřátel, kteří jsou ohavností před našimi zraky.

7 A tak za to Hularik pykal, a musíme donutit Chorsuň, aby zaplatila za slzy našich odvedených dcer synů, vzatých co by daň. Ale ta platba nebude ani ve stříbře ani ve zlatě, neboť je nutno stínat jim hlavy a rozsekat je na kousičky!

7. Když padla Roxolaň, přišli jsme ke Kyjevu a ke Goluni (IV. st. n. l.)

1 A když po Gótské válce padla Roxolaň, opustili jsme ji a přitáhli ke Kyjevu a usídlili se v té zemi, kde jsme začali bojovat se stepními nepřáteli. A kde jsme se jim bránili.

2 A to bylo tisíc tři sta let po Kyjově věku, tři sta let po životě v Karpatech a tisíc let od založení Kyjeva. Tehdy jedna část lidu odešla ke Goluni zůstala tam, druhá došla k městu Kyjev. A ti první – to jsou Roxolani, a ti druzí, to jsou ti, kteří uctívali sureň, pásli dobytek a vodili svá stáda deset věků po naší zemi.

3 A ona Goluň byla věhlasnou pevností a měla tři sta silných měst. A Kyjev-grad měl méně: deset

měst na jihu, několik vesnic a to je vše. Před tím byly všechny jejich rody ve stepích a směňovaly na jihu obilí. A tam dávali Řekům obilí výměnou za zlaté řetězy, mince a náhrdelníky, které nosíme na svých šíjích. A měnili jsme za řecké pivo a víno ovce, které jsme chovali.

4 A ti Rusové vybudovali na jihu silné město Surož, jaké by Řekové nedokázali vybudovat, ale oni je zbořili a chtěli Rusiče pobít, a proto jsme proti nim útočili a bořili řecké vesnice. Ti Helénové jsou ovšem nepřáteli Roxolanů a také nepřáteli našich Bohů. Vždyť přece v Řecku se neuctívají Bohové, ale lidé vytesaní z kamene, podobní mužům. Zatímco naši Bohové jsou svaté obrazy.

5 A když jsme se bili s Góty, kteří si nasazovali na své hlavy volské a kravské rohy, a svá bedra halili do kůží, doufajíce, že tak Rusiče zastraší, tehdy jsme svlékali své nohavice a obnaživši svá třísla, šli jsme do boje, a přemáhali jsme je. A od těch dob hodíme do bitev obnažení a vítězíme nad nimi, stejně jako nad Řeky, podobajícími se zhýčkaným jehňatům. Ti se velmi brzy dostanou v Navi Jámovi⁶, který čeká na svou oběť spadlou na zem, aby pil její krev, a umrtvil, a vzal jí život.

Kapitola IV.

Kyjovy časy

1. Rusiči putovali od Bílé Věže k Dněpru. Kyj upevnil Kyjev. Vydali jsme se k Dunaji. Sněmovní vláda.

1 A to je naše oběť. A uctívali jsme Osedně, jako otce svého. A říká se, že v těch dobách jsme měli na Pontském břehu i na Rusi města.

2 A tu se Rusiči vydali od Bílé Věže. A přišli k zemím v Podněpří. A tam Kyj upevnil město Kyjev. I shromáždili se Polané, Drevlané, Kriviči a Lechové vespolek na Rusi, a stali se z nich Rusiči.

3 A tudy vede naše Cesta. A tak jsme bojovali a nikdy se nestane, abychom se obrátili na útěk. A Bohové nás hostili jako své děti. A bojovníci šli Cestou Pravdy, a my jsme šli za Nimi. A tak jsme dobyli Don. A tu k nám přicválal jezdec a řekl nám, abychom šli bojovat na Dunaj, neboť tam Vlaši bojují proti našim, a ti jsou teď právě poraženi.

4 A tak měly za starých časů mnohé rody své náčelníky, které volili stařešinové na věče. A měli jsme knížete, který byl volen na sedmero „kol“ – od Koledy do Koledy. A každému rodu vládl kouzelník, obětoval Bohům. A každý rod měl starého kouzelníka, který sloužil pobožnost na Radogošti. A v tom spočívala Pravda. A vpředu stál Dažbog, a tomu přinášel oběti.

2. Za Kyjových časů jsme byli tam, kde zapadá Slunce. Po výpravách k Dunaji, které podnikl Kyj, jsme odešli na východ, ke Kyjevu. Vyšeň přichází na oblacích!

1 Za Kyjových časů jsme byli tam, kde zapadá Slunce, a odtud jsme se vydali za Sluncem k řece Něpře, kde Kyj opevnil město, a v něm přebývaly

různé slovanské rody. A tam jsme se usídlili, zapalující ohně Dubu a Snopu, kteří jsou zároveň Svarogem – našim Prapředkem.

2 A tak, když náš rozum i odvaha zesílily, vydali jsme se ke Slunce východu, abychom se dívali z obou břehů řeky. I usadili jsme se na tom místě, které nám ukázala Matka Sva, a Ona vybojovala oba břehy křídly, a také se té země zmocnila a chránila ji před Dáky a Huny, a také ke Gótům obrátila Své střely a nabroušené meče...

3 A tehdy nás přepadl další nepřítel, který v té bitvě pil krev našich prapředků. A Kyj zamířil se svými vojsky proti nepřítelům. I viděli jsme, jak se na ně ze Svargy vrhli Perunovi vojáci a porazili je, a nepřátelé prchali, ukazující nám svá záda.

4 A tu nás přepadlo plémě pohanů, a došlo k veliké bitvě, a dočista všechno nám bylo uloupeno. A naši vojáci, vidouce to, pravili:

5 „Naši Bohové naše nepřátele vyženou, neboť Vyšň se již blíží na oblacích!“

6 A On k nám promluvil takto: „Děti, opevňujte svá města a pevnosti, abyste byli chráněni před nepřáteli! Necht' je váš boj nelítostný a tvrdý! To Svarog Mne za vámi posílá, aby vás doprovázela nebeská síla napravo i nalevo! A dále vám vzkazuje, že opovrhujete Bohy a proto se ocitáte tváří v tvář nepříteli.“

3. Kyj vedl vedl Rusy, Šček – Čechy, Choriv – Chorvaty (ve 2. tis. př. n. l.). Znovu se objevil Kyj, který nám vládl třicet let (r. 430 – 460 n. l.). Podpořil nás Attila . Války v Itálii, jednání s římským papežem Lvem (r. 452 n. l.). Potom následovala knížata Slaver, Veren a Serežen (r. 460 – 510 n. l.).

1 A tak kráčel otec Árij před námi a Kyj vedl Rusy Šček vedl své národy, a Choriv své Chorvaty, a putovali do té země, jelikož jsou sami Božími vnoučaty. Nato Šček a Choriv odtud odešli, a my jsme se usadili v Karpatských horách. A tam byla jiná města vybudovaná jinými kmeny, a měli jsme jiné soukmenovce a vlastnili veliké bohatství.

2 A tu nás přepadli nepřátelé, a my jsme utíkali k městu Kyjevu a až ke Goluni. A tam jsme se usadili, pálili své ohně sálající až ku Svarze a přinášeli oběti na důkaz vděčnosti Bohům. A tak tomu bylo.

3 A tu Kyj² po třicetiletém panování našemu lidu zemřel. A po něm následoval jeho syn Lebed'an³, kterému se říkalo Slaver, a ten žil dvacet let. Pak byl Veren z Velehradu, ten žil také dvacet let. Poté Serežen, který se dožil – deseti let.

4 A v té době vítězil nad našimi nepřáteli Attila⁴. A hnaly se na nás mraky udatných (Attilových bojovníků) od Sinji-Sinbiri⁵. A ti přepadali jak naše

nepřátele, tak i nás.

5 A vtom přišli do našich stepí Gótové, aby tam páchali zlo. A tehdy byla našim praotcům dána chrabrost v boji o život. A stali se Slované, neboť velebili Bohy. A tak pocházíme od Bohů, jsme vnuky našeho Svaroga a Dažboga. A tehdy jsme si vytrpěli mnoho zla, ač dříve jsme měli sílu převelikou, a bránili jsme se vpádům našich nepřátel Gótů po dobu téměř šesti set let⁶.

6 A tu nás podpořili Attilovi bojovníci a my jsme nepřátele porazili A tak jsme rozdtřili deset vládců – císařů. A jejich pána a vládce Lva Velikého jsme zajali.

7 A když se stateční bojovníci přiblížili k Římským hradbám, tu on – Papež Lev – začal chytračit: prý, „Stvořitel nekáže, aby se bojovalo: meče je lepší zakopat, a věnovat se raději výměně skopců a plodů; však to velí samotná Svarga.“⁷

4. Kyj se usadil v Kyjevě. Šček se vydal ke Slunce západu. Choriv odvedl své bojovníky. A Attilovi bojovníci jsou uprostřed. Konec světa přijde později!

1 Tak si říkáme, že máme překrásnou korunu naší víry a nesmíme přijmout cizí.

2 I řekl náš kníže:

— Musíme se dát k vojsku Jasuňů, abychom naši zemi ubránili před nepřátelskými vpády. A Konec světa nastane později! A dojde k tomu tak, že svou nu získáme ve stepi Matky Slunce-Sva.

3 I rozprostřely se naše voje coby křídla na dvě strany. A Attilovi bojovníci byli uprostřed. On sám stál v čele Jasuňů, a po obou stranách bojovali Slované, kteří v oněch dnech nelitovali svých hlava nešetřili jich.

4 A tehdy se Šček vydal se svými bojovníky ke Slunce západu. I Choriv odvedl své bojovníky. A část Ščekova rodu se v té době usídlila s Rusy, a také jejich země se neodtrhla, a tak se spolu s nimi vytvořila Roxolaň.

5 Samotný Kyj se usadil v Kyjevě. A my jsme se mu podrobili, a za jeho panování se Rus sjednotila. Venedi se stali jinou silou, a nepřipojili se k Rusi. Avšak ta je naší matkou, a my samotní jsme jejími dětmi, a setrváme s ní až do konce.

5. Kyjovo tažení proti Bulharům. Kyj se zmocnil ruského města Goluň. Upevnění Roxolaně.

1 A tu si kníže Kyj usmyslil, že podnikne tažení proti Bulharům⁸. A nejprve táhl s tím svým vojskem na sever, a po tom se vydal do Voroněžce, jelikož tam byli bojovníci Polané, kteří byli v Attilově zajetí.

2 I zmocnil se těch lidí a tak dobyl ruské město Gosuň, po odchodu z donských zemí. Tak uchvátí

tamní kraj a Rusičové se tam usadili. Lebeděň však dlel poblíž hory u města Kyjeva. A to byl rozumný člověk, a vládl jako z chrámu, a na tržištích a náměstích soudil dělný lid podle Matčina Řádu.

3 A tehdy Kyj odvedl své pluky od nepřátel, a kamští Bulhaři se s ním nebili. A jeho rod se zmocnil těch zemí a vod. A jeho věhlas se šířil do všech stran. A začal se bít s Góty a vyhnal ty lidi pryč násilím.

4 A tak se ta zem stala naší od jednoho konce ke druhému. I byla Roxolaní. A darovali nám ji bohové. A my jsme ji bránili před nepřáteli, a tak jsme ji udrželi pro sebe. A město Golyň bylo veliké a bohaté. A tu nepřátelé přicházeli k jeho hradbám zapalovali je. A tak zdi zachvátily plameny, a my jsme museli tu naši pevnost bránit a dobývat vítězství, neboť jsme Rusiči.

5 A to je Volžská zem. Kolem dokola ji obtéká Řeka Ra. A to je zem našich otců. A my jsme ji uchovali neporušenou, a ubránili jsme ji. A tu zem jsme krápěli rudou krví a proto bude naší na věky věků.. A srdce našich vojvodů utřžila rány a na zem se řinula krev, a to je ruská krev. A to je ta zem, kterou jsme zabrali. A vidíme to přikázání za našich dnů, a musíme jít do těch stepí, abychom je bránili. To je naše zem a Rusí již zůstane navěky. I chránil I nás Perun svými střelami. I byla nám dána Jeho síla. A my vítězili nad nepřáteli. A takto to chodilo po celý věk.

6 A ta vojna neutichala. A tak jsme v boji poznali svou sílu. I vydali jsme se tehdy ke Goluni a k Surožské zemi. A tam je napravo Doudlebské moře, a nalevo – Gótové. A přímo na jihu byli Heléni, a my jsme s nimi obchodovali a bohatli. I naše síly se upevnily, když jsme se dali dohromady, neboť jsme provolávali hlasitě chválu Bohům. A tam jsme udělali Surju a připíjeli jsme jí na počest Bohů, a usoudili, že to je dobře. A tam jsme obdařili tou stepí své rody a vytvořila se Veliká Skythie. Ovce a krávy, v nichž spočívá naše síla, jsme vodili pást na travnatá luka a dokázali jsme je ubránit po dva věky.

7 I tak to chodilo, že naše země byly studené a my jsme neměli seno. A pro seno jsme putovali na jih do zelených trav a žírných pastvin. Onen Attila a naši bojovníci jsou lidé studených zemí. A naši záhubou byli Řekové, ale my se nesmíme vzdát zelených trav, třebaže jsou Heléni našimi nepřáteli. A ty zelené louky jsme dobyli a vedli lýtý boj po celé století, a oni nám nechtěli pomoci.

8 I rozhodli jsme se, že se za ty skutky pomstíme a odplatíme nepřítelům, až nastane pravý čas. A tak se naši otcové rozhodli, že tu zemi dobudou a vytlačí Řecko k moři. I postavili jsme se jim vši silou, muž proti muži a porazili je. A postoupili jsme dopředu a tu se strhla veliká bitva, a tu Řekové začali žadonit o mír, abychom ukončili boj.

9 A tak jsme dostali zelené pastviny a zem, a

krmili svůj dobytek, a velebili Bohy.

6. Opustil nás Kyj – i dostavilo se neštěstí

1 A tak se předkové začali přít o to, kdo by měl stanout v čele kmene. Kyj se odebral k zemřelým otcům a praotcům. Kyj nás opustil – a dostavilo se neštěstí. A tu mezi Rusy zavládl veliký svár, a začali bojovat za rozdělení, a rozdělili se.

2 A my jsme věděli o dvou krajích – jeden patřil Vedům, druhý Gótům. A tu k nám přišli Gótové, a ti Gótové zesílili, zatímco Venedi zeslábli. A kolem nás byli Čudové, a byla tam rovněž Litva, ti si říkali Ilmové, a my jsme je nazývali Illmery⁹.

3 A tu začali od svých zemí vyvíjet tlak Řekové. my jsme na bitvu neměli dost sil, abychom vytvořili kruh a shromáždili se na křídlech. A každý nás byl sám za sebe a pokukoval po svých sousedech.

4 A víra nám chyběla proto, že muži jdoucí do bitvy vracející se zpět, začínali nadávat – za Kyjových tažení prý bylo lépe, za Kyje se již předem od večera hovořilo o vítězství.

5 A zpívali tehdy o válečných taženích svých otců, tom, že když byla Roxolana sražena na kolena V důsledku bitev s Góty a Huny, vytvořila se Kyjevská Rus a Antije. A Gótové se toho zalekli odešli pryč na sever.

Část čtvrtá ZLÉ ČASY

Věštba

1. Nastanou Zlé časy. Pták Matka Sva pronášel své věštby a bil nepřátele. A ztracená Rus se po třikráte dokázala opět vzchopit.

1 Praotcové shromáždili své děti do kupy, a říkali jim, že nastanou Zlé časy. A proto jsme nejdříve ze všeho museli opevňovat města, a kromě toho jsme nesměli (zapomínat na Bohy).

2 Ale za časů Gótů, nebo když přitáhli Varjagové, se za vrchního velitele volil Kníže. A tento vojevůdce vedl jinochy do nemilosrdné řeže ...

3 A tu se objevil Vparuna a vrhl se na nepřátele. A hle, přiletěla k nám velická Matka Sláva. A Matka pronášela proroctví, a bila svými křídly naše nepřátele. A ejhle, nepřátelé začali před námi prchat.

(I zvítězili naši reci a knížata, zvolená) prostými mužíky, aby se o nás starala.

4 (...) A tak Pták Matka Sva letěl před naší jízdou. I vrhl se střemhlav dolů a tloukl nepřátele křídly po hlavách. A to bylo štěstí pro naši jízdu. A, pozbyvše rozumu, kosili jsme v té seči nepřátelské šiky. Říkali jsme rovněž, že chceme zvítězit a ponížit naše nepřátele. I museli jsme v onen den přinášet oběti, a jak ovce (obětní byli před námi nepřátelé).

5 (...) A po třikráte se vzchopila přemožená Rus. my jsme se bili s Huny ve veliké bitvě. A odrazili jsme je až k Siňskému Kraji. A vzchopili jsme se tenkrát. A v té dávné bitvě jsme zvítězili, a proto jsme měli travnaté stepi.

6 A znovu zavítala mnohá plemena do našich stepí. mraky střel zastřely slunce. Ale Rus byla jednotná. A my jsme úpěnlivě prosili Svargu o Boží pomoc. A pro řinčení mečů nebylo slyšet hlasy. (A zahynuli bychom, kdybychom) nebyli jednotní.

Kapitola I.

Zánik Svatojarů Obři, Gótové a Hunové

1. Rus vznikala od severu po pádu Kyjeva a zániku Svatojarů (r. 543 n. l.) Příchod chána Bajana.

1 My – jsme synové veliké Rusi, která se rodila od severu, jelikož jsme neměli jinou možnost. Shromáždili jsme se v ilmerských lesích, kam přišla nevelká část lidí z Kyjeva, neboť se v něm usídlili naši nepřátelé – Góti, kteří jsou šelmy, které oběsily Svatojary. A potom jsme spatřili jejich těla.

2 A tehdy náš Bělojar Gordyňa porazil Góty spolu se Skotičem – a to byl přeslavný čin po příchodu slovanského lidu na Rus, po uplynutí sta třiceti let¹, neboť tehdy nás znenadání přepadli, aby nás oloupili. A zabili Svatojara, jediného knížete, kterého volila jak Borusije, tak i Roxolaň.

3 A Ruskolané a Borusi se opásali meči a vypravili se proti Gótům od Voroněže.

4 A doprovázelo je sto tisíc jezdců elitní Bajanovy jízdy, a ani jeden pěšák. A ti se vrhli na Góty. I následovala ukrutná řež, a krev tekla jako surinamed, a k večeru Bajan Góty porazil.

2. Gordyňa porazil Childebertovy Góty v roce 543 n. l. A jeho hrdinský čin se podobal činu Segeni Běloreva (konec IV. st. n.l.)

1 I žil tehdy Bělojar Gordyňa, který pobíjel Childebertovy Góty. I bylo to sto třináctého léta po Karatském Odchodu. A vypravil on se na toho Childeberta zcela neohroženě, podobně jako se

vydal bojar Segeňa, jenž zabil Hermanarikova syna a Hularichovy bojovníky poblíž Voroněžce.

2 Tam zůstala Boruská Rus a Roxolaň. A tak budeme muset býti zahanbeni slovy našich nepřátel, jestliže je proti nám vykřikli, avšak my nedokázali oplatit každé jejich slovo, které nám bylo řečeno, desateronásobně.

3. Obrové se rozhodli, že si podmaní Rus. Putovali jsme až k Dunaji a dále, a stali se volnými. Na Dunaji jsme porazili vojevůdce Theudericha (r. 534 n. l.).

1 A tenkrát nás přepadlo vojsko Obrů, našich nepřátel, jelikož jsme se před obry nechránili. I bojovali jsme až do konce. I doráželi na nás nepřátelé. A na Rus přitáhli Berendějové a osvobodili nás, a my to víme velmi dobře.

2 Avšak po Hunech nás postihlo veliké neštěstí. To Obři, kterých bylo jak písku v moři, rozhodli podmanit si Rus. Ale my jsme Obry zastavili a bili se s nimi, ovšem Rus nebyla svorná, a proto nás Obři přemohli svou vojenskou silou. A ruští vojevůdci byli Obry utýráni smrti ...

3 I museli jsme podniknout tažení proti Řekům, nebylo zbylí. A tak jsme se rozhodli na věčě spolu našimi náčelníky, že potáhneme k Dunaji a pak ještě dále². A odtud jsme odbočili a hned jsme byli volní. Hovořili jsme o jednotě našich rodů, o svornosti mezi rody. A tak jsme se sjednotili a přemohli tu velikou sílu. A tehdy s tím naši otcové souhlasili.

4 A když jsme přišli k Dunaji, nastaly Římanům zlé časy. A Římané měli Theudericha. A to byl nelítostný římský voják. A my jsme nad ním zvítězili. A tak jsme Římanům odplatili za jejich zlo³.

5 A od dob Obrů až po dnešní časy se musíme bít do posledního dechu a bojovat za naši zem až do konce. A Řekové proti nám nepůjdou. Neboť pak by Perun silou hromu otřásal nebe. Vždyť on je náš vůdce, a rozdrťí ty Řeky. I viděli jsme, jak letěly vrány. A byla tam smrt, a leželi tam Řekové. I bylo tomu tak.

6 A tak stařešinové rodů složili přísahu, že půjdou na východ a budou odrážet nepřítel, dokud nepřijde jejich smrt, a raději zemřeli, avšak Rus osvobodili. A řekli, že pakliže se někdo chce místo tažení do bitvy vrátit domů a ukrýt se pod svou střechu, pak bude na Řeky pracovat jako vůl, a jeho trest bude přetěžký, a jeho rod vymře, a Želja ho opláče a jeho jméno bude zapomenuto. A když Roxolaň neubráníme, pak nebudou ani hrdinní rekové, a my budeme mít od pokolení k pokolení výběrčí daní trýznitele.

7 I viděli jsme před sebou Huny – ty, kteří byli potomky vnuků dětí Chunů⁴. I bojovali jsme proti

nim, a porazili jsme je, a tak jsme vytrpěli mnoho zla.

4. O bojích s Góty, Huny a Obry... Obři přišli a zabili našeho knížete Mezamíra⁵ (561 n. l.).

1 A hle, tu přichází na pomoc svému lidu Dažbog se svým početným vojskem. A my nepocítujeme strach, protože On se již odnepaměti, stejně jako nyní, stará o ty, o něž pečoval, když se mu zlíbilo. A tak jsme čekali, kdy nadejde náš den, den, jenž nám byl prorokován.

2 I stal se Voroněžec místem, kde Gótové znásobili své počty. A Rusi se tam bili, avšak v tom městě nás bylo málo. A tak jsme jej po bitvě spálili. A prach a popel rozváł vítr po polích do všech stran. A to místo zůstalo opuštěné.

3 Je to však ruská země! Nežříkejte se jí, a nezapomínejte na ni!

4 Přece tam tekla krev našich otců. A tak jsme uposlechli Prav. A od toho Voroněžce se po Rusi šíří láva, a je Svarogova.

5 Zaútočte na ni celou svou silou, vybojujte ji se svými knížaty v čele zpět, osvobodte blahoslavenou ruskou zem! Neboť jsou tam nádherné oranice, které mohou dát obživu – odměnu jak knížatům, tak i Ohnišťanům – jejich služebníkům. (A učiňme to tak, aby) ti, kdo ji osvobodí v bitvě, z ní dostávají zvláštní odměnu – jídlo a pití, které budou dostávat, počínaje tou dobou, až do smrti.

6 A tak jsme padli. A mnozí z nás složili své kosti u Goluně krátce před tím, než nastaly Mezamírovy časy. A tak jsme my sami byli Anty. A my, kteří opěvujeme Bohy, se nazýváme také Slovany, a nikdy jsme o nic nežádali, jen jsme je velebili. A když jsme konali modlitby, omývali jsme svá těla a pěli slávu, a také jsme na počest Bohů pili pětkrát denně surju. A zapalovali jsme oheň u Dubu. A také jsme velebili Snop a pěli Mu chválu, neboť, my jsme Dažbogovi vnuci a nesměli jsme býti lhotejnými vůči vlastní slávě.

7 A před několika staletími jsme byli Anty na ruské rovině, a v dávnověku jsme byli Rusy, jakož jsme jimi i nyní.

8 A tu jsme přišli na Volyň. A přišedši tam, bili jsme se s nepřáteli, jelikož jsme stateční. A v té Volyni je Přední Rod. A tehdy se voje rozsuřily, a Mazamirovi Antové zvítězili nad Góty, rozprášivši je na všechny strany.

9 A za nimi vyrazili Hunové, bažící po krvi Slovanů. Ten boj, který spolu svedli, byl nelítostný. A tu se Gótové spojili s Huny a společně s nimi přepadli naše otce, a my jsme je přemohli a zničili.

10 Poté na nás přitáhli Obři a zabili našeho knížete. A tak Rus přišla o modré moře.

Kapitola II.

Chazarské jho Chrabrova, Moskova a Bravlinova vojska

1. Po Trojanových časech jsme přišli o věce kvůli Chazarům (poprvé na Rus přitáhli v r. 567). Borusové bojovali proti Chazarům padesát let (r. 650 – 700). Tehdy se dostavil Trojanův vnuk Sámó (r. 626 – 661).

1 Naše krev, to je svatá krev! Tak to říkal kníže, když jsme si za knížete zvolili našeho Starého Árje. A tak nám vládl skrze věce před padesáti staletími. A my jsme se na těch sněmech scházeli, abychom soudili každého, ať byl nízkého stavu, nebo pánem a vládcem. A tak náš otec vládl všem a pronášel moudrá slova.

2 A o to štěstí jsme byli připraveni Chazary po Trojanových¹ časech, kdy knížata poprvé dosadila na knížecí stolec své syny a vnuky v rozporu s rozhodnutím sněmu.

3 Borusové nechtěli mít vládce, s nimiž by nesouhlasilo věce, a proto na ně zaútočili Chazaři, a tamti neměli bojovníky. A ta rozmíška trvala padesát let a hned tak neskončila, a tak jsme se dostali pod Chazarské jho. Neboť dokud se Borusové bili, velmi rychle jsme byli mnohokrát přepadeni.

4 A tehdy se dostavil Trojanův vnuk Sámó², otec moudrého Rusa. A mnohým se dostalo útěchy ...

2. Přehled Trojanových dob³. Svarogův Kruh (20 000 let) jsme budovali Rus. Objevil se kagan (chán), a ten na nás nedbal (r. 567).

1 Šlo s námi mnoho mužů, ale i my sami jsme se velmi přičinili, abychom získali svobodu, stejně jako naši předci. A Veles nás naučil orat půdu, a také sít zrní, jelikož se naši předkové chtěli stát ohnišťany a být zemědělci.

2 Říkáme to tak, jak se to říká v naší zemi, a ne jak to říkají Řekové, kteří touží porobit si Rusy z kořistnictví, podobně, jako si podmanili Bulhary⁴.

3 I musíme pást svůj dobytek v žírných polích. A museli jsme volit kmen po kmeni svého náčelníka, který by nám vládl. Avšak za deset věků⁵ jsme zapomněli, ke komu patříme, a proto kmeny začaly Vít jako oddělené národy, tak se zrodili Poljané, a na severu Drevljané, všichni jsou však Rusiči z Roxolaně, kteří se rozdělili podobně jako Saamové, Vesi a Čudové. A kvůli tomu na Rusi vzplanuly bratrovražedné boje.

4 A ve druhém tisíciletí jsme se rozdělili, a tehdy jsme přišli o samostatnost, a museli jsme odvádět cizákům poplatky; nejprve Gótům, kteří nás nelítostně šhubali, potom Chazarům, kteří zabíjeli.

5 Objevil se kagan, a ten o nás nedbal. Nejdříve přišel na Rus s kupci, a ti byli mnohmluvní, a potom začali být zlí a začali Rusiče utlačovat.

6 I začali jsme si říkat: „Kam bychom od nich odešli? Kde bychom byli volní? Dočista jsme osiřeli, Boží ruka se od nás odvrátila, neboť jsme za dvacet tisíc let⁶ nedokázali vytvořit Rus. Avšak tu k nám přišli Varjagové a tato místa nám sebrali“.

3. Bojařin Skoteň (r. 560-580). Rusko-alanské království.

1 I byl to pře těžký život v oněch dobách. A žil tehdy ve stepi bojařin Skoteň, a ten se pod nadvládu Chazarů nedostal. A protože byl honec, požádal o pomoc Ironce⁷. A ti k nám poslali jízdu a Chazary porazili. Říká se, že někteří Rusiči zůstali pod Chazary, a jiní doputovali až do města Kyjeva a tam se usídlili. Ti Rusičové, kteří nechtěli sloužit Chazarům, odešli ke Skoteňovi.

2 A tak se Rus vzhopila. Ironci od nás jaktěživ nevybírali daně, a rovněž dovolili Rusům, aby si žili podle ruských zvyklostí. Chazaři však Rusy nutili, aby na ně pracovali, vymáhali od nás daně, a brali nám jak děti, tak i ženy, a velmi nelítostně nás bili a páchali zlo.

3 A vtom přitáhli Gótové a přepadli Rus, a Skoteň byl poblíž... I přepásal se mečem. A naši předkové se jim postavili. A tehdy proti nim vyrazila ironská jízda a Góty rozdrtila. A Gótové byli rozprášeni a utíkali z pole, neboť se tam prolévala krev, ruská, rudá, a do té země naráželi peruni. Rozsekala Rus Gótskou Zemi, a každého jsme našimi meči zahubili, a jejich zemi jsme si přivlastnili.

4 A vtom nás, kteří jsme již neměli věce, přepadli

Chazaři, a „pojali“ nás. A tu se Rusiči vrhli do bitvy jak lvi, se slovy: „Jestli se o nás nepostará Perun, jsme ztraceni“. A On nám pomohl.

5 A Gótové byli poraženi, ještě však před nimi – jako první – byli sraženi do prachu a rozprášeni Chazaři. A nato se Rus zklidnila, ale říkali jsme si: čekají nás ještě onačejší věci ...

6 Chazaři uprchli k Volze, k Donu a Donci. A tam sklídili hanbu, i odhodili své meče na zem, a šli tam, kam je oči vedly.

7 A Gótové se tenkrát přemístili, a poodešli na sever, a tam, jdouce dále, vyhnali pohany, neboť Rus se zabydlila na jejich zemi, kterou dobyla a zkopila řekami ruské krve.

8 I řekli jsme si, že k nám sestoupila Boží milost. I vychalujeme Dažboga našeho i Peruna Zlatovousého za to, že Oni stáli při nás.

9 A tak jsme poprvé velebili Bohy na té zemi, které jsme dali později jméno Roxolaň.

10 A na té zemi jsme měli veliké starosti, a naše země zesílila. A Chazaři se k té zemi báli přiblížit a nikdy na Roxolaň neútočili z obavy, aby se na Donci neopevnili Gótové.

4. Chazaři se obrátili na Skoteně, ale on je odmítl r. 581). O Krivorogově výpravě na Surož (konec VI. st.).

1 Rus surinovatěla, prolévala a krev-surinu na tu zemi. A tak to chodilo do té doby, dokud do Kyjeva nepřišli Varjagové s obchodníky a Chazary⁸ nevyhnali.

2 A tehdy se chazarský kagan – chán obrátil na Skoteně o pomoc. Avšak Skoteň odmítl a řekl, že vy si prý pomůžete sami, a také to, že nemají v Ruskolani poblíž nás co pohledávat.

3 A ta nepřátelská síla (Chazaři) přepadla země Voroněžce. Ten Voroněžec se budoval v dávných dobách po mnoho věků a byl před okolními vpády nepřátel opevněn hradbami. A ti nepřátelé podnikali proti Voroněžci výpravy, aby ho dobyli, a tak se stalo, že byla Rus od Slunce západu ohrazena. A někteří se vydali na jih k Surje dobýt město Surož. I objevili se u moře, kde měli Řekové opevněné město Surož.

4 Bělojar Krivorog byl v tu dobu ruským knížetem a vypouštěl bílou holubici. Šlo se tam, kam letěla. I zamířila k Řekům, a Krivorog je přepadl a porazil. Nato Řekové, jak lišáci vrtíce ocasem, začali Krivorogovi dávat zlaté rouno a stříbrné koně⁹. I zůstal ten Krivorog v Suroži. Řekové však byli v Goluni. A Krivorog souhlasil, aby tam byla Rus otevřená. A tehdy Řekové na nás poslali bojovníky v železné zbroji a pobili nás. Mnoho krve Rusičů se vytilo dolů na zem, a ruské sténání nebralo konce.

5 Iyrové říkali, že jsme hlupáci, že oni by nám přispěchali na pomoc...

6 Pojdme tedy uctít památku těch, kteří se uložili ke spánku do ruské země a zúrodnili ji a připojili se k našim kmetům – praotcům, k těm, kteří odevzdali Rusi všechny své síly. Během bitev s nepřáteli jejich krev zúrodněovala naši půdu. A oni jsou těmi boguny¹⁰, kteří kovali s Perunem na kovadlině meče proti našim nepřátelům. A my se k nim pomodlíme a oni nám pomohou.

5. Chrabr bojuje proti nepřátelům: Řekům a Chazarům (VII. st. n. 1.)

1 A tu Chrabr¹¹ porazil onu zlou sílu – obě setniny přepásaných bojovníků. A my jsme si museli ponechat svůj potrhaný šat a vystavěli jsme pro Bohy svatyni. I přicházeli jsme k dubové stěně i ke druhé stěně, a tam jsme přechovávali vyobrazení našich Bohů.

2 Měli jsme mnoho svatyní v Novgorodu na řece Volchově, měli jsme i v městě Kyjevě v Božích lesích. A také jsme měli doudlebskou svatyni na Volyni a v Suroze u modrého Surožského moře.

3 A je to pro nás veliká urážka, že v Surožských svatyních, které dobyli naši nepřátelé, byli naši Bohové uvrženi do prachu a musejí se tam válet, jelikož Rusiči nemají dost sil, aby přemohli nepřátele v boji.

4 I měli jsme rozedraný šat, jaký nosí poutník, který chodí v noci po lesích a rozdírá svůj oděv na kusy. Stejně tak Rusové měli cáry na ruském těle. A my jsme nešetřili šatu, jen jsme se snažili velebit bohy, kteří od nás nepřijímají oběti, jelikož jsou podrážděni naší leností.

5 A přece nám Pták Matka Sva věstil slávu a úpěnlivě nás prosil, abychom hájili slávu našich otců. Avšak chyběla nám drzost, abychom se vrhli na vojsko a dobyli svými meči zpět naši zem a očistili ji od nepřátel. A tak střežíme tisíc tři sta let své svatyně¹², a tu již i naše ženy říkají, že jsme prostoduší, že jsme pozbyli rozumu, a stojíme před nepřáteli jak jehňata. Že si netroufáme vyrazit do válečného pole a srážet naše nepřátele mečem k zemi.

6 Vtom se k nám blíží Kupala a praví nám, že z nás musejí být takoví bojovníci, jejichž těla i duše jsou čisté. I padli jsme k nohám Toho, jenž se k nám dostavil, aby nás chránil a vedl do kruté bitvy. A tam bychom (po smrti) stanuli před tváří Svaroga. A tak, jdouce do bitvy, jsme před bojem pěli chválu našim Bohům, jako ve dnech míru. A tu nám Kupalich řekl, že až nadejde Ten pravý Čas, my již toho budeme hodni a budeme vázeni pro svoji slávu, a budeme také přebývat s našimi otci .

6. Dunajské panování knížat Moska a Radogosta (90. léta VI. st.). Po válce s

Vlachy (r. 597) se Moskovy rody vydaly na sever a založily Moskvu.

1 A nyní si zavzpomínáme na Moska¹³, který sjednotil Slovary a usiloval o jednotu země. Ten kníže byl velmi rozumný. A mělo nás starost. A potom se každý z nás vydal svou cestou. A některé rody putovaly na sever, a to byli Vjatiči a Radimiči.

2 A tak se stalo, že Mosk uctil památku svého zemřelého bratra Radogosta. I stal se tak jediným knížetem, a my jsme se tehdy také sjednotili.

3 A tak pil krev - víno na památku svého zemřelého bratra, který odešel k Bohům. A zabili ho Vlachové, neboť onen Radogost byl Svatojaryč.

4 A tenkrát po tryzně jsme neměli spát, avšak usnuli jsme. A tehdy nás přepadli vojáci Vlaši, a my jsme se nedokázali bránit. A tak jsme ustoupili. A potom jsme se vrátili. A rozhodli jsme se: Vlaši hodně jedí a pijí, a my proto také přijdeme a budeme pít víno na bratrství.

5 I vypravili jsme se na Římány. A nesměli jsme se ohlížet zpět, hleděli jsme jenom dopředu. I vydali jsme se k Dunaji. A Římanům nastaly těžké chvíle, stejně jako za Childeberta. A ti římsí vojáci neměli slitování, avšak vítězství na bitevním poli bylo naše. A tak se Římanům dostalo odplaty za zlo, které páchali. A tak jsme je vyhnali a oni odtáhli pryč.

6 A dojedli jsme tuto krmí. A oslavovali jsme památku těch, kteří přišli osvobodit ruské stepi a padli. I říkali jsme, že ti cizáci přijdou znovu, a znovu proti nám pozvednou své meče. A ta válka bude trvat až do konce našich dnů.

7 A tak jsme tenkrát sami řekli vůdci (Moskovi Svatojariči), který byl naší oporou:

— Staň se naším vládcem! A postarej se o nás!

A tak jsme se sešli u Moska, a vystavěli Moskovu město¹⁴. A byla tam ohniště. A tam pil Mosk surinu – medovinu. A tak ono město pochází od něho¹⁵! On sám byl obdařen silou a prostoupen moudrostí. A jakmile si usmyslil, že se vypraví proti nepřítelům našich otců, vydal se proti nim a porážel je.

7. Založení Novgorodu (r. 789 - 790 n.l.) Bravlinem II., pravnukem Bravlina I. (r. 660 -700 n. 1.). Výprava Bravlina II. proti Řekům po zatmění Slunce dne 30. listopadu r. 810.

1 Přišli jsme od města Starý Grad k jezeru Ilmeň a založili jsme Novgorod¹⁶. A od nynějška přebýváme tady. A zde se také modlíme ke Svarogovi, Prvnímu Praotci, neboť on je také Rod-Rožanič a studna-pramen nebeský. A my toho prapředka prosíme, neboť on je také zdrojem našeho chleba: Svarog, jenž stvořil svět. On je Bohem Světa, i Bohem Pravi, Javi a Navi.

2 A to všechno my máme skutečně, a ta skutečnost – pravda přemůže temné síly a přivede nás ke štěstí, stejně jako dovedla praotce, kteří vytvořili Sedmiříčí. Nyní si připomeňme Aldarichovy¹⁷ časy. Říkalo se mu lhář, neboť nedbal na zbožnost a neplnil slovo. A nesmírně drze tehdy kradl a unášel naše krasavice, a ty dívky pak odvázel. A my sami jsme byli tenkrát mezi sebou znesvářeni kvůli Gótům. I tak jsme tam žili a byli jsme pod Góty.

4 A odváděli jsme daně Aldarichovi. A to bylo dvě staletí před Askoldem¹⁸.

5 A za oněch časů nám vládly rody a knížata. I žil tehdy kníže Bravlin, který pro nás nazpátek odňal Helénům mořské břehy. A po bitvě jsme tam odešli žít, a tam jsme chovali dobytek, a dovolovali jsme Skytům¹⁹, aby pásli dobytek ve stepích.

6 A tak to bylo. A Řecko znovu útočilo, a budovalo města, a nevražilo na nás. V těch dobách jsme odešli šli pryč na sever, a tam jsme žili po dvě stě let, a od těch dob tam zůstáváme až doposud.

7 A měli jsme tenkrát dalšího knížete Bravlina, který byl pravnukem svého děda, jenž říkal: — Vydejte se na jih, na Řecko! Neboť Řekové jsou mezi Helény zvláštní plémě, i obchodovali s námi ve stepích, a chtěli si náš dobytek brát zadarmo. A my je musíme setřást do moře a hnát je do jejich krajů, jelikož ta země je ruská, tam zkrápěla ruská krev zemi, a zem ta pila naši krev. Spolehněte se na nás! A my ji budeme bránit po všechny dny a zachováme ji.

8 A naši nepřátelé se musejí obrátit nazpět. I zařekli jsme se, že ta naše města dobudeme zpět, až přijde čas.

9 A toto pravíme knížeti Bravlinovi:

— Dobývej nepřístupné pevnosti s mečem v ruce! Nechť tví vojíní vítězí! A opatruj tu ruskou sílu, která je jedinou hrozbou nepříteli!

10 A tak se i stalo.

11 To žmuď nám vyprávěla o Gótech, kteří měli Theodericha, kterak došli na sever a tam u žmudi se se obrátili na jih. Potom se vydali na Řím. A tam poráželi legie a cizí bojovníky. A vybrali si od nich veliké poplatky. I vtrhli do jejich zemí, a onen Theoderich zabil Odoakera. Neboť Gótové jsou Bohům protivní, a tak na ně plivou²⁰.

12 Naše města osiřela, a stařešinové našich rodů nejmenují své nástupce, kteří by se po nich ujímali vlády., A ani by nestálo za to o tom hovořit. A vysilovat se nečekanými starostmi. A trápit se, prolévat nad tím slzy.

13 I bila křídly Matka Sva-Sláva. Tím nám věštila zlé časy – sucho a dobytčí mor. A my jsme tomu uvěřili, protože to prorokovali naši praotcové, kterým pomáhali Keltové. A tak jsme přicházeli ke Keltům a oni nám po sto let pomáhali. Stejně jako Ilmerové, neboť Ilmerové jsou našimi příbuznými. A tak nás Rod Rožanič choval v otcovském srdci a chránil před nepříteli, které jsme nyní porazili.

14 A tak jsme úpěnlivě prosili Bohy, naše ochránce. A tak se i stalo, neboť Bohové, Jasuni, jsou na naší straně, a byli to oni, kdo provedl naše otce skrze hory a stepi, aniž se střetli s Góty. A my jsme pili z Donu, z té řeky, kde naše krev skrápěla zemi. A to je Ruská zem, a bude opět ruskou.

15 A tak držel Svarog nad Rusiči svou ochrannou ruku. A oni usilovně pracovali, aby měli živobytí.

A tu nám žmuď řekla, abychom vyšli ze svých domů. A tak nás podpořili proti našim nepřátelům, aniž z toho měli jaký užitek. A rozhodli se jít do boje, aby statečně pomáhali Rusičům v boji proti společným nepřátelům, kteří jsou jak jejich, tak i našimi nepřáteli.

16 A pak nadešla naše těžká hodina. A my se o sebe nebojíme, a jdeme umírat za náš rod. A vtom ohavný Jama požívá zabitě. A vrány klovou jejich oči. A tráva prorůstá jejich čelistmi. A ten pohled je nesnesitelný.

17 A tak jsme přišli jak o naše hory, tak i o zemi. A byli jsme na pokraji svých sil, a vybírali od nás daně z rádlu, a orali jsme jako koně na jejich polích a vázali jsme jejich snopy, aby oni jedli náš chléb a my – zem. A o něčem takovém se nám ani nezdálo...

18 My však přece nemusíme ohýbat naše šíje k zemi. Neboť Bohové přemohou naše nepřátele a zlomí jim hřbety, jelikož si troufli brát nás do zajetí a svazovat nás do houfů a vláčet naše ženy a děti na tržiště, kde nás prodávali Helénům – Řekům za stříbrné a zlaté odlitky. I stalo se, že když se nepřátelé rozhodli uskutečnit tu výměnu, tehdy Slunce zahalila tma²¹, a to se Perun vrhnul vší silou na nepřátelské bojovníky, a rozehnal je jako ovce. A ti bojovníci se rozírášili strachy a zmocnila se jich bázeň ze Svary.

19 A tu se nám dostalo znamení: u řeky Něpřy rozkvetla v zimě uprostřed květů vrba. A Kupala nám ukázal to znamení, které věštilo vítězství nad nepřáteli. Právě toho musíme dosáhnout. A tu proti nim vyrazily Mar a Mor, a ty dvě je připraví o jejich síly, a povedou je pod naše meče. A ty meče nás ohradí od ní. A ta mez nás oddělí od Mary. A ta mez je plna krve. A to je překážka, aby Mara nedosáhla na nás, ale pouze na ně. A tak se i stalo.

20 I řekl Bravlin, abychom podnikli výpravu na nepřítele. A to znamení nám věští, že musíme bojovat, jelikož jsme Venedi²². A Venedi obývají zemi, kde spí Slunce-Surja v noci na svém zlatém loži. A tam je jejich země. O tom vyprávěl našim otcům Svarog. A oni jsou rovněž našimi bratry z tamního kraje. I říkali, že by k nám přišli v zimní čas a podpořili nás.

21 A tak k nám sestoupila Božská síla, aby nás podpořila až do konce. A tak oni Venedi došli až k Donu, jelikož jsme škemrali o pomoc, neboť každý národ se musí bránit.

Kapitola III.

Příchod Varjagů Křest Rusi

1. Kdysi bývali na Rusi Chazaři – nyní Varjagové

1 Čas od času se mezi námi rodí Svarogovi bojovníci. A před těmi prchá i samotná smrt. Stejně tomu bývá i u Ilmerů, kteří nás nejednou chránili. A přidávali se k nám, a prolévali za nás svou krev.

2 Za starých časů na Rusi přebývali Chazaři, dnes jsou to o Varjagové... My samotní jsme však Rusiči, nejsme žádní Varjagové! ... My necháváme na Slunci stát naše mléko - surju s nočními bylinami. Roztloukáme v hmoždířích pryskyřník, bylinu „Luteň“, o níž hovořili naši praotcové. A tak to dáváme zkvasit. A popijíme surju třikrát denně, a pětkrát denně velebíme Bohy. To je naše prastaré uctívání Bohů. A musíme ji popíjet společně... A ten obřad bude našim pojitkem...

3 A není nám dovoleno uctívat ani Maru ani Morky. Neboť ony bohyně jsou naše neštěstí... Naši dědové ve Svarze...

2. Vypud'te Rurika z našich zemí! Vadimovo povstání (r. 870 – 872).

1 Mátí Sva bylo prorokováno, že nás čeká veliká budoucnost. I šli jsme na smrt, jako na slavnost. Bylo nám to předpovězeno ještě za starých dob, kdy jsme měli své chrámy v Karpatech, kdy jsme přijímali kupce, měli sluhy, a další.

2 A ti hosté-kupci uctívali Radogošt, a my jsme za

oněch časů vybírali clo a vybírali jsme je poctivě, protože jsme ctili Bohy. A bylo nám přikázáno, abychom je ctili. I bylo nám za našich dob přikázáno, abychom nepřijímali nepevnou víru, ale abychom uctívali naše otce, a nepřicházeli ke stromům jen kvůli zahálce.

3 A nebudou naše ruce zmoženy od pluhů, ale od mečů, kterými dobudeme svoji nezávislost. A tak nám bylo přikázáno, abychom se vypravili k našim hranicím a bránili je před nepřáteli.

4 A tu stoupá k nebi dým za dýmem. A to znamená veliký zármutek pro naše otce, děti a matky. A to znamená, že nastal čas k boji. A nesmíme hovořit o ničem jiném, pouze o tom. A tu přicházeli k Dněpru Varjagové, a zmocňovali se naší země, a zabíjeli lidi. A tito lidé nyní vládnu naší zemi.

5 Bratři! Dnes nesmíme přitakat ničemu jinému, než meči! Vypuďte Rurika z našich zemí, žeňte jej zpět tam, odkud přitáhl.

6 A hle, nepřátelé pobořili naše hranice, a nepřítel zdupává naši zem. A naší povinností je zemi bránit, a my nepřestáváme toužit po ničem jiném, než po této bitvě.

3. Tisíc tři sta let od Karpatského odchodu na nás přitáhl zlý Askold (70. léta IX. století)

1 A tak jsme vedli svůj lid, kam řekl pták. Řecká liška nás lstí odloudila z našich pastvin se zdůvodněním, že nám škodí slunce. Avšak naším cílem je poučit se z vlastních chyb a nebratřit se s nimi. A to bylo tisíc tři sta let po našem Karpatském odchodu¹.

2 A vtom nás přepadl zlý Askold, když byl národ znesvářený. A učinil to tak, aby šel každý pod naše korouhve, aby se bránil před nepřáteli na Rusi. Mocný je Svarog – náš Bůh, a nikoli jiní Bozi. A nemohli jsme od Svaroga žádat nic jiného, než smrt. A ta není strašná, když po ní toužíme. A tak nás Svarog povolává, a my k Němu odcházíme.

3 I šli jsme, neboť Matka Sva zpívala válečnou píseň, my ji museli poslouchat, abychom nemuseli jíst trávu a vydat naši Skythii Řekům. Vždyť oni nás tam nechají pouze kameny hrýzti, protože my máme velmi tvrdé a ostré zuby.

4 To nám říkají samotní nepřátelé, že jsme po nocích strašlivě vrčeli na lidi, kteří slynou Řeky. I ptaly se nás národové: kdo vlastně jsme? A my jsme jim odpovídali, že jsme lidé bez vlastního kraje. A žijeme pod nadvládou Řeků a Varjagů. A co řekneme našim dětem, které nám budou plivat do očí – a budou v právu?

5 A tak se pod našimi prapory shromáždilo vojsko. A každému řekneme, že bychom neměli jíst, když jsme na bitevním poli, abychom mohli odnímat řecké jídlo, a abychom si s sebou nebrali to, co ne-

sníme. Neboť nad námi zpívá Matka Sva, a my musíme nechat naše prapory třepetat se ve větru, a naše koně cválat po stepích.

6 I zvířili jsme za sebou válečný prach a donutili jsme nepřátele, aby ho vdechli. A v onen první den bitvy jsme měli dvě sta padlých za ruskou zem. Budiž jim věčná sláva! A odebrali se ti lidé k prapředkům, a dostavili se k Busovi Bělojarovi. Jen abychom sami k Němu také došli, poté, co vystrojíme nepřítelům velikou tryznu!

7 Vrheme se na Chorsuň jako sokoli, abychom si vzali krmi, a majetek, a dobytek, ale Řeky brát do zajetí nebudeme. Oni nás znají jako zlé, my jsme však na Rusi dobří. A nebudou mezi námi ti, kteří prisvojiv si cizí věci, říkají, že činí dobře. A nebudeme stejní, jako oni, vždyť nás vede naše Jasuň a proto se vynasnažíme vlastním přičiněním porazit naše nepřátele všechny do jednoho.

8 Jako sokoli je přepadneme a vrhneme se do strašlivé bitvy, neboť Matka Sva pje ve Svarze o hrdinských činech válečníků. Opustili jsme naše domovy a zaútočili na nepřátele, i dali jsme jim okusit ruského meče. I uviděli tehdy, jak sekají Jasuni.

9 A neměli bychom zbytečně mluvit, nuž nezbývalo nám nic jiného, než jít stále kupředu. A nevedme plané řeči, a stejně tak nepředbíhejme naši Matku Sva. I postupovali jsme rychle, a kdo kráčí rychle, ten dobude slávu, kdo jde pomaleji, na toho krákorají vrány a pokřikují slepice. Nejsme však špinavými býky, nýbrž čistými Rusy.

10 A to je ponaučení pro jiné, i budou od nynějška vědět, že Prav je naším spojencem, a že jsme se Navi nebáli, protože Svět přízraků je vůči nám bezmocný. A proto jsme se museli snažit a úpěnlivě prosit Bohy o pomoc v našem bitevním úsilí.

11 A hle Matka Sva bije křídly a zpívá o hrdinských činech na bitevním poli a o slávě vojínů, kteří se v prudké řeži napili živé vody od Perunici. A ta Perunica k nám přilétala. A podávala kterémukoli našemu bojovníkovi, skolenému mečem a přišedšímu o svou bujnou hlavu, roh plný vody věčného života. A tak nás nečekala smrt, nýbrž věčný život, a bratři vždy usilovně pracovali pro bratry.

4. Vzpomeneme na Dira (r. 850-860). Nastal hlad (r. 864). Askold a Rurik se procházejí po Dněpru (70. léta IX. st.). Askoldovo tažení proti Cařihradu (r.874).

1 Vzpomeneme i na onoho Dira. A budeme vyprávět O tom, jak k nám ten Dir přitáhl a pobil nás kvůli naší nejednotnosti a vnitrokmenovým rozepřím.

2 A tak se nám Varjagové Rurik a Askold pověsili na krk. A to nám bylo odporé, neboť my samotní

jsme potomci slovanského rodu, kteří přišli k Ilmerům a sjednotili Rus ještě před příchodem Gótů.

3 A tu si nás podrobili cizáci, protože nastal hlad², a my jsme hned osířeli a začali trpět nouzí. Tamti nabrousili železo, aby svrhli našeho Indru.

4 Kvůli tomu se to všechno stalo, a proto se Askold s Rurikem procházejí po Dněpru, a vyzývají naše lidi k boji. Ale jelikož jsme měli u sebe Dira, nechtělo se nám proti nim vypravít.

5 A to nám budiž ponaučením, abychom si uvědomili naše chyby. A musíme se změnit, až nadejde čas.

6 A hle, Askold posadil své bojovníky do člunů a vydal se loupit do jiných míst. Tak to tenkrát bylo. A vydal se proti Řekům, aby pokořil jejich města a přinesl oběti Bohům v jejich zemích. Ale to není správné, neboť Askold není Rusič, nýbrž Varjag, a chce si podmanit Ruskou Zem, leč zahyne, konaje zlo.

7 Ani Rurik není Rusič, protože ten slídlil lstivě jak lišák ve stepi a zabíjel kupce, kteří se mu svěřovali do jeho rukou.

8 Chodili jsme na stará pohřebiště a tam, kde leží naši prapředkové pod zelenou trávou, jsme přemýšleli. A náhle jsme pochopili, co si počít a koho následovat.

5. Askold porazil Dira Helénského a sám zaujal jeho místo (r. 876). Budou následovat další tři Askoldové. Nesmíme dopustit, aby si nás Rurik podmanil.

1 Hovořili jsme o tom vždycky, a naše slova byla pravdivá, a tak jsme vždy docílili Pravdy. A říkali jsme to starobylými slovy, která pocházela od našich otců, jenž byli silní. A tak musíme jít cestou, kterou proklestili, abychom jim vyhověli.

2 A tu k nám přitáhl se svými Varjagy Askold. A ten Askold je naším nepřítelem. Říkal nám, že nás jde chránit, avšak lže, neboť je pokřtěný stejně jako Řekové. Tento Askold byl Varjag – najatý voják, který se zbraní v ruce chránil helénské kupce, jdoucí k řece Něpře.

3 A onen Askold, který k nám přišel se svými rytíři dvě století po Odoakrovi³, si umanol, že nám bude vládnout. A tu nám řekl Dir Helénský, abychom se s tím smířili. A zpočátku tomu tak bylo. Ovšem potom onen Askold Dira porazil a sám zaujal jeho místo. A on je rovněž naším nepřítelem, avšak my jsme ho nechtěli mít za nepřítele.

4 Staří lidé nám řekli, že na Rus přijde ještě další Askold a budou následovat další tři Askoldové. Jsou to naši nepřátelé a jsou to Varjagové, budou si sami sobě přinášet oběti. A nejsou to našinci. Jsou to cizí knížata, a knížaty vlastně ani nejsou, nýbrž prostými vojáky. A tu vládu nad námi získávají

násilím.

5 I tak tomu bylo, když přišel Rurik.

6 Vzpomeňme na to, jak naši předkové porazili římské orly poblíž ústí Dunaje, když Traianus přepadl Doudleby. A naši předkové tehdy zaútočili na legie porazili je. I bylo to tři sta let před naším Busem, to si musíme uchovat v paměti.

7 A nesmíme podlehnout Rurikovi, stejně jako jsme dříve nepodléhali jiným. Měli jsme vlastního Knížete a odváděli jsme mu poplatky, a tak budeme činit až do konce.

8 Ani Římané ani Heléni si nás nedokáží podmanit! A tak to zůstane již navěky⁴.

9 A tak jsme prosili Bohy, a oni nás obdařili silou, bychom měli naši zem ve svých rukou. A tak jsme my samotní byli obklíčeni nepřáteli a bili jsme se u Voroněžce – u řeky i města. A tam naši otcové naši porazili Góty, a my stejně tak porazíme naše nepřátele. I překonali jsme tuto starost, řkouce, že na ně čas i jindy.

10 A Matka Sva – ta, která dává oheň našim prapředkům, nese před námi slávu⁵. A ti naši předkové nás mají ve Svarze radost a modlí se za nás k Pitaru Dyjovi. A zde Árij shlíží na svůj lid. A tak jsme nemohli našim nepřátelům ukázat záda.

11 I žil v těch dobách Dir. A to byl Řek, a potom zmizel. A na nás přitáhli Askold a Rurik.

12 A také o to se vroucně modlím k Bohům, aby zbavili Rus tohoto zla.

6. Byla neúroda, Řekové a Římané šli po mořských březích do Surože (r. 864). Askold se po Dirovi usadil knížecím stolci jako nezvaný kníže (r. 875 – 876). Askoldův Křest Rusi.

1 Doba byla naprosto klidná, dny byly jasné, a u nás zavládlo kruté sucho. A proto se neurodilo obilí, a tak jsme odešli do jiné země a tam jsme se pozdrželi.

2 Rus byla rozdupána Řeky a Římany, kteří šli podél mořských břehů do Surože. A vytvořili tam Surožský kraj, neboť se tam nalézalo město Surož, podléhající Kyjevu. A takové uspořádání nebylo dobré, nýbrž zlé, protože kvůli němu začaly boje.

3 A Varjagové tehdy poprvé přitáhli na Rus. Askold přepadl se svým vojskem našeho knížete a zvítězil nad ním. Askold se u nás po Dirovi usadil na knížecím stolci jako nechtěný kníže. I začal nám vládnout a stal se vůdcem samotného Ogněboga, ochránce ohnišť. A proto od nás odvrátil svou tvář, jelikož jsme měli knížete, kterého pokřtili Řekové

4 Askold je nevzdělaný voják. A tak dnes se mu od Řeků dostalo ponaučení, že žádní Rusi neexistují, že existují jen barbaři. Ale my jsme se tomu mohli jen smát, vždyť přece byli ti Kimbrové, rovněž naši otcové, a ti cloumali Římany, a rozmetali Řeky, jak

vyděšená podsvinčata!

5 Naši náčelníci každému umožnili, aby jednal podle svých potřeb. Tento je však jiný, a koná obřady na cizokrajný způsob. A tento Askold přinášel oběti cizím bohům, a nikoli našim, jak to zavedli naši otcové, avšak nelze připustit, aby se to konalo na cizí způsob!

6 A Řekové nás chtějí pokřtít, abychom zapomněli na své bohy a přiklonili se tak k nim, aby z nás stříhali daně, podobně jako pastýři, obírající Skytské království.

7 Nedovolte vlkům, aby loupili beránky, kteří jsou dětmi Slunce!

8 Zelená tráva – to je Boží znamení. A my ji musíme sbírat do nádoby a nechat kvasit na Slunci, abychom na našich sněmech velebili Bohy v modrém nebi a přinášeli našemu otci Dažbogovi obět'. A ona je již v Irii posvěcena na sto krát.

7. A tak je dnes Rus křtěna (r. 876)

1 Naši praotcové krácejí po vyprahlé zemi... A tak nám nepatří ani tento kraj, ani naše země. Dnes byla Rus pokřtěna⁶.

STUDNICE

1. Oslavování Peruna

1 Pomoz nám, Bože! Ty, jenž nám dáváš pít Surju! Ty, jenž se v podobě smrtky blížíš k nepřátelům a blýskáš svým mečem. Ty, jenž oslňuješ svým světlem. A my se obracíme k Nádhernému, který září do očí světlem! A jestliže na nás zaútočí cizozemci, aby nás Jasuně zničili, pak se Perune obrátíme k tobě, abys nás před tím uchránil.

2 Ty přicházíš ze Svargy, kdy se ti zachce. A přiměješ ty, co se zapomněli, aby se vzpamatovali a hřmíš jako hrom. A tvá síla nutí pole, aby rodila. A Ty hřmíš jako hrom a vyléváš deště z oblaků, která plynou podle tvé vůle.

3 Ze svatyní-chrámů se vznášejí slova, jimiž tě velebíme. Říkáme tak, že s Tebou je naše blaho. A Tys kurýr našeho blaha. Ty nás posiluješ, i jako své ovce utěšuješ.

4 Zůstávej s námi po všechny časy! A my ti zachováme věrnost a budeme Tě velebit až do konce! Neboť tys náš Otec i vůdce, a tak tomu bude na věky. My ti obětujeme plody a krmí. A tak Tě opěvujeme a velebíme!

2. Oslavování Dažboga

1 Velebíme Dažboga. Budiž On naším ochráncem a zastáncem před Koledou a u Koledy! A (ochráncem) polních plodů. On dává našemu dobytku trávu po všechny dny. A krávy se množí, a v sýpkách přibývá zrna. A nedovolí medu, aby ztuhl. Je Bohem Světla. Oslavujte Svarožiče, zřikajícího se zimy a směřujícího k létu. A jemu pějeme slávu na polích, jelikož On je naším Otcem.

3. Oslavování Semargla

1 Velebíme Ogněboga Semargla, hryzoucího strom. Sláva Mu – Bohu ohnivých kadeří, s tváří, která zrána, za dne i zvečera zrůžoví. A my M u za to, co vykonává, dáváme jídlo a pití. A Jeho jediného přechováváme v popeli. A On vychází a svítí nad naší zemí od chvíle, kdy se Slunce uloží ke spánku, a do té doby, než se Slunce znovu narodí, dokud je býky vedeno přes Chorsovy luhy.

2 A z Dažbogovy vůle se rodí i naše mláďata. A my Ho velebíme.

4. Modlitba k Velesovi-Semarglovi. Oslavování Surji

1 Modlíme se k Velesovi, Otci našemu, aby povznesl do nebe Surjiny koně, aby Surja nad námi vyšla a otáčela věčnými zlatými koly. Neboť ona je naším Sluncem, osvětlujícím naše domy, a před ní jsou ohniště v našich domech bledá.

3 A tomuto Bohu Ognikovi Semarglovi říkáme: — Ukaž se a zůstaň stát na nebesích a svít' až do modrého rozbřesku!

Nazýváme Ho jménem Ogněbože a jdeme za svou prací. A tak to chodí každíčkový den. Když se po

4 modlíme a nasýtíme tělo jídlem, jdeme na naše pole pilně pracovat, jak Bohové velí každému muži, kterému je předurčeno dobývat svůj chléb prací.

5 Dažbogovi vnuci – oblíbenci Boha, třímající v ruce Boží pluh, pějeme slávu Surje. A nezapomínáme na to až do večera. A pětkrát denně velebíme Bohy. A pijeme surici na znamení milosrdenství a sounáležitosti s Bohy, kteří se ve Svarze také připíjí na naše štěstí.

6 Jakmile zazní naše oslava Surji, vyskočí zlatý Surjin kůň na nebesa. A když se vracíme po práci domů, zapálíme tam oheň a jdeme večerět. Říkáme si, že je nám dána Boží láska, a potom se odebíráme ke spánku, neboť den uplynul a nastala tma.

6 Tak jsme dávali jednu desetinu našim předkům a jednu setinu – vrchnosti. A tak setraváme v slávě, neboť oslavujeme naše Bohy a modlíme se těly, omytými čistou vodou .

5. Jak oslavovati Peruna, praotce, Chorse, Dažboga. O omývání.

1 Když svítí Surja, pějeme chválu Bohům a také Ogniči Perunovi, kterého nazýváme hubitelem stínajícím nepřátele.

2 I pějeme nezměrnou slávu našim otcům a dědům, kteří jsou nyní ve Svarze. Tříkráte to vyslovíme a odvedeme svá stáda na travnaté pastviny. A bude- li

zapotřebí odvést dobytěk do jiných stepí, půjdeme, a budeme znovu pět chválu našim Bohům. Pějeme slávu před polednem. A pronásíme velikou slávu Chorsovi zlatorounému, který otáčí kolem Surjou. Pějeme ji až do večera. A večer, jsou-li postaveny hranice – zapalujeme ohně, a pějeme večerní slávu našemu Dažbogovi, kterého nazýváme svým Prapředkem, a jdeme se umýt, abychom byli čisti. A když se omyjeme, uložíme se ke spánku a tam nás uvítá nebeský Veles .

6. O uctívání Velese, Peruna a Božských doubrav

1 A ten, kdo bude sluhou Božím a oporou lidí, a projde netknut zlem, ten uzří přečistou a milosrdnou Svargu, a když vejde do světa přízraků, pak spatří Divu Přenáděrnou a Moudrého Velese.

2 A kdo uzřevši to všechno, nezačne velebit Bohy, buď tři-krát proklet!

3 Sláva Perunovi, Bohu našemu! On nás ochraňuje, dává nám zdraví a vezdejší radosti. A pro Něho zapalujeme v Novgorodě věčný oheň, při věštění na hoře i u lesů. A chráníme Božské doubravy, neboť duby se nesmějí kácet – naši Bohové v těch dubech přebývají. A Ti Bohové nám dávají, oč je prosíme. A my Bohům pějeme chválu.

7. O Dažbogovi

1 Dažbog pluje ve svém člunu modrou Svargou, a ten člun září. A my vidíme, že Ogněbog rozžhavl zlato...

2 Je to duch veškerého života a útočiště pozemských tvorů. A to může spatřit každý poctivý muž, avšak zlému Bůh zraku nedopřává. A ten bude jako slepý a nebude s námi šťasten. A tak každý, kdo jde za zlem, setrvá se zlem až do konce.

8. Chraňové přijali Pitara Dyje, dalšího Perunce. My jsme Svarogovy děti.

1 A tu Chraňové přijali Pitara Dyje, který se postavil zvlášť proti Matce.

2 I stalo se, že zteplal pramen a lijavce způsobily, že se vzedmula řeka. A to nám seslal Dažbog, který k nám přišel a přinesl to teplo. A my jsme si žili svůj život a vili žeň na jeho počest. A tak naproti jeho zemi je naše zem, a my jsme ji opatrovali stejně jako naši otcové. A tak byly Svarga a Země sezdány.

3 I slavili jsme svatby, když jsme očekávali, že tak učiní i Svarog. A proti němu je Jeho Žena. A tuto slavnost jsme museli konat pro Muže se Ženou. Je-likož my samotní jsme Jeho děti. A takto jsme

hovořili, abychom byli zdraví a měli hodně dětí.

4 A tak Mu za to přejeme chválu. A hledíme do vody, abychom byli plodní. A to Pitar dává svým mužům. A slibuje nám, že budeme mít mnoho plodů, a zeleniny, a zrna. A my jsme se z toho radovali, a mnohé jsme od Něj dostávali. A tak tomu bude až do Posledního Dne.

5 A tak se k tobě tví věrní obrazení v modlitbách se svými radostmi i starostmi. „Ať máme všechno, čeho je k životu zapotřebí!“ – tak se k tobě obrazení ti, kteří se drží Tvé moci, Vergune, neboť ty dáváš chléb, kterého máme nedostatek. A tak Jej snažně prosíme, a dáváme Mu dary, protože On je jiný Perunec. A On útočí na nepřátele a ti prchají, a rovněž stíná jejich hlavy, a hřmí z nebes, a sráží je do mořských hlubin.

6 A tu se rychle šíří z cizího kraje sucho. A to se děje v tuto hodinu, a Pitar to sucho odvádí, přináší temné mraky. Vrací se nazpět, vrhá se střemhlav dolů a vítězí nad suchem.

7 A o to my prosíme ve svých modlitbách Bohy. A proto Zelja a Goruňa sedí mezi Bohy před Svarogem. A Ten se probírá rukama ve svém plnovousu. A přikazuje dešti, aby se spustil na zoraná pole. A vyprahlá země pije do sytosti, a zrna se nalévají, a tvrdnou, a uzrávají na Slunci!

9. Ohnivě přinášení obětí. Bůh je jediný i mnohočetný

1 A tak Surja napájí nivy a dává sílu klasům v zeleném kraji. A strnisko ožívá, a všechno se zelená, a stébla rostou, a my je sklízíme, a plníme jimi naše sýpky. A tak jsme získali ty snopy.

2 A říkali jsme si, že i kdyby Vergunec padl na naše nivy podruhé, obilí i jiné traviny budou stejně růst. I nyní budeme jíst svůj chléb. A tak jsme káceli stromy a dělali tak klády. I řekli jsme si, že je to hotovo. A potom jsme zapalovali mohutné hranice a přikládali ta břevna, aby oheň dosahoval až do nebeské výše a tam se třepetal jeho ohnivý jazyk. A ten se dělil na dva i na tři. A tím nám Bohové dávají znamení, že je jim ta oběť pochutí. A Oni ji přijímají.

3 Žijí v bludu rovněž ti, kteří Bohy přepočítávají, a tímto způsobem rozdělují Svargu. Ti budou zavrženi Rodem jako neznabozi. Cožpak Vyšeň, Svarog a další jsou mnohočetní? Vždyť Bůh je jeden i mnohočetný. A ať nikdo nedělí onu mnohost a neříká, že máme mnohé Bohy.

4 A hle, blíží se k nám Světlo Irije. I buďme Ho hodni!

Vysvětlivky a poznámky

Velebení Triglava

Velesova kniha hned na svém začátku vyzývá, abychom se sklonili před Triglavem. Triglav představuje Svaroga, Peruna a Svantovíta vjednom.

Svarog je Pán Nebes, Předek bohů (ind. *svarga* – nebe, ráj). Nejmilostivější a zároveň hrozivý Bůh Svarog očekává lidi nebeském Ráji, zvaném Irij neboli Svarga či Jasuň, jak Irij nazývá Velesova kniha. Svarog je nejstarším bohem Božího rodu, je „zřídlem“ celého rodu. Následuje bližší vysvětlení.

Slované nazývají slovem „rod“ celý vesmír, který do sebe zahrnuje všechny bohy – jak nebeské, tak i pekelné. Rod vystupuje ve dvou hypostazích: jako bůh vesmíru a jako domácí bůh-předek, zakladatel rodu, a v těchto hypostazích je zmiňován rovněž ve Velesově knize. Rod je otcem i matkou všech bohů, je to v podstatě samotný vesmír.

Svarog je stejně jako rod nebeským pramenem, který „vytéká z hliněného džbánu“, nebeského pramene života. Svarog je mužská hypostaze rodu, je Tvastyrem (Rod II., 2:6), v hinduismu Tvaštar, neboli stvořitelem našeho světa (On „dal dohromady“ neboli stvořil náš svět).

Svarog je nebeský kovář, od jeho úderů na kovadlinu se rozlétají jiskry-blesky. Podobně Slované ať již s kladivem nebo mečem v ruce vidí Peruna.

Perun je bůh bouře a války. Hromovládce. Ožívuje stvořené, vdechuje život všemu, co existuje. Volání k Perunovi „aby nepřestával otáčet Kolem“ znamená, aby nepřestal bdít nad řádem světa nad východem a západem zlatého slunečního

kotouče, nad otáčením nebeského Kola.

Perun je hrozivý bůh, avšak vystupuje ve Velesově knize zároveň jako bůh milosrdný a neskonale spravedlivý. Perun je milostivý vůči těm, kteří ho uctívají a hrozivý pro nepřátele Rusi.

Dochovalo se nemálo zprávo Perunovi. „Pověst' vremennych let“ vypráví o Peru nově kultu takto: „Začal Vladimír v Kyjevě vládnout jako jediný kníže. I postavil na chlumu vně dvorce věžního a sice Peruna dřevěného s hlavou stříbrnou a zlatým vousem...“

Na Peruna přísahali ruští „družiníci“. V letech 907 – 911 (po výpravě knížete Olega na Cařihrad-Konstantinopol) byla mezi Rusí a Byzancí podepsána mírová smlouva: „Císař Leon spolu s Alexandrem uzavřeli s Olegem mír... ti samotní políbivše kříž, vedli Olega i jeho muže k přísaze a podle ruského zákona přísahali svou zbraní a při Perunovi, při svém bohu, a Velesovi, dobytčím bohu... zpečetili mír.“

Poslední smlouva před konečným přijetím křesťanství, kterou Rus uzavřela roku 971, byla rovněž stvrzena přísahou ruskými bohy: „Pakliže tyto (podmínky) dříve dojednané nesplníme... vždyt' máme přísahu od Boha, v nějž věříme, a od Peruna... pak vlastními zbraněmi budeme rozsekání...“

Odkazy na Peruna nalezneme v mnoha církevních poučeních proti pohanství z IX. až XII. století, jako např. v poučení „Slovo ob idolech“ (Slovo o modlách), „Slovo Christolubca“ (Slovo toho, kdo uctívá Krista), „Slovo Ioanna Zlatousta“ (Slovo Jana Zlatouštího).

Perun hromovládce je znám pod jménem Perkunas rovněž Litevcům a Lotyšům. V pohádkách pobaltských národů často vystupuje jako Perkunasův nepřítel Velñas (Velinas), prchající před hrozivým hromovládcem.

Perun nebyl vždy zobrazován pouze s jednou hlavou. Pobaltští Slované, jak dokládá Saxo Grammatikus, se klaněli pětihlavé modle nazývané Porencij-Perun. Čtvero tváří měl na ramenou a jednu na hrudi.

Perunovy pohanské chrámy se obvykle budovaly na kopcích, kde mu byly přinášeny oběti. V letopisu z roku 944 stojí tento zápis: „A k ránu sezval Igor síly (řecké) a přišel na chlum, kde stojí Perun, složil zde své zbraně, a štíty, a zlato...“ Pohanský chrám s velkolepou Perunovou sochou stál v Kyjevě a rovněž v Novgorodu. Vzpomínka na.. novgorodskou Perunovu svatyni se udržela až do 17. století.

V roce 1654 si cestovatel Adam Olearius zapsal: „Obyvatelé Novgorodští, když ještě byli pohany, měli modlu, které říkali Perun, neboli bůh ohně, neboť Rusové říkali ohni Perun. A na tom místě, kde byla postavena tato jejich modla, stojí klášter, který si zachoval jméno modly a byl nazván

Perunovým klášteřem. Toto božstvo mělo podobu člověka s křemenem v ruce, který připomínal střelu blesku nebo paprsek. Na znamení uctívání tohoto božstva udržovali ve dne v noci hořící, nikdy neuhasínající oheň rozdělanou z dubového dříví, a jestliže služebník dopustil, aby oheň zhasl, stihl ho trest smrti.“

Keltové říkali bohu bouřky obdobně – (P)erkunia. Indickému bohu Indrovi se přezdívá Paljanya, což je rovněž obdoba jména boha Peruna. Všimněme si, že v Rigvedě nalezneme rovněž zmínku o bohu jménem Parajanya (*Parjanya*), což je bůh bouřkového mraku, který není totožný s Indrou, avšak je s ním neustále spojen.

Svantovít – je bůh nebes a světla západních Slovanů. Čtyřhlavá modla Svantovíta (Sventovíta) stála v hlavní svatyni pobaltských Slovanů, v Arkoně, na ostrově Rujána. Soudě podle Velesovy knihy, Svantovíta uctívali nejen na západních slovanských územích, nýbrž i v severním Rusku, v Novgorodě. Tato víra byla do Novgorodu přenesena přesídlenci ze západních zemí – Vagry, Obodrity, Raňany.

Starí Slované věřili v jediného nebeského boha, svrchovaného vládce, kterého nazývali nejružněji jmény: Svarog, Perun, Svantovít, a konečně také Triglav, neboli Trojice. To znamená, že Svarog je bůh otec, Perun syn, Svantovít svatý duch. Tvoří tak předkřesťanskou trojici. Velesova kniha hovoří o „velikém tajemství“ trojjednosti Peruna, Svaroga a Svantovíta. Ostatní bohové se podřizují svrchovanému vládcovi Triglavovi.

Existují rovněž historická svědectví o tom, že starí Slované uctívali Triglava. Triglavův kult byl znám pomořanským Slovanům. V životopise sv. Ottona Bamberžského se vypráví, že v prvních městech Pomořanska, ve Štětíně a Wolině, byly hlavní chrámy zasvěceny právě Triglavovi. Štětínští kněží hlásali, že Triglav je jejich nejvyšší bůh a že je vůči lidskému rodu blahosklonný.

Veles je bůh stád a bohatství, bůh moudrosti; ve své chthonické hypostazi je průvodcem do záhrobí. Ve Velesově knize rovněž vypouští na nebesa sluneční oře (Kryň 4:1). V dávné minulosti byl Veles bohem Slunce a Chorsovým bratrem. Nyní je Veles slunečním, měsíčním a hvězdným bohem zároveň.

O Velesovi byla zmínka ve smlouvě mezi Rusy a Byzantinci jako o „dobyčím bohu“. V Kyjevě stála jeho modla v Podole v přístavištích řeky Počajny.

Veles je bůh moudrosti, poezie. Pěvci a básníci se mu klanějí, považují se za Velesovy vnuky. Velesovým vnukem je nazýván ve Slově o pluku Igorově epický pěvec Bojan.

Chors je bůh slunce, nebeského tělesa. Bůh Slunce a slunečního disku Chors byl uctíván od dob praslovansko-iránské jednoty, ba dokonce dříve: slovo Chors je blízké k árijskému (iránskému) slovu

„horsed“ – slunce.

Chors patřil do Vladimírova pantheonu, což svědčí o síle Chorsova kultu v té době. Byla o něm rovněž zmínka ve Slově o pluku Igorově, kde se vypráví o tom, jak se kníže Vseslav proměňuje v noci ve vlka, a „křížuje cestu velikému Chersovi“. Neboli přetínal dráhu Slunci, jel na sever.

Stribog je bůh větrů. Ve Slově o pluku Igorově jsou větry nazývány Stribogovými vnuky a ve Velesově knize (Rod I., 2:7) se říká, že Stribog řádí po zemi v podobě větrů.

Černobog a Bělobog jsou dvě vzájemně bojující božstva. O Bělobogovi nalezneme zmínku ve staročeském slovníku „*Mater Verborum*“. Černobogu se klaněli pobaltští Slované. Učení o zápase těchto bohů, o zápase sil Javi a Navi, to je pradávne dialektické učení, podobné staroindickým učení o různých stranách a hybných silách bytí, o „*gunách*“ – *sattva*, *rajas* a *tamas*, nebo čínském dialektickému učení Jin a Jang.

Vyšěň je Nebeský vládce Slovanů. V Indii mu říkají Višnu, v bulharských Rodopských horách Višna. Jméno Vyšěň lze chápat rovněž jako pojmenování Dažboga-Roda s významem – Nejvyšší.

Lela je dcerou Lady. Je nazývána dcerou Bohyně manželství Lady v díle „*Pověst' vremennych let*“, figuruje i v Czenstochowském rukopisu Jana z Michoczina z roku 1423. Neméně důležitá jsou i jazyková svědectví, kdy ruské «*лелеять*», «*лелекать*» znamená milovat; «*лелека*» je dítě atd. Lela je staroslovanská bohyně lásky.

Letenica je podle staročeského slovníku „*Mater Verborum*“ Perunovou manželkou a matkou Devany: „*Devana-Leticina i Perunova dci*“.

Radegast, Kryšeň, Kolada – názvy svátků a jména bohů – ochránců těchto svátků. Každý z nich je svrchovaným vládcem, úplnou expanzí Vyšně.

Kryšeň – je jméno boha Krišny (jeho první sestoupení na zem), úplné expanze Vyšně.

Koleda je podle legend Rodopských hor, které sesbíral I. Verkovič, synem boha Višny a Zlaty Majky, a podle rekonstruovaných písní z „*Hvězdné Koledovy knihy*“ – synem Vyšně-Dažboga a Zlatogorky.

Siva – srovnej s indickým slovem siva (blahý, blažený, dobrý). V hinduismu mu odpovídá Šiva, jedno božstvo z trojice Trimurti. Ve „*Védě Slovanů*“ je bohem-nepřítelem Gurgie (Jarily). Trestá zemědělce, kteří mu nepřinášejí oběti.

Jar – Jarilo, bůh slunce, jara, probouzející se přírody a zároveň bůh-bojovník.

Význam boha Jarily jako boha zemědělství stoupl v Kyjevské Rusi v důsledku boje s novgorodským (a roxolaňským) Velesovým kultem. Jarilo je v „*Hvězdné Koledově knize*“ synem Velese, syna Slunce.

Jako „*prudká-zuřivá-jará*“ (rusky „*jaraja*“)

hypostaze Velese, je Jarilo – Bůh bořitel, Bůh války. To je dotvrzováno rovněž historickými fakty o Jarilově kultu. Například pobaltští Slované měli podle svědectví cestovatelů raného středověku ve městech Volegoše a Gavolane chrámy, zasvěcené Jarovitovi-Jarilovi. Ve volegošinském chrámu visel Jarovitův štít obrovských rozměrů a mistrné práce, který byl pokryt zlatými plátky. Ve válečných dobách jej snímali se stěny chrámu a nesli před vojskem.

On je zároveň jarní hypostazí Velese, proto je Jarilo bůh jara, jarního kvetení, lásky, slunečnosti.

Dažbog – sluneční bůh, slovanský Apollón. Slované se považovali za potomky cara-Slunce – Dažboga. Tak o sobě Rusiči hovoří jak ve Velesově knize, tak i ve Slově o puku Igorově.

Obraťme pozornost k Ipatjevskému letopisu z roku 1114 (který pochází z textu slovanských překladů Kroniky Jana Malaly), kde se o Dažbogovi říká toto: „*Jeho (Svarogův) syn, jménem Slunce, říkají mu Dažbog... Vládce Slunce, syn Svarogův, jenž jest Dažbogem, je muž silný*“, „*jím počínaje začali lidé odváděti daně císařům*.“

Semargl – je ve Velesově knize bohem ohně. Existuje staroruské slovo „*Smaga*“, které znamená plamen. Je příbuzné s íránským Simurgu, tento pták se podobá ohnivému ptáku Matarišvanu (ptáku-ohniváku).

Čislobog - je bůh času.

Did-Dub-Snop – to je Triglav: Did – Svarog, Dub – Perun, Snop – Veles. Všimněme si, že v tomto Triglavu je Svantovít nahrazen Velesem. Před přesídlením západních Slovanů na novgorodská území nebyl součástí Triglava Svantovít, nýbrž Veles.

¹ – pohybuje se po slunečném kolu, po sluneční dráze, neboli po sluneční ekliptice (zdánlivá roční dráha Slunce mezi hvězdami).

² – zde je rovněž i krásou Rodu Sedeho (Sedoj, Mudryj, Svatoj). Neboli tato slova mají rovněž smysl: vyznačuje svatou krásu, pocházející od Rodu Božního, neboť „*sedm*“ – je svaté „*sedyjevo*“ číslo.

Část první RODOVIČI Věštba

Na začátku přilétá Pták Matka Sva-Sláva. Jde o indického ptáka Matarišvan (Matarisvan), který je v Rig-Vedě ztotožňován s bohem ohně Agni, neboť nese oheň: „*Když byl Agni stvořen ve své matce v podobě Matarišvany, stal se rychlým závanem větru*“ (Rig-Veda I., 96, 4; III., 29, II). Právě on je poslem boha Slunce Vivasvata (v slovanské tradici je to Vyšěň-Dažbog). Matarišvan přináší otcům prarodičů z nebe oheň, a oheň dostávají v prvé

mudrci z rodu Bhrigu (slov. Brag). Matarišvan je v Atharvavedě vládcem větrů.

Totéž činí i Pták Sva ve Velesově knize. Přináší oheň prapředkům na pokyn Vyšně a rovněž vládne větrům. (Rod III., 4:3, Trojan IV., 1:6. Bus II., 3:2, Bus II., 4:2, Lut III., 5:9) Srovnej rovněž s anglickým slovem „swan“ – labuť. Koncové „n“ vzniklo z písmene jus, což dovoluje rekonstruovat staré formy: Matka Sva, Svarog, Svarga, svastika, svato (odtud pochází světlo a svátost).

¹ Souhvězdí Bělojara (Orionu), ochraňující Bělojarovu epochu (zvířetníková éra Skopce, neboli 2. tis. let př. n. l. – IV. století n. l.).

² Kráva Zemun – to je souhvězdí Býka (Taurus), rozlévající po obloze Hvězdné mléko (Mléčná dráha).

³ Cesta Pravi to je pravá cesta, po které když se člověk (nebo národ) ubírá, řídí se Nebeským zákonem (*Prav*) a když s ní sejde, koná zlo. Nebeský zákon (hvězdoznalství) byl vyložen ve Svantovítově knize.

⁴ Nebeské mléko – Mléčná dráha

⁵ Sedava-hvězda – Polárka (zvezda Sedyja). O tuto hvězdu se opírá zemská osa (stožár), zde ve významu Brána Svargy, Irije.

⁶ Tato věta je převzata ze zlomků, které Miroljubov shromáždil pod č. 20. Je tu reprodukována, neboť v Miroljubovově zápisu bezprostředně následuje po slovech „Veles učil naše praotce orat zem“, která souhlasí s textem této desky.

Kapitola I. Odchod Áriů.

Vyprávění o Jarovi a Jarunovi.

Na začátek Velesovy knihy jsem umístil texty desek, popisující nejstarší časy. Podle těchto textů Slované opustili severskou Pravlast pod vedením boha Slunce Jara. A bylo to před dvaceti tisíci lety („dve tmy“).

Tato událost je zaznamenána rovněž v Kryšňově Védě, v písni 4 z Hvězdné Koledovy knihy, podle níž se odchod Kryšni a boha Slunce ze Severních ostrovů udál před přibližně dvaceti tisíci lety, v minulém zodiakální éře Kryšně-Vodnáře.

O tom pojednávají rovněž legendy Pomořan, a rovněž jiných severských národů (Loponců, Něnců a tak dále).

Výklad Pověsti o Jarovi

Podle Evropských legend se za dávných časů na Severu v ledovém oceánu rozkládaly bájně arktické ostrovy, osídlené bohy a prvními prapředky, předky národů bílé rasy .

Existoval například ostrov, který Řekové pojmenovali Tule a Slované Tulský ostrov, ovšem i další strovy, jako např. Veliký (ostrov Velesův a

Svarogův), Bílý (Favorský), Zlatý (Alatyrský) a další. K blahoslaveným severským zemím, uctívaným jako pravlast Slovanů, patřila i část současného pobřeží Ledového oceánu.

Odtud odešli a odnesli si s sebou védskou víru předkové Indo-Áriů, z nichž se část stala Slované. Podle pověsti zprostředkované Velesovou knihou, vyvedl prapředky Slovanů bůh Slunce a první předek Jar (Rod I., 1:2, Trojan I., 2:11). Slované považovali vždy sebe samotné za *vnuky Slunce*, pozemskému vládci často říkali *Rudé Slunko*.

Legendy vyprávějí o pradávnmém slovansko-árijském carovi, který vládl před 20 tisíci lety (Velesova kniha, Rod I., 1:3). Právě jeho staří Slované nazývali prvním carem – Rudým Slunkem. Nazývali jej otcem Jarem nebo Jarilou.

V těch dobách Slované žili na severu, přičemž život předtím, než nastalo období chladna, byl podle vyprávění šťastný a ničím nezkalený uprostřed kvetoucích zahrad a zurčících řek bohatých na vodu. Kromě toho legendy líčí Slované jako vysoce vyspělý národ, který ovládal mnohá řemesla (např. kovářské) a umění, a představují je coby mořeplavce.

Avšak podnebí se změnilo, a Slované museli pravlast opustit.

Legenda o odchodu ze Severu (uvedená v Koledově knize) zní takto: v dávných dobách, když prapředci Slovanů obývali severské ostrovy, se na Bílém ostrově konala veliká slavnost. Shromáždili se na ní všichni bohové, včetně knížete, vládce Slovanů, neboli boha Slunce – Jara.

Náhle se zvedl víchř a na černohřívém oři přicválal z jihu Černý Idol. Zmrazil Bílé moře a ukradl z Alatyrského ostrova zlaté býky boha Slunce. Potom odvedl ony býky daleko na jih. A kvůli tomu začala na severu zima, nastala Chladna.

Bohové a jimi vedené lidské rody začali Černého Idola stíhat. Přeplovli se přes Bílé moře a putovali od severu přes kouzelnou zemi Biarmii na jižní Ural. A potom od Uralu osídlili postupně celou Ruskou zemi.

Právě na to vzpomíná Velesova kniha (Rod I., 1:2): „A tak vodili dobytek naši praotcové, a přivedl je otec Jar do Ruského kraje, protože kdyby zůstali, vytrpěli by mnoho strážní kvůli časnému chladnému...“ Dále se na stejné desce říká, že Slované, kteří přšli ze severu „žili jako lovci a rybáři“ a že po příchodu zim se „vydali na jih.“

A v onom místě přehradili přesídlencům od severu cestu vládci Biarmije (Permské země na středním Uralu a v Pokamí). Byl to bůh Barma, jeho manželka Tarusa a jejich děti Man a Maňa.

Mezi příchozími a vládci té země se rozpoutal boj. Ruští bohové Jarila a Ilm Tulský použili velikého Blesku a Koledovy zbraně, přičemž popis jejich působení velmi připomíná následky použití současných vysoce účinných zbraní: „*popraskala*

obloha i hory“, „*připlul černý mrak*“, „*zafoukal ostrý vítr*“, „*Slunce ztratilo lesk*“. Nicméně na oplátku použil bůh Barma velikou Barmovu zbraň, která dokázala odrazit jakoukoli jinou zbraň. Barmovi a jeho příbuzným, proti nimž bojovali obyvatelé Bílého ostrova, pomáhali severští gnomové-gomozulové. Přivazovali železnými lany mořské mysy, aby nebyly bořeny, když obyvatelé Bílého ostrova používali kouzelnou zbraň.

A tehdy se bohové dohodli na smíru. Po rozhovorech vyslyšel Barma Ilmovu a Jarilovu prosbu a dovolil slovanským kmenům přejít přes svá území. A právě v té době se v Biarmii-Permi usadily některé kmeny Praslovanů (Uralorusů), kteří od těch dob žili vedle Permjaků, Turkotatarů a Mansů (což jsou potomci Barmy, Tarusy a Mana).

Jarila a další bohové se vydali dále k jižnímu Uralu. Po cestě zvítězili nad třemi chromými vědmami, obry-lidojedy, kteří jezdili na bílých a hnědých medvědech, a rovněž nad dubovými a sosnovými obry, kteří si sedlali zajíce, stříbrné i obyčejné lišky.

V průběhu těchto bitev Ilm i Jar několikrát padli, avšak Nejvyšší je znovu oživoval. Nakonec našli hluboko na jihu Černého Idola, který si nechal kovat zbraně u kováře za železným lesem. Po vítězství nad Černým Idolem se stali Kryšeň a Jarila bohy Bílého moře a Uralských hor.

Jar, který přišel spolu s Kryšněm z dálného severu na jižní Ural a do Sedmiřečí, putoval potom dále do Indie. Ve Velesově knize (Rod I., 3; Rod I., 2) se hovoří o velikém přesídlování Áriů nejprve od severu, ze země árijské do kraje Inského. Inským krajem se rozumí jižní Ural, Čína a Přední Indie. A potom z kraje Inského přes zemi Farsijskou (Irán), Sýrii, Mezopotámii se Áriové vydali k Dněpru a ke Karpatským horám.

Podle Velesovy knihy (Rod I., 2), po době velikého chladna byli mnozí Áriové zvyklí ve své víře v boha: „*Znovu a znovu přicházela veliká chladna. Proto se otcové začali bít, aby nám vybojovali jiné kraje. A mnozí z nás začali říkat, že již není třeba obracet se k Rodu, uctívat ho, protože to ohnišťanům nepřináší žádnou útěchu.*“

A tehdy se Áriové-Slované začali bít v jiných zemích a hledali útěchu v lesích a v horách. A v textu (Rod I., 3) je přímo řečeno, že v době válek za tohoto velikého stěhování začali Áriové uctívat boha války Indru (tentýž je ve staroslovanském verši o „Holubí knize“ nazýván Indrikem-zvířetem): „*I budiž pochváleno Indrovo jméno! Je bohem našich mečů. Bohem, znajícím Védy!*“

V tu dobu bylo souhvězdí Kozoroha, symbolizující Indrika a jeho otce Dyje vidět přímo na jihu. Ve védské astrologii to znamená, že Dyj a Indra stojí poblíž trůnu Černého boha, který sídlí na jihu. A právě tehdy Černý bůh spolčený s Indrou a Dyjem ukradl sluneční krávy boha Slunce (proto

také nastala chladna, a Áriové opustili severskou pravlast). A teprve v dobách míru se Slované opět vrátili k uctívání Rodu a jiných hypostazí Nejvyššího.

Z Velesovy knihy vyplývá, že část Áriů se začala klanět Indrovi, jako trestající hypostazi Boha. A tehdy se Áriové vydali na jih do Indie, vedeni otcem Jarem (Starým Árjem) za vpředu na jihu zářícím souhvězdím Indry- Kozoroha.

Po vítězství na Urale se kmeny vedené Jarem vydaly rovněž do Evropy, v té době obývané národy černé rasy, které se klaněly Černému Bohu, zjevujícím se v podobě Hada, Idola nebo Kostěje.

V oněch legendách se rovněž hovoří o chladnu, které nastalo v důsledku toho, že Černý Idol ukradl lidem posvátný oheň. Lidé, nemajíce ohně, se pokoušeli nabrat sluneční světlo do dlaní a nosili ho do svých obydlí, ale tepleji jim díky tomu nebylo a oni se měnili ve valouny. Taková legenda o valounech, přinesených velkým ledovcem, se stala součástí Kol'adovy knihy a uchovali ji Bělorusové (podobné legendy mají rovněž mnohé jiné národy).

Když nastala chladna a lidé začali hynout, Vyšnij-Kryšeň se rozhodl zachránit lidstvo a dobyt oheň, který střežil Černý Had, Kryšeň ukradl Černému Hadovi zázračný oheň v Černých horách na břehu Černého moře (neboli zopakoval starý hrdinský čin).

Potom si vzal za ženu dceru Slunce bohyni Radu. Jejich děti se staly slovanským kmenem Jarů (Bělojarů, Novojarů), který se potom proslavil na Kavkaze, v Bělohoří.

Jarova vůle pozvedala národy a vedla je do jiných krajů cestou mnoha neštěstí a válek. A tak se obnovovala tvář Země, rodily se nové říše, zanikaly říše původní, oslabené národy odcházely, aby je vystřídaly národy mladé a plné sil.

Výklad pověstí o Jarunovi

Za dávných dob Slovano-Áriové, vedeni bohem Slunce Jarem, doputovali ze severu do Asie a založili tam velikou říši v zemích současné Indie, Pákistánu a Sedmiříčí (stepi Kazachstánu a jižního Uralu).

V tehdejších dobách se védská víra rozšířila takřka po celé Zemi. Avšak hlavní události 5. tisíciletí před n. l. se odehrávaly v Pětiříčí – Páňdzábu (neboli Penže, podle Velesovy knihy), čili poblíž nejvyšší hory světa Ču-mu-lang-my. Tato doba je posvátná jak pro védy Rusí, tak i pro védy indické. V té době se odehrály hlavní události indického eposu Mahábhárata.

A tehdy dochází ke druhému odchodu Áriů-Praslovanů. První byl ze severských ostrovů, druhý z Penže, z Indie. Podle slovanských legend přišli slovanští předkové do Indie z Uralu ve stejné době,

kdy se zároveň usazovali v eurasijských stepích a na Ruské rovině. Jeden z eurasijských kmenů se tehdy vydal na jih, překonal Himaláje a ocitl se v Indii.

Podle slovanských legend se v nových zemích bůh Slunce Jar (vůdce Slovano-Áriů) tehdy utkal s Hadem Lamiou, který sloužil Bohu Šivovi, a porazil ho, což znamená vítězství přívrženců Jarova kultu nad zastánci Šivova kultu v Indii. Potom se tyto bitvy opakovaly mnohokrát i v jiných zemích: na severním Kavkazu, v Rodopských horách, v Malé Asii. V pozdních slovanských a řeckých (křesťanských) překladech těchto legend se bůh Jar změnil ve svatého Jiřího nebo Georgie. A tehdy po oně původní bitvě založili Jarovi potomci (čili potomci starého Árje) v Indii a Íránu Árijskou říši.

Jako boha a vůdce v té době uctívali Indrika. A on jim dal moc nad pokořenými národy. Původní obyvatelstvo Hindustánu bylo zotročeno, jejich města zbořena, neboť jako vyznavači Šivy (boha ničitele a boha hněvu) byli před Nejvyšším hříšní.

Avšak i samotní Ariové, vedení Jarem, se tehdy odklonili od uctívání Nejvyššího a začali vyznávat Indru. A tento polobůh deformuje cestu pravdy. Proto civilizace Áriů i jejich města po určité době podlehla úpadku. Ke 2. tisíciletí př. n.1. po starých dobyvatelích nezbylo ani stopy. Teprve po půl tisíciletí byla Indie zaplavena novými vlnami Áriů z Íránu, kteří s sebou přinesli rovněž učení o Nejvyšším-Višnuovi. Založili skutečně velkou védskou civilizaci staré a současné Indie.

Podle Velesovy knihy (Rod I., 2) kvůli odpadlictví od staré víry, od uctívání Nejvyššího Rodu se v té době „velmi rozzlobil a začal běsnit... bůh Svarog“. A tehdy došlo k velikému zemětřesení a domy prapředků byly zbořeny, a skot hynul, padající do vznikajících zemských puklin. Stalo se to již po přesídlení ze severu – „ve vysokých horách, v kraji Iňském poblíž země Farsijské“ (Rod I., 2), přesněji „v Penži“, neboli v Paňdžábu (Rod I., 4). Toto zemětřesení se odehrálo v Údolí Kulu poblíž nejvyšší hory světa Ču-mu-lang-my.

A došlo k němu po veliké bitvě na poli Kuru mezi rody Bhárátů, a také po odchodu Křišnově, který byl ztělesněním Nejvyššího-Kryšni v tehdejší době.

A tehdy se také hynoucí lidé obrátili k Jarunovi (v indickém eposu Arjunovi), aby je vyvedl ze země, zachráněné neštěstím.

I stalo se to v 5. - 3. tisíciletí př. n. 1., v tak zvané zvířetníkové éře Lady (Býka), kdy na obloze u trůnu Nejvyššího, neboli přímo na severu, zazářilo Jarilovo souhvězdí (pozorované v okamžik jarní rovnodennosti). Tehdy byl na zemi praotec Jaruna (Arjuna), ztělesnění boha Jara, jako jeho druhé zjevení.

Podle Velesovy knihy (Rod I., 4) Jaruna spolu se svými dětmi Kyjem, Ščekem a Chorivem vyvedl předky Slovanů z Paňdžábu přes Írán a Kavkazské pohoří až k Dněpru a ke Karpatům.

V té době z Indie odešli ti, kteří se rozhodli pro návrat k pradávné víře: „I uctívali jsme Svaroga a Dažboga, který dlí v přečisté Svarze“. A tím se začali Slované odlišovat od Áriů, kteří tehdy zůstali v Hindustánu, uctívající Indru a Dyje.

Tímto způsobem se ze společné rodiny árijských národů vyčlenili Slované – ti, kteří na rozdíl od jiných, kteří uctívali Indru a Dyje, nežádali své bohy o nic, jen se skláněli před jejich silou, uctívali Nejvyššího a Jeho jméno. Až do dnešního dne lze najít společné stopy mezi kulturami Indů státu Paňdžáb, poblíž se rozkládajících oblastí Pákistánu a rovněž Slovanů. Především karpatských Slovanů, kdy nalézáme podobné oděvy, předměty každodenního života, chrámy.

Za zmínku rovněž stojí, že spolu s Jarunou tehdy do Evropy přišel kur, původem z Indie. Domnívám se, že Jaruna si ochočil kur (možná pojmenovaný na počest boha Slunce Korse). A od těch dob Slované obětovali kur Jarilovi a Árjovi, zatímco Řekové Bohu války Áresovi.

Údaje o odchodu praslovanských předků z Indie se zachovaly rovněž ve védské tradici samotné Indie. Jaruna, který vyvedl předky Slovanů z Iňského kraje do Karpat po velikém zemětřesení, je totožný s hrdinou indických Véd Arjunou, který dobyl severské země Kimmeriů, neboli severskou pravlast, Kimmerii, která se rozkládá v současném Rusku. Události popisované v indickém eposu Mahábhárate se odehrávají po slavné bitvě na poli Kuru.

Zemětřesení, které údajně způsobilo odchod předků Slovanů z Indie (zmínka ve Velesově knize), začalo v okamžiku, kdy Zemi opustil Křišna, Vyšňovo zjevení na náš svět. Zemětřesení, které se svým rozsahem podobalo světové katastrofě pak doprovázelo odchod ze světa i dalších Kryšňových vtělení, jako např. Krista, keltského Esise, slovanského Buse Bělojara. Potom se Jaruna se svými syny Kyjem, Ščekem a Chorivem, a rovněž s bratrem Kisekem vydal na sever, za Himaláje, ke staré pravlasti, tam k prapůvodnímu Bělovodí, kam odešel samotný Kryšň. A tam, v severním Bělovodí, na Rusi, Jaruna opět užíval Boha.

Cestu Jarunových synů z Indie na Rus můžeme vystopovat jak ve Velesově knize, ruských letopisech, tak i v íránských legendách a ve starobylých kronikách Zakavkazí.

Jaruna a jeho synové nejprve přišli z Indie do údolí poblíž hor, které nazvali Araratské (hory Árjovy, nebo boha Slunce Jara). Tam se Áriové usadili u řeky, které dali jméno Arax (Árjova řeka). Zde část

Áriů splynula s budoucím arménským národem (jméno Ar-méni znamená „Árjovi lidé“). Avšak bojovníci, kteří sem přišli s Árjem-Jarunou ve 4. tisíciletí př. n. l., si po dlouhou dobu i po přesídlení uchovali svou etnickou svébytnost, říkali si Indové (později se nazývali Vindy, Venedy a Vandaly).

Mnoho svědectví o Jarunovi a jeho synech se uchovalo ve staroarménské „Taronově kronice“, kterou sepsal Zenob Glak, který byl mnichem v době, kdy svatý Jiří ve III. až IV. století n. l. křtil Armény. Tento mnich se bezprostředně účastnil křtu Indů a sloužil v kostele, který byl dříve chrámem Jarunovým a Kisekovým. Svě informace získal z první ruky: od indických kněží vyhnaných z chrámu nebo z rukopisů chrámové knihovny.

Zenob Glak nazýval Jarunu řecky Demetrem, neboli doslovně přeložil význam jeho jména. „Árij“ znamená orač, srovnej s ruským „orataj“, a „demetrios“ v řečtině znamená zemědělec (Jar je ruský bůh zemědělství a Slunce, Démétér je řecká bohyně zemědělství).

Glak uvádí rovněž jméno Demetrova bratra – Gisanej, přičemž význam tohoto jména vykládá jako „copatý“ (od „ges“ – „cop“): „A tak, jelikož měl Gisanq copy, měli i jeho služebníci copy, které jim nařídil ustříhnout (po násilném křtu) vladař Antex“. Mimochodem tyto copy lze srovnat s copy současných vyznavačů Krišny a s kozáckým „oseledcem“.

Tento Jarunův bratr je znám i Velesově knize, kde se mu říká Kisek, praotec germánských národů. Památku na jeho jméno doposud uchovávají západní Němci, obyvatelé Hesenska. Podle západoevropských legend, převyprávěných Isidorem Sevilským v VI. století, jmenoval se praotec Germánců Kus.

Po příchodu do Arménie založili Jaruna a Kisek starobylé hlavní město Arménie, město Boha Višnu (Višap). Vztyčili tu kolosy: šestnáctimetrového Kiseka (Gisaneje) z mědi a osmimetrového Jarunu (Demetria) z kamene. Zbořeny byly tyto sochy teprve ve IV. století n. l.

Pak založili Jarunovi synové – Kyj (Kuar), Šček (Meltej) a Choriv (Chorean) poblíž Araratu starověká arménská města: Kuara, Melteja a Choreana. Tato města byla potom známa po mnoho staletí. Stejnomená města byla později zakládána rovněž na severním Kavkaze poblíž Donu, a pak i v Dněprovské Rusi.

Tyto legendy lze porovnat se známou legendou „Povest' vremennyh let“ o založení Kyjeva Kyjem, Ščekem a Chorivem. Ti založili na Dněpru (nedaleko budoucího Kyjeva) veliké město Goluň (Koluň), nazvané na počest Kolo-gradu v uralské pravlasti, v Arkaimu.

Podle Velesovy knihy tehdy ve 4. tisíciletí př. n. l. přišlo spolu s Jarunou a Kyjem k Donu, do Přidněpří a do Karpat mnoho slovanských kmenů.

Usidlovali se, vytlačující kmeny Danajců, které legendy líčí jako obry zrozené mořem, zápasící s bohy (neboli atlanty).

Do stejné doby Velesova kniha (Rod I., 6) zařazuje rovněž vyčlenění Slovanů z Jarunova rodu a Germánců z Kisekova rodu. K tomuto rozdělení došlo na základě rozhodnutí sněmu – věče. Jaruna tehdy navrhol, aby jednota rodu zůstala zachována a za příklad uváděl otce, kteří: „dohodli se, aby jejich kmeny sloučily svá stáda ovcí i dobytka dohromady a stali se jediným kmenem. A totéž Bohové navrhuji i nám.“ Avšak když došlo na sčítání hlasů, „Jedni byli pro spojení druzí se vyslovili pro něco jiného.“

A nakonec se kmeny Jaruny a Kiseka rozešly. A to okamžitě vedlo k velmi smutným následkům. Velesova kniha (Rod I., 7) vypráví o tom, že ihned po rozdělení přepadly Kisekův rod kmeny Jágů, a jen málo chybělo a Rodoviče vybily. Pragermáncé tehdy zachránili na poslední chvíli přispěchavší Jarunovi válečníci.

A potom odešel Kisekův rod daleko na sever do Skandinávie. Právě tam se podle Velesovy knihy rozprostírají Kisekovy země a země boha Skandinávců a Germánců Odina. „A tamje země Odinova, jenž k nim přešel od nás. A tam se přinášejí oběti na jiný způsob. A tam jsme byli za starých dob, a tam jsme bojovali. A uzřeli jsme tam ruku, která nám hrozila, a viděli Krutého Odina ...“ (Trojan IV., 9).

Áriové, kteří přišli s Jarunou a jeho syny, splynuli v zemích Rusi s místním obyvatelstvem, spřízněným co do jazyka a obyčejů. A potom následovaly rovněž další vlny stěhování indoíránských (praslovanských) rodů z Uralu, ze Sedmiříčí a dokonce i ze severní Číny. K tomu však docházelo v jiných tisíciletích.

Takové byly cesty usazování první vlny Praslovanů z rodu Jara a Jaruny v Evropě.

¹ Odchod a Proměnění posledního vtělení Nejvyššího vládce, knížete Buse Bělojara (z 20. na 21. března roku 368 n. l.) znamenal konce Svarigiva dne a začátek nového Svarogova dne, a zároveň konec Bělojarovy epochy (Trajánových věků) a počátek Zlého věku (éra ryb), začátek věku válek a velikého stěhování národů. Zde se události, následující po Busov+ odchodu, srovnávají se začátkem Posvátných dějin – s odchodem Áriů ze severské pravlasti pod vedením boha Jara (Jarily), což se událo na počátku minulého Svarogova dne. Tehdy došlo také k prvnímu odchodu a proměnění vtělení nejvyššího boha Kryšně.

Půlnoc z 20. na 21. března roku 368 od Kristova narození, neboli 31. lutěň a I. bělojara r. 367/8 (rok 5575/6 od stvoření světa) – je hlavním bodem letopočtu slovanského védského kalendáře. V následujících vydáních Velesovy knihy bude brán jako počátek odpočtu veškerých dal. Tedy I. bělojara roku 1 od počátku Svarogova dne (I. den zlého věku, I. den po Busovu proměnění).

² Směrem od severu na jih.

³ Kompletně je text této desky uveden ve třetí části „Busovy časy“ (Bus I., 1; Bus III., 1 a 2). Celý tento text je propojen podle smyslu a je souvislým textem jedné desky. Musel být rozdělen proto, že zachycuje rozsáhlé časové úseky a při chronologickém řazení všech textů Velesovy knihy je nutné jej uvádět vedle jiných textů jiných desek. Předpokládám, že bude důležité přečíst si ho rovněž i v té podobě, jak byl zapsán původně.

⁴ Má se na mysli poslední velká doba ledová, trvající tři Svarogovy dny a vystřídaná oteplením v 11. až 13. tisíciletí př. n. l., a také nové ochlazení v době mezi 5. až 3. tisíciletím př. n. l., kdy se na severu Eurasie místo lesů rozprostřela tundra. Toto poslední ochlazení vedlo k přesídlení Ariů na jižní území, včetně zemí Romeů, neboli starých obyvatel Itálie, o čemž se hovoří ve třetí části.

⁵ Má se tu na mysli zemětřesení, k němuž došlo po odchodu Kryšně (Křišny) z tohoto světa. Toto zemětřesení zapříčinilo odchod Áriů-Praslovanů v čele s Jarunou (Arjunou) z Paňdžábu, země Iňské. O tomto zemětřesení píše také Šrimad-Bhagavatam (píseň I., kap. 14., ř. 15): „Pohleď, dým halí oblohu. Zdá se, že se chvějí země i hory. Slyšíš, v nebi bez mráčků hřmí hrom a blesky šlehají z blankytu...“ Zemětřesení připomínající světovou katastrofu doprovázelo odchod z tohoto světa i další vtělení Nejvyššího, neboli Krista, keltského Esise, slovanského Buse Bělojara.

⁶ Zde se jedná o město Kuar (Kyjev Taronský) poblíž hory Ararat, který byl založen Jarunou ve 4. tis. př. n. l. O této události vypráví starogermánský rukopis, sepsaný ve IV. století n. l., tak zvaná Taronova kronika, kde se hovoří o tom, jak do údolí Araratu přišli „od Indů“ bratři Gisaněj a Demetr (Slovany jsou nazýváni Kisek a Jaruna). A potom jejich synové Kuar, Meltej a Chorean (u Slovanů Kij, Šček a Choriv) tam založili svá města, nazvaná jejich jmény. Antský Kyjev a Kyjev na Dněpru byly založeny až mnohem později.

⁷ Zde se stejně jako v předchozím textu krajem Iňským má na mysli území Indie a Číny. V takovém případě je Arijskou zemí jižní Ural a Sedmiříčí (stepi od Balchaše po Kaspiské moře).

⁸ Jde o stejné zemětřesení jako to, které popisuje Rod I., 2:3.

⁹ Tisíc pět set let před Direm, ve VI. století př. n. l. byl vládcem skytské říše Arianta, který bojoval mimo jiné i na Karpatech. Zde se tento Arianta sblíží s Jarunou (Arjunou), který přivedl Slované na Karpaty z Paňdžábu v 3. tis. př. n. l. Ve Velesově knize říkali jménem Árij (otec Or) také Árijovi Osedňovi, který rovněž došel až ke Karpatské hoře. Všichni tito Árijové byly uctíváni jakožto ztělesnění Jarily a prožili totožný život.

¹⁰ Trojánovy věky se odpočítávají od dob vlády patriarchy Trojána (současníka Árije Osedně, viz níže) až do časů Buse Bělojara. Neboli od 2. tisíciletí př. n. l. až do IV. st. n. l. Je to zvířetníkový věk Bělojara (Berana).

¹¹ Goluň (Koluň) – jak předpokládají archeologové, to je nyní Bělské hradiště na řece Vorskle (přítok Dněpru). Je to Hérododem zmiňované město Helon v zemi Budínů.

¹² Tentýž u Arménů (v Taronově kronice, knize pocházející ze IV. st. n. l.) vystupuje jako Gisenej, což znamená „copatý“. Je praotcem západních Germánů (Hessenců). Isidor Sevilský (historik z VI. Století) označoval za praotce Germánů Kuse.

¹³ Tento text připisuje založení města Goluň (Herodotova

města Helonu v zemi Budínů) Jarunovi. Neboli klade založení tohoto města do 4. tisíciletí př. n. l. To znamená o dva tisíce let dříve, než je stáří tak zv. Belského hradiště, jak je udávají dnešní archeologové. Možná se jedná o jiné město. Avšak není ani důvod odmítat Jarunův příchod do těchto zemí, ba i západněji do Karpat, neboť existuje nepochybná spřízněnost mezi kulturami obyvatel Paňdžábu a karpatských horalů (Huculů).

Kapitola II. Bogumírovy časy Pověsti o Sedmiříčí

Ve starých posvátných knihách Slovanů, jako je Velesova kniha a Věda Slovanů, stejně jako v obdobných védských pověstech se nám dochovalo veliké množství překrásných a moudrých legend o praotci Bogumírovi.

Bogumír byl také nazýván Bohem Imirem, Blahým Imirem (ve Velesově knize a skandinávské Eddě), carem Imou (ve Védě Slovanů), Jimou Xšajta (v Avestě), Jamou (ve Védách Indie), Jü (v Číně), Džem-šidem (v Knize králů neboli Šach-nam Firdousí), Čim-bulatem (ve volžských a především marijských pověstech). Jeho jméno bylo známo od Afriky (Imán, Omán), přes západní Evropu (Kimmer), Malou Asii (biblický Homér), až po dálný sever Ruska (Jamal) a Sibiř (Omoľ).

Původně se jméno tohoto patriarchy vyslovovalo jako [H'm'] a znamenalo „kam“ neboli šaman (od slovesa „kamlati“). První zvuk jména se vyslovuje jako měkké jhoruské „g“, druhý je změkčené „m“. Další jména jsou odvozena od původního jména v souladu se zákony etymologie. Slované jej nazývali jak carem Imou, tak i – jako např. ve Velesově knize – Bogumírem (neboli bohem-šamanem) a Blagomírem (blahým šamanem).

Tento obraz zahrnuje veliké tajemství. Je nazýván bezmála Stvořitelem světa, či bohem smrti, nebo prvním carem-knězem, božím synem a Praotcem.

Výklad pověsti o Bogumírovi

Uplynulo více jak pět tisíc let od těch dob, kdy se v Irijských, neboli Uralských horách narodil syn boha Jara a Slunce, jinak také Tarcha Dažboga a bohyně Zimy a Smrti, čili Mareny Svarogovny.

Marena a Dažbog obdarili syna tajemstvím dvojí nesmrtnosti – duševní a fyzické. Dažbog mu dal napít mléka-abrity, které vytékalo z vemene nebeské krávy Amelfy, Bogumírovy prabáby. A tak Bogumír získal duševní nesmrtnost.

Marena dala synovi fyzickou nesmrtnost. Od těch dob se k Bogumírovi často připlazil Had, který mu přinášel jablka z Irijské zahrady. Když je muž požil, opouštěly jej nemoci, do těla se vlévaly nové

životní síly. Bogumír zůstal smrtelníkem, avšak jeho život se mohl prodlužovat donekonečna. Nicméně smrtelníci neměli v Iriji co pohledávat, proto Bogumír se ženou Slavuní opustili Irijskou horu. Bogumír dal přednost životu ve zjevivším se světě, zvolil si slasti a strasti fyzického přechodného života. Rozhodl se stát se praotcem velikých národů.

A tak odešel spolu s dětmi a se ženou Slavuní, jež byla dcerou patriarcha Mana. Byla považována za převtělení Matky Sva-Slávy. A v samotném Bogumírovi bylo spatřováno převtělení praotce Svaroga, neboť byl Svarogovým vnukem po Marenině linii a pravnukem po linii Dažboga.

Svarog, bůh nebes, je Bogumírovým praotcem, proto jsou Bogumírovi potomci Slovano-Kimmeriové rovněž Svarogovy děti. O tom se ve Velesově knize říká (Rod II., 2:6): „*A tak je Svarog Otcem a ostatní jsou Jeho syny*“. Dále se ve Velesově knize udává pořadí, jinými slovy výčet zjevení Nejvyššího. První: Rod – „*Otec všech rodů*“, potom Svarog, dále samotný Bogumír – třetí v řadě, od něž vzešel rod „*od Kyje až po knížata kyjevská*“

A od těch dob každý Bogumírův potomek, veškeré slovanstvo, v sobě nese onu prapůvodní božskou jiskru.

„*Žil v oněch dobách Bogumir - manžel Slávy. A ti měli tři dcery a dva syny. Přivedli svá stáda do stepi a žili si tam vprostřed trav jako za dob našich předků. Byli velmi zbožní, a naslouchali hlasu Vyšně.*“ (Rod II., 1:1).

Jak je řečeno ve Velesově knize, stepi, v nichž se usadila Bogumírova rodina, se rozprostírají v Sedmiříčí, u pramenů řeky Ra, „*za mořem v kraji zeleném*“. Neboli za Kaspickým (Chvalynským) mořem, ve stepích jižně od Uralu, kterým se i nyní říká Sedmiříčí. Pramen řeky Ra (v současnosti Volhy) se nalézá u hor Iremel a Avalak. Řeka Ra protékala koryty současných řek Bělaja, dále Kamy a Volhy, po dolním toku Donu.

Bogumírova rodina přišla do posvátného Medvědího údolí, nedaleko nejvyšších hor Jižního Uralu – Iremel a Jamantau. poblíž Medvědí hory Arkaim („ark“ – znamená „medvěd“). Medvědí horou se nazývala také proto, že se zde zjevoval Veles v medvědí podobě. Bogumír se usídlil v Medvědí údolí, neboť se považoval za Velesova pravnuka. Byl Dažbogovým synem a vnukem Rosy, za jejíhož otce byl považován podle Koledovy knihy Veles-Gvidon.

Zde, v posvátném údolí Arkaima byl na příkaz boha Velese založen Bogumírem a jeho rodinou posvátný „Kajle-grad“. O tomto městě se zmiňuje Věda Slovanů jako o Kulatém městě (Kalica, Kolo-grad, nebo Kajle-grad).

Jméno tohoto města má několik významů. „Kolo“ – „kajle“ neznamená pouze „kruh“, ale i

„bůh“, „car-vládce“. Srovnej: Koleda – jméno na zem sestoupivšího Nejvyššího vládce; kolo jako symbol Nejvyššího Rodu; Chajle je oslovením Nejvyššího v Slovanské védě (Chajre je u Řeků, Chare – v Indii, totéž co Chvála, Sláva); Kej – titul iránských vládců.

Tento Kulatý grad je rovněž podrobně popsán v Avestě: „*A tak Jima udělal var (dvůr) o velikosti běhu na všechny čtyři strany pro lidská obydlí... Ve vnějším okruhu udělal devět průchodů, v prostředním šest, ve vnitřním tři...*“ (Videvdat, Fragard 2, 33-38). Tento popis Kajle-gradu souhlasí s podobou zřícenin starého města, které bylo nedávno objeveno v Arkaimu.

Když se Bogumírovi potomci stěhovali z tohoto města, zakládali nová města nesoucí podobně znějící názvy: ve Střední Asii - Chivu, na Kavkaze – Kijar, na Dněpru – Kyjev.

Hory a údolí jižního Uralu, okolí Arkaimu jsou kolébkou samotného védského náboženství. Tady na hoře Iremel u pramene řeky Ra leží „běložhavý“ kámen Alatyr. Vedle hory Iremel se nalézá nejvyšší vrcholek jižního Uralu – Jamantau („Jama“ je védské jméno Bogumírovo, „tau“ znamená hora).

Právě k této hoře se pojí pověst o prvním přinášení obětí, které uskutečnil Jama-Bogumír. Je popsáno jak ve Velesově knize, tak i v Avestě, i v „Knize králů“, a rovněž v knihách zoroastrických kněžích-mobadů.

Bogumír vystoupil na onu vysokou horu. A tu se mu zjevil bůh Kvasura, seslaný bohyní Ladou a drakem Ládónem, střezícím zlatá jablka Irije. Kvasura obdržel od Lady tajemství přípravy posvátného medového a slunečního nápoje – suriny. „*A tu k němu přišel bůh Lado, přikázal mu nalít med do vody a nechat ho vykvasit na Slunci. A vtom Slunce-Surja způsobilo, že zkvasil a změnil se v nápoj zvaný surica. A my jej pijeme na počest Bohů.*“ (Rod II., 2:2).

A potom Kvasura předal toto tajemství Bogumírovi. A Bogumír učinil první oběť božskou surjou na hoře Jamantau. Podle čínské legendy vyrobil za tímto účelem devět trojnožek-obětnic, kdy každou z nich dokázalo pohnout z místa pouze devadesát tisíc lidí (podle mého je to přehnané).

Toto přinášení obětí jej obdařilo velikou silou. A dostal od bohů „farr“, neboli boží znamení. Nyní se na jeho přání mohl vedle něj, stejně jako vedle samotného Svaroga, zjevovat had Ládón, a kolem jeho hlavy se tvořila zář. A tak „*I dopřáli Bohové Bogumírovi pozemských radostí, a tak jsme je měli i my.*“ (Rod II., 3:1).

Ve zdech posvátného Kajle-gradu přežil Bogumír se svou rodinou Potopu světa, k níž došlo poté, co Dažbog rozbil zlaté vejce s Kašejevou smrtí.

Před potopou Bogumíra varoval Asila Veles (tentýž vystupuje avestských legendách jako Achura Mazda, který na potopu upozornil vládce

Jimu). Vody se nedotkly svatého města, a tam bylo Bogumírem zachráněno zvířectvo, rostliny a lidé.

Po potopě před Bogumírem vyvstal nelehký úkol. Musel provdat své dcery a oženit své syny, aby se dočkal vnuků a aby Bogumírův rod měl pokračovatele a množil se. Avšak v té době bylo obtížné nalézt ženichy a nevěsty, neboť země byla vyliďněná.

Jsou známa vyprávění o mnoha dcerách Bohumírových, z nichž se ve Velesově knize hovoří o třech, jménem Dreva, Poleva a Skreva, od nichž vzešly Drevljané, Poljané a Kriviči. Bogumírovými dcerami jsou rovněž nazývány noc – Kupalnica, úsvit – Utrennica (Jitřenka) a večerní čevánky – Večernica, k nimž je dodáván rovněž duch poledne – Poludnica. A rovněž překrásné polobohyně – Pluga, Podaga a Prija. Jako Bogumírovi synové jsou ve Velesově knize jmenováni Seva a Rus – prarodiče Severjanů a Rusů. Východní legendy k nim přidávají Kimari – prarodiče Kimmeriů, Skyta – praotce Skytů a Kazara (který je nejspíš Kajsak) – praotce Kozáků a mnoha jiných východních národů saské skupiny.

A tak se Bogumír rozhodl hledat manžele pro své dcery. I zapřáhl tehdy povoz a jel, kam ho oči vedly. I přijel k posvátnému mu dubu stojícímu v poli a zůstal tam na noc u ohně přinášeje oběti a vzýváje boha ohně.

A tehdy se Bogumírovi zjevily na koních děti boha slunce Utrennik („Jitřník“), Poludennik („Poledník“), Večeník a Polunočnik („Půlnočník“) – ochránci čtyř světových stran, kteří spolu s otcem chrání svět před vpádem zlých sil. Ve starobylém jazyce se jim říká rovněž Kumarové (neboli jinoši), kteří sestoupili z pohorí Kumartag, jež spojuje hory Jamantau a Iremel

A potom se zjevil samotný Semargl, a po něm i Veles, doprovázený svými dětmi-mudrci v podobě medvídat, které byly dušemi sedmi hvězd Velké Medvědice, a říkalo se jim – Kriv, Prov, Brag, Ant, Podag, Ark a Sava. Jsou známi i indickým Védám pod jmény: Pulahstja (Kriv), Vasištha (Prov), Bhrihu (Brag), Angiras (Ant), Dakši (Podag), Višvamitra (Ark) atd.

A tehdy se Bogumír s ženichy vrátil do Kajlegradu. A konala se veliká svatební hostina. I provdal Bogumír své dcery za syny bohů. A od jejich potomstva vzešly mnohé významné rody lidí polobohů a rovněž rody lesních mužů a rusalek.

A Semargl a Noc Kupalnica zplodili Hospodina Kupalu (téhož Indové nazývají Kapilou), zjevení na tento svět Nejvyššího vládce. A všichni Bogumírovi potomci, a Slované obzvlášť, se považují za děti bohů. Proto i nyní nazýváme ruský národ národem vyvoleným.

Plynula léta. Bogumírův rod se rozmnožoval, objevovala se nová města. Bogumírovi potomci začali plnit zemi, vytěšňovat rody prvních

praobyvatel.

V Avestě je popsáno, jak se natřikrát rozšiřovala Bogumírova říše: „*I bylo Jimově říši tři sta (potom šest set, devět set) let... Drobný dobytek, velký dobytek ani lidé už se neměli kam podít... Tehdy Jima vystoupil ke světlu v poledne na pouti Slunce. Obrátiv se k zemi zadul do zlatého rohu a přetáhl ji bičem (varianta: vrhnul zlatou střelu, všude, kam dolétla, se objevila souše), řka: Milá Spento Armajti (Svatá Zemi), rozestup se a rozprostři do šíře!... Takto Jima rozťáhl zemi do šířky...*“

A tak na Urale v jihoruských stepích vznikla Bogumírova říše. Zlatá střela avestijských legend v ruce Bogumírovy sochy plně odpovídá zlaté střele v ruce Bogumírovy sochy z Petry. Vrháním střely se mají na mysli dobyvačné výpravy Bogumírových rodů u všechny světa strany. Jak se tento stát rozšiřoval, zabíral pak takřka celou Eurasii. Bogumíra mají v paměti Slované, Skandinávci i Germánci, Indové i Iránci.

O jeho skutečných vyprávějí rovněž Číňané. V Číně vystupuje jako první předek Jü. Tam také ovládl pomocí samorostoucí země „sižan“ potopu (srov. se samorostoucí Spenta Armajti avestijských legend o Jimovi). Za pomoci draka Jin-Luna vyhloubil kanály (což je slovanský Ládón). Naučil Číňany řemeslům a umění. Založil staročínský stát, rozdělil Čínu na provincie a zanechal po sobě saskou (neboli árijskou) dynastií prvních čínských císařů Sia.

Bogumíra pamatují rovněž v Africe. V Ruandě se o něm vypráví jako o prapředkovi a demiurgovi Imánovi (Ománovi), který stvořil svět, první dvojici lidí, a který chtěl rovněž obdařit lidi nesmrtností, avšak zabránil mu v tom had.

Podle slovanských legend byl Bogumír největším z vůdců země Kimmerijské, neboli země boha Imira, Kimira (země Kim-puruša varny v indických Védách). Panoval zemi dlouho a moudře. V Avestě a Slovanských védách se říká, že se Bogumír dozvěděl mnoho od Ahury Mazdy (Velese) a potom předal své vědění lidem.

Podle knih mágů-mobadů (a také podle volžských pověstí o Čim-Bulatovi) věnoval prvních padesát let vlády na zdokonalování zbraní: naučil lidi tavit kovy, kovat zbroj a meče. Dalších padesát let zpracovával hedvábí, kožešiny a plátna, vynalezl tkalcovský stav. Potom se pustil do stavitelství měst, kvůli čemuž si ochočil démony-devy, kteří se mu podrobili a začali stavět zdi měst a překrásné paláce. V slovanské vědě se hovoří také o tom, že vládce Ima-Bogumír učil lidi orat, sít, žnout, péci chléb a rovněž dělat z hlíny nádobí. Samotný Bogumír se tomu všemu naučil od boha Velese.

Potom se Bogumír pustil do vyřizování státnických úkolů. V avestijských pověstech se tvrdí, že rozdělil národ na stavy (kasty): kněze, vojíny, řemeslníky a zemědělce. A ve Velesově

knize ze Bogumír vystupuje co by zakladatel sněmovní a knížecí vlády: „*A za Bogumírovy vlády to u nás chodilo jinak. A nejstaršího muže rodu jsme volili za knížete, a ten se za starých časů stával naším vůdcem*“ (Rod II., 3: 1).

Nicméně za jeho největší úspěch se po právu označuje to, že pronikl do tajů léčitelství a poznal tajemství fyzické nesmrtnosti (říká se, že od své matky Mareny – bohyně smrti). A tak sebe i své nejbližší postavil naroveň bohů. Proto se také dožil více jak 900 let.

Ovšem to byl právě jeho hřích. Neboť poznáv tajemství fyzické nesmrtnosti a, navíc, učiniv ji přístupnou mnoha lidem, degradoval a zavrhl nesmrtnost duchovní. Tím si podle proroků Zarathuštry přivolal svůj další pád.

„*Toto se psalo o císaři Imovi: pobýval on v nebi tři roky, i sloužil tam nejvyššíHmu Bohu. Bohu Vyšněmu dělal pomýšlení – Ten mu tehdy věnoval jasnou knihu....*“ (Slovanská věda, VII.,110).

Ima-Bogumír se stal největším vládcem-knězem. Dokázal se zaživa vznést do nebe, kde po tři roky sloužil u trůnu Nejvyššího. Proto také obdržel od Boha Vyšně jako dar Jasnou knihu, která obsahuje hymny věnované bohům, které se zpívají během obětování. A s touto knihou se spustil k lidem.

Tak se dostal na úroveň bohů. Začal být uctíván stejnou měrou jako Kryšeň, Veles i Koleda, kteří také přinesli od trůnu Nejvyššího Svaté knihy.

Bogumír se stal prvním člověkem, který se začal řídit vědskými předpisy a obětovat bohům. Podle Velesovy knihy to byla bohyně Lada a bůh Kvasura, kdo naučil Bogumíra obětovat rozléváním posvátné surici po oltáři.

Bogumír začal také jako první přinášet hojně zvířecí oběti. V Slovanské vědě se hovoří o tom, že Velesovi obětoval „*tři sta volů a tři sta krav*“. A v Avestě se říká, že vládce Ima obětoval bohyni Seře (je totožná s řekou Ra-Surjou) na hoře Chukarja (Jamantau) „*sto hřebců a tisíc krav, a miriádu ovcí*“. A to bylo tím pravým obětováním, neboť podle avestijských legend lidé v té době nejedli maso.

V sedmistém nebo devítistém roku života (podle zdrojů Šáhnáme a Avesty) Bogumír za pomoci oddaných divů a draka Ládóna pozvedl svůj trůn až k samotnému nebi. Došel k závěru, že není nad něho nikoho vyššího. Zpychl a začal se dožadovati, aby byl uctíván jako „*hlavní nade všemi bohy*“, tedy nejen jako boží syn, nýbrž jako samotný Svrchovaný vládce, neboli syn rovný otci.

*Do vínku mi dáno být Pánem Vesmíru
Co vykonal jsem skutků skvělých nadmíru
Kdo zažeh' živné světlo umění a vědění
Toť já byl jako první, mně podobného není!*

Šáhnáme, Džemšil, 945.

Tak toto řekl Džemšid-Bogumír. Také začal trvat na tom, aby se těm, kdož se mu nepodřídili, říkalo démoni. I zahájil proti nim válku ve všech zemích.

Po těchto slovech a skutcích byli mnozí lidé uvedeni do rozpaků a nevěděli si rady. Jedni svrhli sochy starých bohů a postavili v chrámech vyobrazení vladaře Bogumíra. Jiní se však nechtěli podrobit těmto novotám. Vyústilo to až v náboženské rozepře mezi příslušníky jednoho kmene. A tak předci Skandinávců a Germánů přijali Imira-Bogumíra za svého boha. Ve skandinávských pověstech, v Eddě, vypudil Imirův obraz Roda a Svaroga. Imir to je v Eddě samotný Stvořitel-Rod, z jehož těla se na počátku věků zjevil svět.

Jiné národy, například předci Slovanů, si v tomto případě ochovali chladnou hlavu, a nadále uctívali jak Roda, tak i jiné bohy, i Dažbohova syna Bogumíra. Bogumíra Slované uctívali jako rovného Svarogovi, nicméně nikdo nezapomínal na to, že vlastně přišel až po Svarogovi. Ve Velesově knize se říká: „*A tomuto Bogumírovi se začalo říkat Stvořitel-Tvastyr, neboť Ten (Tvastyr Svarog) byl Praotcem jeho i všech Slovanů.*“ (Rod II, 2:4). Nazývat jménem Tvastyr znamená dát Bogumíru jméno samotného Stvořitele Svaroga. Také tam se říká, že „*bohové dali toto jméno*“, čímž se potvrzuje „*bohootevřenost*“ tohoto Bogumírova jména, převtělení Tvastyra- Svaroga.

Mezitím se na zemi zjevil samotný Vládce Zla Achriman (Černobog). Ten založil Babylón, potom svedl syna vládce Prarabů semitů Zohaka a změnil jej v tříhlavého draka (v Avestě Aži Dahaka, u Srbů Aždaja, Bulharů Ažder, u Rusů – Jaščer).

Bogumírova říše se začala třítit kvůli náboženským třenicím. A došlo to tak daleko, že se našli nejbližší Bogumírovi spolubojovníci, kteří se přišli poklonit Zochakovi s prosbou, aby se stal vládcem Kimmerijské země a nastolil tam pořádek. Učinili to proto, že Bogumír přišel o božské znamení „*farr*“, opustil jej drak Ládón. A jelikož se Zohak sám změnil v draka, znamenalo to podle nich, že „*farr*“ přešel k němu.

Začala předlouhá válka mezi zastánci Bogumíra a Jaščera. Bitvy zuřily na obrovském území Eurasie v horách i na rovinách, lid Babylonu až po uralský Kajle-grad. Pouze ze zajatců, kterým se jen tak-tak podařilo uprchnout před obětováním Jaščerovi, se vytvořil národ Kurdů (což jsou mimo jiné rovněž uralští Baškirové)

Po mnoha bitvách byla Bogumírova vojska poražena. Kajle-grad byl opuštěn. Začala hrůzná tisíciletá vláda draka Zohaka, vzkvétala říše Černobogova, která byla zbořena teprve po příchodu Dažbogova syna Árje.

Bogumír byl nucen prchnout do Číny, kde byl po stu letech zabit. Podle staré uralské legendy ho zabil samotný otec Dažbog (nebo Veles v jedné ze svých

podob). Rozetnul Bogumíra na dvě půlky. Jedna, ta tmavá, odešla do Pekla. Změnila se v příšeru Jamu, která začala požírat duše hříšníků.

Druhá část, světlá, se vznesla do Irije. V Iriji Bogumír usedl po Dažbogově pravici mezi významnými bohy, stal se nebeským ochráncem Slovanů.

¹ Neděle (Sedyjův den)

² Drevljané, východní sousedé Volyňanů-Doudlebů. V letopisu „Vypravování o dávných dobách“ se říká, že Drevljané přebývající v lesích, „žili zvířecky, jako dobytek, zabíjeli jeden druhého, jedli vše nečisté, nežili v manželství, honili u vody dívky...“ Nicméně toto svědectví nemusí být bráno za bernou minci, neboť je známo, že Drevljané měli knížecí vládu. Možná, že Nestor, obyvatel Kyjeva, potomek Poljanů, měl důvody, které jej vedly k tomu, aby špinil sousedy Drevljaný. Zmiňuje se o nich Konstantin VII. Porfyrogennétos jako o *Dervleninech*.

Kriviči. Žili na území současné Smolenské a Pskovské oblasti. Jsou známi rovněž z antických zdrojů. Ptolemaios je zřejmě nazývá *Karvones*, Konstantin VII. Porfyrogennétos – *Krivitacini*.

Poljané. Podle „Vypravování o dávných dobách“: „*Takto ti Slované přišedše a usadivše se na Dněpru, říkající se Poljané, (...) od nich jsou Polané v Kyjevě až do dnešního dne.*“

³ Severjané. V letopisu „Vypravování o dávných dobách“ se říká, že žili na třech řekách levého břehu Dněpru: „*A druzí usídlení u Děny', Semi, Suly a nazývali se Sever.*“ U Ptolemaia se tomuto kmeni říká – *Savari*.

Rusi. Velesova kniha naprosto vyvrací normanskou verzi o Původu etnonyma „Rusi“, která pochází z „Vypravování o dávných dobách“ („... *jdouce za moře k Varjaagům, k Rusům... a od oněch Varjaagů (Normanů) dostala jméno Ruská země*“). Je více než pravděpodobné, že Nestor, který plnil objednávku velkoknížata varjažského původu, byl nucen hovořit právě takto.

Slovinci. Podle Velesovy knihy a podle dějepisných údajů byli Góty a Huny ve IV. století n. l. douceni (některé jednotlivé rody dokonce dříve) presídlit se k Ilmeňskému Jezeru: Zmiňuje se o nich Ptolemamaios – *Stavani, Stlavani*.

⁴ Sedmiříčí. V současnosti je Sedmiříčím (kazašsky Žetyssu) nazývána historicko-geografická oblast mezi jezery Balchaš, Sasykol, Alaklol a džungarským Alatau. Název pochází od sedmi řek vlévajících se do Balchaše. Je to starobylé centrum zemědělství využívajícího zavlažování. Nicméně ve starověku se Sedmiříčím nazývaly rovněž všechny stepi od Altaje po Kaspické moře.

Když se Ariové přesídlili z jižního Uralu do Indie, nazvali nově země rovněž Sedmiříčím: *Sapta sindhavag* (doslova – sedm řek). Tak vědští Ariové nazývali současný stát Paňdžáb. Za tyto řeky považovali pět řek Paňdžábu, a rovněž řeky Ind a Kábul (nebo mýtickou řeku Sarasvati).

V Sedmiříčí se zformovaly rody Slovanů, jejichž prapředky byli Bogumírovi synové a dcery. Od dcer pravděpodobně vzešly matriarchální kmény, ze synů pak patriarchální.

⁵ Přelom 1. a 2. tisíciletí př. n. l.

⁶ Zde je to Azovské moře, kam přišli Góti ze Sedmiříčí o

něco dříve než Slované (ve 2. tisíciletí př. n. l.).

⁷ Kvasura, bůh veselí a chmele. Od jeho jména pochází název nápoje „kvas“.

V Eddě vystupuje jako Kvasir. Podle tamní pověsti byl stvořen po válce Asů a Vanů na důkaz míru. „Byl tak moudrý, že neexistovala otázka, kterou by nedokázal odpovědět. Hodně cestoval po světě a učil lidi moudrosti.“ Potom Kvasira zabili trpaslíci, jeho krev slili do dvou pohárů a do kotle, jeho krev smísili s medem. A z každého, kdo se tohoto medu napil, se stal buď skald nebo učenec. Ovšem Asům – bohům trpaslíci řekli, že se Kvasir zalknul ve své moudrosti, „*neboť nebylo tak moudrého člověka, aby se od něho dala vyzvědět veškerá moudrost*“.

A potom se tomu medu, smíchanému s Kvasirovou krví (s chmelem), říkalo „med poezie“, a na Rusi – kvasura (kvas).

⁸ Lado nebo Lada, bůh (bohyně) manželství, blahobytu. O bohyni Ladě nalezneme zmínky ve starých rukopisech. Autor Piskarevského letopisu doplnil příběh „Vypravování o dávných dobách“ o idolech Vladimíru: „*Čtvrtý idol – Lado, byl bůh veselí a veškerého blahobytu. Přinášeli mu (idolovi) oběti ti, kdo se chystali vstoupit do manželství, měli ku pomoci Lada a užívali si výborného veselí a příjemného života... A na svatebních veselkách starý ďábelský půvab toho idola opěvují, rukama tleskající a bouchající o stůl*“.

Lada je zmiňována rovněž v Czestochowském rukopisu Jana z Michoczina z roku 1423 (Ladu si, jak je vidět, pamatovali dokonce ještě v XV. století): „...*scházejí se stařeny, ženy a dívky, ale nikoli do chrámu, nikoli na modlitbu, ale na tanec; nikoli aby vzývali boha, ale ďábla: Issaya, Lado, Hely*“. Existují i jiné zmínky o Ladě.

⁹ Surica, posvátný nápoj, podobný íránské chaomě a indické somě. Jeho název pochází z indoevropského slova „Surja“ – slunce. V Rig-Vedě vystupuje bůh Soma (on je zároveň i nápojem) jako ženich Surji, v daném případě dcery Slunce. Tento mýtus lze chápat rovněž jako symbolický popis postupu přípravy svatého nápoje za pomoci Chmele-Chaomy-Somy a medu, který se nechává stát na Slunci-Surje, aby začal kvasit. Součástí suricí a somy byly rovněž byliny a kravské mléko.

¹⁰ U níže následujícího úryvku textu je v kopii S. Ljaševského uvedeno, že stojí zvlášť a nesouvisí s předchozím (na rozdíl od kopie A. Kurenkova). Je podle smyslu u zařazen do Trojan Pr: 6-7.

¹¹ „*Tvorcom*“ (ind. Tvaštar), neboli stvořitelem. Je jedním ze Svarogových jmen. Tak pokřtili bohové Blagomíra (blahého Imíra), neboť jej uznali za pozemské ztělesnění Svaroga. Proto se stal Bogumírem (bohem Imírem).

Kapitola III. Árij a jeho synové Odchod ze Sedmiříčí

Již v předešlých kapitolách se hovořilo o prvním odchodu Praslovanů-Áriů ze severu, které se uskutečnilo pod vedením boha Slunce Jarije, a k němuž došlo v 7. tisíciletí př. n. l.. Tehdy přišli Ariové z nejzazšího severu na jižní Ural, do středoazijského Sedmiříčí a do Indie. Do čela Áriů

při druhém odchodu ve 4. tisíciletí př. n. l. se postavil Jaruna (Ardžuna). Vyvedl předky Slovanů z Indie (Paňdžábu) do Přední Asie, na Kavkaz, do Podněpří a do Karpat.

Uplynula další dvě tisíciletí. A ve stepích Sedmiřící se objevil nový Árij, kterému původně říkali Oseděň. Ten přispěl svými skutky ke změně podoby Země přinejmenším stejně, jako jeho předchůdci.

Výklad Legendy o Árijovi Osedňovi

Co tak významného vykonal Árij, který se zjevil v Sedmiřící? Pročpak se památka na něj uchovává v celém indoevropském světě neméně vřele, než památka na Jarije a Jarunu?

Velesova kniha (Rod III., 1:1) vypráví o skutcích Arije Osedně totéž, co i o praotci Bogumírovi: „*Měl všeho hojnost, a Bohové mu dali hodně ovcí a skotu pasoucího se ve stepích.*“.

Žil tento Árij ve stejných stepích Sedmiřící, jako Bogumír. Svědčí o tom cesta, po které se potom ubíraly jeho kmeny. V týchž místech, kde se rozkládala Bogumírova říše, tedy na jižním Uralu, existuje řeka *Or*, mčsta *Orsk* a *Orenburg*, jejichž stará jména pocházejí od jména praotce Árije (nebo otce *Orja*). Zde také žil Bogumírův potomek – Osedeň Árij.

Jméno Osedeň nosil tento praotec ještě předtím, než se rozhodl postavit do čela slovanských kmenů, a než se stal Árijem. Pochází od jména hvězdy Sedava (Polárky), a znamená – Svátý („Sedo“). To znamená, že se onen „ohnišťan“ vyznačoval tajemnou silou, podobně jako indiští svatí diddhoové nebo keltští kouzelníci sidové. Tak on byl znám svou zbožností, neboli „byl blahý“.

Dochovala se nám i jiná jeho jména. Tak například v Avestě je nazýván Trajataona, neboli je také nositelem jména odvozeného od jména praotce Tarcha Dažboga. Ale i on sám byl považován za nově na Zemi sestoupivšího Tarcha (u Skandinávců – Thora, Helénů – Targelia, Skytové – Targitaje).

Tentýž bůh figuruje v „Šach-Name“ jako Feridun nebo Iredž, u Moldavanů Fet-Frumos, u starých Řeků – Perseus (nebo Árij).

Genealogie našeho hrdiny je skutečně mimořádně zajímavá. Podle slovanské tradice je Árij Oseděň synem Dvojana nebo Dvina, *Advina*. Feridunovým otcem je *Atbin* (srov. s Perseovým dědem *Abantem*).

V raných zoroastrických textech se Atbinovi, který jako druhý po Bogumírovi (který je Odinovou variantou) přinášel oběti, říká *Atvija* a jeho jméno pochází od číslice „dvě“. Jako třetí vykonával oběti Árijův bratr a Dvojanův syn, Trojan. Bratři Odin, Dvojan a Dvojanův syn Trojan jsou potomky Bogumíra.

Árij Oseděň, Dvojanův syn, patří k témuž svatému rodu.

Árij se narodil do neklidné doby. Říše jeho praotce Bogumíra se rozpadla. Bogumír, který vládl takřka jedno tisíciletí a vybudoval říši, která se rozkládala na většině území Eurasie a Afriky, byl svržen na svět sestoupivším Ještěrem, vtělením Černého boha.

Bogumírovy sestry drak unesl a odvedl do Babylónu, kde se staly jeho metresami. Traduje se, že unést Bogumírovy sestry drakovi pomohl mistr na takové kousky kouzelník Kitovras Giž dřívě unesl bohu Slunce jeho ženu Zarju-Zarenicu).

Samotný Bogumír prchnul do Číny a posledních sto let života vládl tam, avšak Veles ho zabil. Potom v Číně přešla moc na dynastii, kterou určil Bogumír. Stejný příběh vyprávějí skandinávské pověsti, podle nichž boha Imíra (Bogumíra) zabíjí spolu s bratry Odin, jinak Votan (vtělení Boda – Velese a Dažboga).

Potom měl Odin-Veles u sebe utáto Bogumírovu hlavu, kterou oživil a s níž se radil.

Drakovi bylo předpovězeno, že bude rovněž s trůnu sesazen Bogumírovým potomkem. Proto pronásledoval každého, v němž kolovala Bogumírova krev, takových ovšem bylo nesčíslné množství.

Pronikl až do Číny, k Advinovi, Árijovi otci, a zabil ho. Proto musela Árijova matka své syny, Árije, Poryše a třetího syna, kterému říkali Ark-Mos (neboli medvěd) ukrýt. Byli z paláce čínských císařů posláni do nekonečných stepí Sedmiřící, které se rozkládají jižně od Uralu. Zde, v říši Trojana, což byl Áljův bratr, je drak vypátrat nedokázal. A tam byl Árij vychován nebeským pastýřem a nebeskou krávou.

Tady ve svatém městě-chrámu Kajla-grad, které se nalézá v údolí Arkaimu, Árij ovládl staré moudrosti Áriů a proslavil se svou zbožností. V té době dostal jméno Oseděň, které znamená mudrc.

Árijovi se v Sedmiřící narodili synové – Tur a Sannat. Jeho bratrovi Poryšovi se narodil syn Pečeněg, a ti dali vzniknout turkotatarským, sarmatským a pečeněžským kmenům. Tato jména se doposud používají u turkotatarských a íránských národů Střední Asie a Středního východu.

V té době vládl v Sedmiřící král Sam, Trojanův syn a vnuk čínského císaře Advina. Tehdy byl v Sedmiřící znám rovněž Rus, Samův vnuk. Rus hodně pomáhal Íráncům z Áljova rodu. A od něj pocházejí Rusové.

První roky života Árije a jeho synů v Sedmiřící nebyly zcela klidné. Jen co se Árij objevil na scéně, poslal Jaščer do Sedmiřící vojska. Drak tam vypravil z Číny vojska Chunů (budoucích Hunů). A zabil tenkrát Nebeskou Krávu, která chovala Árije. To pravděpodobně znamenalo, že Jaščer spolu s Huny zbořil Velesův chrám, při němž Árij

vyrůstal. A nato pravil: „*Odejďme z této země, kde Hunové zabijejí naše bratry a často se prolévá krev.*“ (Rod III., 3:1).

A vtom Osedňův rod navštívil poutník, který vypověděl o zemích, které se rozprostírají na jihozápad od jeho stepí. Vyprávěl, že jsou tam veliké hory, u jejichž úpatí se rozkládá Irij, kam klesá Slunce po západu, a nikdo tam neumírá. Poutník vyprávěl legendy o zemích na pobřeží Černého a Kaspického moře, o údolích u hory Alatyr (Elbrus), o svatyních boha Slunce při ústí řeky Ra (Volhy a Donu).

A tehdy dva synové otce Osedně – Tur a Sarmat odešli do zemí, o nichž jim pověděl poutník. A když se vrátili, vyprávěli o tom, „*jak čarokrásný je ten kraj*“. Pak tedy mnohé rody zatoužily přestěhovat se do oněch vzdálených pozeňnaných míst.

Osedně se spolu se svými syny postavil do čela stěhujících se rodů Áriů. A tehdy Osedně přijal jméno otce Árje, našeho prapředka, jenž v dávných dobách přivedl Slované z Bělovodí na jižní Ural: „*A mnohé rody a kmeny zatoužily vydat se tou cestou. I přišli všichni k onomu Osedňovi, začali mu říkat otec Árij, a jeho syny postavili do čela všech rodů.*“ (Rod III., 1:7)

I začal veliký odchod Áriů ze Sedmiříčí. „*Když jsme obětovali bílé koně, odešli jsme ze Sedmiříčí z Árijských hor do Záhoří a tam jsme žili jedno století.*“ (Rod III., 2:1).

A rody, které se stěhovaly ze Sedmiříčí, se rozdělily na dva proudy. Jedna část v čele s Rusem obešla Kaspické moře od severu. Další kmeny, v jejichž čele stál Árij a jeho synové Tur a Sarmat, se rozhodli obejít Kaspické moře od jihu.

Kmeny Rusa a jeho bratra Sevy táhly severněji od Kaspického moře, potom po stepích a podhůří severního Kavkazu došly až k Asgardu (As-grad) na řece Don, kde vládl Odin. A potom došly až k Elbrusu, neboli Alatyrské hoře, ke starobylému svatému městu Slunce *Belgradu* nebo *Cargradu*, vystavěnému ještě kouzelníkem Kitovrasem pro boha Slunce Chorse.

Rody Árje Osedně se podle Velesovy knihy vydaly od Sedmiříčí (Rod III., 1:9) nejprve na jih do pouští podél Kaspického moře, „*a tam bylo veliké sucho a poušť*“.

Došli až k moři, které nazvali mořem Aralským (neboli mořem otce Árje). Árijské massagetské kmeny se v těchto zemích vyskytovaly i později, ještě v prvních stoletích našeho letopočtu. Dále pokračovali k jižnímu břehu Kaspického moře, až k „*vysokým horám*“, které nazvali Alatyrské (ty se později staly svatými horami Al-burdž, nyní Elbrus). Zde se začíná odvíjet historie íránského národa.

V té době Áriové dobyli také jedno z největších

měst starého světa, které založili Atlanti, Altyngrad (Zlatý grad), který se co do velikosti a věhlasu vyrovnal Babylonu. Nyní je to hora Altyn-depe ve Střední Asii.

Dále po uplynutí půlstoletí se podle Velesovy knihy (Rod III., 1) Áriové vydali „*do cizích krajů*“, kde „*se jim do cesty postavili vojáci*“, potom „*do teplých zemí*“, ale pohrdli jimi, neboť tam žily mnohé jiné národy.

Odchod Árje Osedně, jeho bratrů a synů ze Sedmiříčí byl vyprovokován válkou s Jaščerem, vládcem Babylonu. A ta válka se nezastavila v Malé a Přední Asii.

První mocný úder armády nanesly drakově citadele, městu Bejt-ol-mukaddes, neboli Svatému městu. Tomuto městu Rusi-Áriové říkali Jerusalem (jeden z výkladů původu jména „*město Rusů*“, sr. se jménem Rusů – *Jeruslané*).

Právě Áriům (Chiberům, Everům, z čehož později vzniklo jméno národa „*Hebrejci*“, které pak přijali Židé) slíbil bůh při dobývání Palestiny „*země v nichž teče strdí a mléko*“ (Rod, III., 3:2). Stejná legenda o bohem zaslíbené zemi, „*kteřáž vpravdě oplývá mlékem a strdí*“ je uvedena i v Bibli (Čtvrtá kniha Mojžíšova, 13:28). Tady Bible cituje árijské legendy, tedy avestské, slovano-védské).

Bibličtí Mojžíš a Aron mají v tomto kontextu svůj předobraz v podobě bratrů Mose a Árje, kteří přivedli Árie-Chibery do Palestiny ze Sedmiříčí (tyto země se nazývaly také Kušanským královstvím, jako biblická země Kuš, později ztotožňovaná s Egyptem). Tradičně je biblický král David (srov. Da-vít, Sento-vít) a jeho syn Šalamoun (Solnce-car) ztotožňují s hrdiny íránského eposu Feridunem (Árjem Osedněm) a Selmem (Sarmatem). A v tomto eposu vystupují jako Árijci a nikoli Židé (svědctví o tom nalezneme i v samotné Bibli, tak např. mezi 700 Šalamonovými ženami nebyla ani jedna Židovka).

Mimochodem, odtud také vyplývá, že jak Ježíš Kristus, potomek Davidův (Árjův-Osedňův), tak i Šalamoun (Sarmat) měli (árijskou krev, a lze je považovat za potomky Dažboga a Velese.

V biblickém Pateru knih Mojžíšových lze vůbec velmi snadně vystopovat tendenčně přepracované árijské a babylonské legendy, známé z jiných starých zdrojů (podrobný rozbor těchto legend by tu zabral příliš mnoho místa, nalezneme jej v publikaci „*Мифы и легенды древних славян*“. М., 1998).

Nicméně hlavním cílem Árje Osedně nebyla Palestina, ale hlavní město draka, Babylon. Co mohlo být důležitějšího, než porazit úhlavního nepřítele? Soudě podle Velesovy knihy (Rod II., 2), Árij si podmanil Dvouříčí dříve než Sibiř a Palestinu, a také ještě před výpravami do Evropy. Toto vítězství zajistilo pevný týl pro další výpravy a výboje.

Když se Árjova vojska přiblížila k hranicím Babylonské říše, došlo v hlavním městě k povstání proti Drakově tyranii. Do čela povstání se postavil kovář Kave (v jehož jménu je stejný slovní základ, jako v ruském slově „kovač“). Všichni synové tohoto kováře měli být obětováni drakovi, proto již nemohl déle čekat. Kave pozvedl svoji kovářskou zástěru nachové barvy na kopí do výše. Tato rudá vlajka se stala praporem povstalců (v pozdějších dobách, v podstatě až do současnosti figurují rudé prapory v povstáních na všech kontinentech).

Potom se Kave a vzbouřený lid rozhodli, že zem potřebuje jiného vládce. Chtěli, aby na trůn opět usedla dynastie Bogumírových dětí. Proto přišli za Árijem, jakožto legitimním dědicem trůnu.

Árij Oseděň přijal od Kaveho rudý prapor, zaměnil kovářskou zástěru za rudý brokát, ozdobil prapor diamanty a nazval ho „kavejánským“. Potom Árij vešel v čele svých vojsk a vzbouřeného lidu do Babylonu. A Ještěr prchnul daleko na východ, do Indie.

Po příchodu do Babylonu spatřil Árij-Feridun drakův zámek:

*I vidí car Feridun v nesmírné dáli
V předjitřních mlhách ten zámek jak sen
Jenž opírá hlavu svou v nebeskou báni
Až k samotným hvězdám vypíná se...*
„Šach-name“ Zohak, 1925

Když se Árij dozvěděl, že tato věž „nebyla stvořena ve jménu boha“, okamžitě ji zbořil. Domnívám se, že právě tato událost posloužila jako základ pro legendu o zboření Babylonské věže. Tuto věž vystavěl tentýž Kitovras (v Šach-name - Kondrov), kteřelý vystavěl chrám Slunce (v Bibli Šalamounův chrám), jenž je avestským Selmem nebo Sarmatem, synem Árje Osedně).

Árij povolal tohoto kouzelníka k sobě do služby, avšak ten jej oklamal a utekl k drakovi Jaščerovi do Indie. V Indii drakovi vyprávěl o tom, jak Árij v Babylonu vládne. Nejprve přijal Ažder toto vyprávění s naprostým klidem, dokonce nazval Árje „drahým hostem“. Avšak v momentě se rozzuřil, jakmile mu Kondrov Kitovras vyprávělo tom, jak Árij nejprve podrobil Jaščerovy milenky (Bogumírové sestry) očistě, a pak je pojal za manželky.

Nato Jaščer, shromáždív v Indii a v Afganistanu vojska, vytáhl proti Árijovi. Avšak hned v první bitvě vojska odmítla sloužit drakovi, a tak musel před Árijem prchnout na Kavkaz. A tam u Elbrsu byl zabit bohatýrem a vládcem Saků Samem z Bogumírova rodu, dědem Rusa.

Tak dokonal drak svůj život. Avšak jeho potomci ještě dlouho vládli v různých zemích světa, a dokonce se stali příbuznými rodu Trojanova syna Sama. Ale o tom pohovoříme dále, až se bude

mluvit o patriarchovi jménem Rus a založení první slovansko ruské říše Roxolaně.

„Včera jsme přišli z daleké země, kam nám Siva přinesl Bílou knihu, Bílou knihu černého písma ...“ (Slovanská věda, díl I., píseň III. O králi Sadovi a přesídlení národa z kraje země k Dunaji.)

Z Asie začali Áriové, vedeni třemi bratry, Árijem, Poryšem a Mosem (Arkem), a rovněž Árijovými syny, Turem a Sarmatem, podnikat výpravy do Evropy. Postupovali podle všeho společně s předárijskými kmeny Malé Asie, neboli s Atlanty.

Ark se společně s Poryšem a rovněž s kmeny Atlantů a s Indy Árii vydal přes Malou Asii a přes Dardanelský průliv na Balkán, a později i do Řecka.

Ark se v Řecku proslavil pod jménem Argos (odtud Argolida, Arkádie a dal.). Ark (Argos) zplodil Pelega, jímž byl započat rod Pelasgóiů, první árijský rod Středomoří.

V pozdních řeckých legendách je znám rovněž pod jménem obra Alkinoia. Tento obr měl bratra Porifroia, a právě on je podle všeho oním Poryšem ze slovansko-védských legend.

Z řeckých legend vyplývá, že se Árij, bratr Arka a Poryše, tenkrát v Řecku neukázal, mířil více na sever. Řekové jej znají pod jménem maloasijského a skytského boha války Árese, kterého neměli Řekové obzvlášť v lásce.

Slovanské pověsti vyprávějí, že se rovněž Árij Oseděň tehdy ubíral severněji než jeho bratři – k Dunaji. Osedňovi se v té době vzdala Malá Asie a budoucí Trácie (země současného Bulharska a Rumunska).

O příchodu Osedně k Dunaji hovoří Slovanská věda. V této knize se o Osedňovi hovoří jako o *králi Sadovi*. Tento Sada přišel s kmeny lidí – kamjanu od *Čitajské země*. Neboli Oseděň přišel v čele Kimmeriů z Číny (Sedmiříčí bylo v té době považováno za součást Číny, jinak země Čin).

Na Dunaji již tehdy žily některé lovecké kmeny divých mužů, kteří se klaněli Dyji, neorali, neseli. Navíc z Bílého Dunaje nenechala nikoho napít „Krutá Lamja“. Vojáci krále Sada tenkrát divé muže porazili. A Krutou Lamju podle jiné písně ze Slovanské vědy porazil Jarila (sv. Jirí), který je oním Árijem Osedněm. Na osvobozené půdě začaly rody krále Sady orat a sít.

V té době se v Evropě spolu s rody Árje Osedně objevili potomci Radima, neboli Radimiči. Je zajímavé, že v slovanské redakci Kroniky Jana Malaly, kde jsou převyprávěné řecké mýty smíchány s mýty slovanskými, porodí bohyně Evropa Radomanta (Radima) vládci Turovi, neboli synovi Árje Osedně.

Podle ruských kronik doputoval Radim do Evropy spolu s Vjatkou, praotcem Vjatičů-Venedů. Rod Venedů pochází od Vana (Vjati). Počáteční dějiny tohoto kmene se pevně pojí k Malé Asii a Zakavkazí. Voněch místech bojovali a potom se

smísili s rody Atlantů, kteří za svého praotce považovali Atlanta, který je bájným Svantogorem. Tehdy byla atlantská civilizace vystřídána árijskou.

Po usazení v Podunají podnikl Árij námořní výpravu ke Kavkazu, kde se již usídlily slovansko-ruské kmeny, které přišly s praotcem Rusem. Tam Osedeň obdržel podle pověsti od Boha Zákon.

Ve Velesově knize, na desce Rod III., 5:4, jsou řádky ze Zákona Árjova otce. Árij dostal od Svaroga proroctví o veliké budoucnosti Slovanů, o tom, že Slované dobudou celý svět a budou „*těžít sílu z kamene*“, „*dělat povozy bez koní*“ (což se evidentně týká naší doby). Avšak potom se vojíni stanou „*otroky mnohomluvnosti*“ a pozbyvše odvahy prodají se nepřítelům za zlato. A tehdy bohové znovu připomenou Slovanům: „*Milujte Zákon otce Árje!*“

Podle Velesovy knihy byl dán Zákon Árjovi Osedňovi, když odcházel z tohoto světa a stoupal k Bohu. Bylo to na hoře Elbrus (Alatyr). A v té době skončil věk Lady (Býka) a začal věk Bělojarův (Berana).

A Árij Osedň se jako vtělení Jarily a hrdina Bělojarova věku utkal s Drakem Ládónem, drakem odcházejícího věku, a zvítězil nad ním. I vystoupil na horu Alatyr. A před ním se otevřela nebeská brána. I uslyšel Zjevení, a to se stalo Zákonem otce Árje.

Proto se od těch dob Elbrusu říká mimo jiné Osedňova hora (Rusové), hora Sady-krále (Bulhaři) nebo hora Šat (Čerkesové).

Zákon otce Árje obsahuje vizi celé budoucí historie Slovanů. Mluví se tam rovněž o budoucím odklonu Slovanů od starobylé víry, a následném návratu; o tom, jak se Zákon znovu zjeví potomkům otce Árje.

¹ Poutník vypráví o zemích poblíž Ústí řek Don a Kubáň. Zde „Slunce spí za noci“ (viz také Rod IV., 3:3). Řekové rovněž umísťovali říši boha Slunce Hélie a jeho syna Faethóna na severní Kavkaz.

² V této pověsti splynuly dvě veliké hory: Ararat a Elbrus. Spíše se má na mysli právě Elbrus, poslední vysoká hora, k níž doputoval Árij se svými syny. Onou velikou horou u níž Kyj založil Kyjev Antský (viz rovněž Rod III., 3:4), je podle slovanských legend Alatyrská hora, neboli Alabyrská (někdejší Albrudž, nyní Elbrus).

³ Také zemi oplývající strdí a mlékem slibuje Jahve Mojžíšovi a jeho bratru Aronovi (Kniha Mojžíšova II., 3:7-8; Kniha Mojžíšova IV., 13:28) „...řekl Hospodin: Zřetelně viděl jsem trápení lidu mého, kterýž jest v Egyptě; a křik jejich pro přísnost úředníků jeho slyšel jsem; nebo znám bolest jeho. Protož jsem sestoupil, abych vysvobodil jej z ruky Egyptských a vyvedl jej z země té do země dobré a prostranné, do země oplývající mlékem a strdí...“

Podle árijských pověstí (textů desek a např. legend o Feridunovi), se jedná stále o jedno a totéž místo v Palestině. Připomenu, že v minulém textu byla zmínka o tom, že Árij vedl Rusy z Uralského Sedmiřčí do Sýrie.

V Bibli jsou tudíž překrouceny staré pověsti o odchodu Áriů z Uralu. V nich byly Sedmiřčí a Indie zaměněny za Egypt, odkud odešli

Židé. Slovanští Árij a Mosk se stali v Bibli Aronem a Mojžíšem. Židé si vypůjčili tyto legendy od Áriů-Chiberů. Údajně biblické dobytí Palesliny Židy vykonali ve skutečnosti Chiberové (dokonce jméno židovského vojevůdce Navina pochází od slova „Nav“ atd.). Aron přináší oběti zlatému teleti (stejným způsobem obětoval Árij teleti-býku Jarilovi, svému ochránci a předkovi). Je rovněž jasné, že Elbrus, na němž Árij obdržel Zákon, byl v Bibli nahrazen horou Sinaj. Árijské legendy Židé přejali a překroutili podobně jako legendy Sumerů, Chaldejců a dalších, když se rodil Izrael. Tyto legendy byly převzaty od árijských národů těchto míst.

⁴ Je možné, že se jedná o Sar-grad („císařský-grad“) nebo Antský Kyjev. Jde o město Serak v Údolí Baksan při Úpatí Elbrusu, o němž se zmiňuje zeměpisec z I. století n. l. Ptolemaios Klaudios. Stejně město bylo nejprve založeno rovněž poblíž Araratu. V této pověsti se opět prolínají dvě legendy. Srovnajme arménskou a slovanskou verzi této legendy. Arménský letopisec Zenob Glak (IV. století n. l.) v díle „Taronovy historie“ vyprávěl o tom, jak byla zakládána starobylá města Arménie: „*Demetr a Gisane byla indická knížata spřízněných rodů, která začala spřádat proti svému vládci Dinaskeiovi úklady. Když se o tom císař dozvěděl, poslal za nimi své lidi s příkazem buď je zabít, nebo vyhnat ze země. Knížata jen o vlásek unikla smrti a hledala úložiště u panovníka Valaršoka, a on jim věnoval zemi Taron, kde měli právo vládnout a kde vybudovali město a dali mu jméno Višap. Když potom doputovali do Aštišatu, vztyčil tu své modly Demetra a Gisaneje, které uctívali v indických zemích. Po patnácti letech arménský vládce oba Indy zabil, kvůli čemu nevím, a přenechal vládu jejich třem synům, což byli Kuar, Meltej a Chorean. Kuar vystavěl město Kuary, které bylo nazváno na jeho počest. Meltej vybudoval na onom poli své město, které nazval jménem Meltej, a Chorean poslal své město v oblasti Paluni a dal mu jméno Chorean. (...) A po uplynutí určité doby Kuar, Meltej a Chorean po poradě vystoupili na horu Karkeia a našli tam překrásné požehnané místo se svěžím vzduchem, jelikož tam byla široká prostranství pro lov a příjemný chlad, a také hojnost trav a stromů. I vybudovali tam osadu a vztyčili dvě modly: jednu jménem Gisanej, druhou Demetr“*

O kom vypráví tato legenda? Demetr – to je Árij Jaruna, Ardžuna), neboť „árij“, stejně jako „orij“, „rataj“ znamená starorusky orač, a bohyně Déméter je ochránkyně zemědělství, orby. Proto také Árjovi mohli dát jméno Demetr – Demetrios (při překladu jména do řečtiny). Zde je zakladatelem prvních arménských měst, praotcem Arménů.

Gisanej – to je Kisek z Velesovy knihy, který si nepřál spojit se s rodem Árje-Jaruny a proto utrpěl porážku od Jágů. Myslím si, že je praotcem maloasijských Chetitů, později Chettů-Tráků. Z určité části Chettů, kteří splynuli s jihoslovanskými kmeny, se stali Slované, a druhá část se po pohlčení Germánci stala Hesenci (dodnes je v Německu město Hessen).

Demetr a Gisanej prchají z Přední Asie před pronásledováním jistého krále Dinaskeia. Jméno Dinaskeia znamená „syn Dino“, nebo „syn kmene Dino“, a rovněž „syn boha Dino“. V indických védách existuje démon Danu-Vritra, nepřítel boha Ariů Indry, stejně jako

jeho matka kráva Danu. Neboli na začátku této arménské legendy se vypráví a časech Jaruny a Kiseka. Avšak v tomto místě je již legenda promíchána s pozdějšími legendami o Árjovi Osedňovi a jeho synech.

Zenobem Glakem zmiňovaní Kuar, Meltej a Chorean, jsou vlastně naši dobří známí Kyj, Šček a Choriv, synové Árje Osedně. Legendy o těchto prarodičích známe spíše z textu letopisu „Vypravování o dávných dobách“, avšak tam jsou tito hrdinové umístěni do pozdějších časů do Rusi. Podle arménské legendy vystavěli jedno město v oblasti Paluni, neboli v zemi pra-Polanů, nebo Pelagů (Pelasgů – odtud Palestina). Žili tehdy v Malé Asii a potom se přesídlili za svými předky k Donu a Dněpru.

Kyj-Kuar buduje své město u jisté hory jménem Karkea. Předpokládám, že v druhém případě se hovoří o založení města-gradu Kiary (Kyjeva Alatyrského) poblíž Elbrusu. Horu Karkea lze zcela směle ztotožnit s Elbrusem, nebo s horami stojícími poblíž něho, které nesou velmi podobně znějící jména. Vedle Elbrusu se nalézají vrcholky – Kuršou (3609 m) a Karakaja (3646 m).

⁵ Stejná slova vyslovil starý Árij (Ardžuna) ve 4. tisíciletí př. n. l. Jsou rovněž uvedena na desce 3a (Rod I., 5:1).

⁶ Popis přípravy nápoje surici, včetně vymačkávání bylin, cezení přes ovčí vlnu, se shoduje s popisem přípravy somy v Rigvedě I., 28; I., 5; IV., 27.

Při přípravě súrji se smíchá med s devětsilem, zimolezem a šťavelem (nebo s jistou bylinou „šalujaj“), a ještě s dalšími bylinami, „o nichž hovořili naši otcové“. Pak se med nechá tři dny kvasit na Slunci, poté se scedí a smíchá s mlékem (případně s „arakou“). Viz rovněž Lut III., 1:2.

Kapitola IV. Rus, Sloven, Vend

Na začátku této kapitoly je uvedena legenda o praotci Rusovi. Od něj pocházejí Rusové íránského původu.

Všichni potomci Rusi, Dažbogovy matky, byli považováni za Rusy, neboli veškeré árijské slovanské rody jsou rody ruské. Rusi se dělí na Kyjany-Poljany, Čechy, Chorvaty a tak dále, a mezi nimi existuje také kmen, který nese pouze toto jméno: Rusové.

Podle íránsko-slovanských legend pocházejí tito Rusové od praotce Rusa, Zorjanova syna, Sámova vnuka, Trojanova pravnuka, a prapravnuka Dvojanova neboli Advojny z Bogumírova rodu (podle íránské pověsti jsou totožní s Rustamem, Zerem, Samem, Advinem, Jimou).

Všimněme si, že podle íránských legend, které nalezneme na příklad v „Šach-name“, byl Rustam synem Zera a vnučky draka Aži-Dachaki (Zovchaka). A podle řeckého výkladu skytských legend byl Skyt synem Heraklovým a hadonohé saně Echidny. Z toho vyplývá, že Skyt a Rus se v legendách jeden druhému velmi podobají a mají ve svém rodu draka. Rus zdědil po drakovi velikou sílu, zaměřenou na boření všeho vetchého,

přežitého (boží starý svět), a od Dažboga a Velese zdědil touhu po spravedlnosti, vždy kráčí po cestě Pravdy.

Výklad pověsti o Rusovi

Rus se narodil zázračným způsobem. Matka dlouho trpěla, neboť dítě bylo příliš veliké a těžké, a pořád se ne a ne narodit. Tehdy přizval otec Zorjan na pomoc svého ochránce – ptáka Gamajun. Pták pomohl dítěti na svět skrze bok.

Rus se ihned po svém narození postavil na nohy, uprostřed jeho čela plálo Slunce (podobným způsobem se ve Védách popisuje narození Indry). Rus si oblékl brnění a zlatou helmu, vyskočil na koně a pozvedl zástavu s vyobrazením draka.

V popisu narození Rusa (Rustama) v „Knize králů“ se v podstatě opakují slovanské lidové balady o narození Drakova syna (Volcha Zmejeviče, jihoslovanského Draka Ohnivého Vuka), který si obvykle podmaní Inderii a zahubí zvíře-Indrika, svého otce, (bez ohledu na pozdější překroucení, kdy se např. místo oblékání samotného Rustama hovoří o oblékání do zbroje nějaké pany, ale týmiž slovy).

Ano, Rus přišel na svět jako Drakův potomek, avšak narodil se k záhubě Draka, který jej zplodil, a okamžitě prohlásil: „*Jsem připraven porážet nenáviděné nepřátele ku slávě svatého Světovládce!*“ („Kniha Králů“ 8154).

A Rus hned ukázal svou převelikou sílu, když pokořil nedostupnou pevnost na hranici země Áriů – v Sedmířící. Našel si koně k obrazu svému jménem Rechš (neboli kuň-král). Zkrocení tohoto koně bylo přirovnáváno k zápasu s drakem. Potom Rus podle „Knihy Králů“ pomohl saským-árijským vojskům odrazit nájezd turanského krále.

V té době se v Sedmířící objevil poutník, který vyprávělo dalekých zemích, kde „nikdo neumírá“. Tentýž poutník pověděl o údolích poblíž hory Alatur (Elbrus) na severním Kavkaze, kde stály velebné chrámy Slunce, kde se rozkládalo zázračné město Bílý Car-grad (Sar-grad), v němž vládli Jarunovi a Bogumírovi potomci.

A tehdy se árijské rody vedené Árjem Osedněm a Rusem vydaly hledat ono blahoslavené místo „*oplývající strdí a mlékem*“.

Na rozdíl od cesty Árije Osedně vedla Rusova pouť přes údolí řeky Ra zeměmi, kde žily kmeny uctívající Velese, kterému se tu říkalo bůh Boda, nebo také Asila Veles.

Skandinávské legendy hovoří o tom, že v těchto zemích vládl Odin, Dvojanův bratr. Odin byl v jedné osobě jednak samotným Velesem, ale i v pořadí dalším vtělením Velese – císařem Asgardou (rus. Asgrada). Jmenoval se Odin, neboť jako první přinesl oběť nápojem zvaným soma (Dvojan-Advin

– jako druhý, Trojan – jako třetí).

V tom kraji vládl Odin, a zde se nalézalo hlavní město jeho země Asgard. Toto město se v líčení skandinávských legend „Sága o Ynglinzích“ rozkládalo na východ od řeky Tanakviskl, neboli východněji od řeky Don (antický název Tanais).

Na základě druhé zmínky se Asgard nalézal ve středu světa, na poli Idavell. Tedy nikoli v horách, ale v rovině, jejíž jméno je totožné se jménem řeky Volhy, které Turci říkali podobně – Idel (Idil).

Tak se v Asgardu sešli Trojanovi potomci – knížata Sam, Zaran a Rus, kteří sem doputovali ze Sedmiříčí, s rody Rusů a Seveljanů, a rovněž Velesovi Jasuni, mezi nimiž byl nejznámější kníže Useň, následník Asgardova trůnu. Useň byl synem velikého mudrce Braga – Velesova syna (jeho Slované uctívají dodneška na podzim ve dnech Useň-Tauseně).

Rusovy kmeny se v Asgardu spojily s rody a vojsky Odinovými. Válce se podařilo vyhnout, neboť na Asgardovu stranu se postavil samotný Veles, přesvědčil všechny kmeny, které žily v povodí posvátné řeky Ra (Volhy), aby se spojily.

Rus uznal Velese-Odina za vládce Árijské země. Rus se sklonil před potomkem boha Slunce.

Z Asgardu začali Rusové a Jasuni podnikat výpravy do hloubi Kavkazu a do Evropy.

Zpočátku bojovali proti Vanům, u nichž se ukryl Jašcer po porážce v bitvě s Árjem Osedněm u Babylonu. Tohoto draka tehdy zabil Rusův děd Sam. A to byl jeho největší hrdinský čin, jímž se tehdy proslavil na věčné časy.

Avšak potom se válka s Vany poněkud protáhla, bitvy se odehrávaly na obrovském území od Kavkazských hor a pobřeží Kas pického moře až po Skandinávii. Na straně Asů bojoval Odin. Odinovi a *Sakům*-rybojedům tehdy připadly země v Skandinávii, z nich vzešli *Sasové*. A Odinovým spojencům Rusům a Alanům připadla Roxolaň – volžské a donské stepi, úpatí severního Kavkazu. Vanové dobyli budoucí Venedii. Jedna část *Vanů*-*Venedů* splynula s germánskými (*vandalskými*) a západoslovanskými, pobaltskými kmeny, z druhé části kmene se stali *Vjatiči*.

Dochovala se ještě jedna zmínka o válce, ke které vlastně ani nemuselo dojít, a o jejíchž obětech se dochovaly smuteční písně v eposech íránských a tureckých národů. Podle íránských a tureckých legend ve stejné době, kdy Rus táhl ze Sedmiříčí k Asgardu a Alatyrské hoře, podmanil si říši Semengan (Samovu říši). Tam se zamiloval do vládařovy dcery, a plodem jejich lásky byl chlapec, budoucí udatný rek, kterému Íránci říkali Asach (Sach, dokonce Sachrab). V ruských legendách, kde jsou převyprávěny berendějské legendy, vystupuje pod jménem Asan (zakladatel královského berendějevského rodu v Bulharsku se jmenoval Aseň).

Když Asach (Aseň) povyrosl, zatoužil najít svého otce, který odešel daleko na západ, za Chvalynské moře, a zopakovat jeho hrdinské činy. Aseň shromáždil vojsko Berendějů, Torků a Saků (neboli turko-íránská vojska, budoucí „černé klobuky“, Kozáky).

A tak se dali na pochod přes Volhu na Roxolaň. Tam je nepoznali a považovali je za nepřátele, neboť se při prvních střetech chovali velmi hrdinně a zahubili mnohé veliké bohatýry.

Potom Aseňovi Berendějové (podle „Knihy králů“ II., 500) vzali ztečí Bílou pevnost, což je město Bílá Veža na Donu. Vzápětí se pod hradbami Bílé pevnosti odehrála velká bitva mezi Rusy, Torky a Berenději. Rus se bil se svým nepoznaným synem Aseněm. A vzápětí Aseň srazil Rusa k zemi, ale slitoval se nad ním. Druhého dne však Rus srazil k zemi Aseně a zabil ho.

A vtom Rus podle amuletu poznal v Aseňovi svého syna. Nelze ani vylíčit Aseňův žal. Po jeho smrti se Rusové a Berendějové sbratřili. Aseňovi synové, kteří potom přijali dynastické jméno Aseň, se stali knížaty Berendějů a po všechny časy, dokonce po uplynutí mnoha set let zůstávali spojenci Rusů. O tom se hovoří ve Velesově knize: „*Berendějové... měli knížete Aseně, a ten byl velice moudrý... měl s Rusy doblý vztah a byl našim přítelem*“ (Bus II., 3:2).

A také Rusové jim pomáhali. Například kníže Rusů Bělojar pomohl Berendějům, které utiskovali Jagové a Hunové (Bus I., 3:2).

Hlavním cílem Rusa a Useňových Asů bylo dosáhnout hory Elbrus v údolí Alatyrské řeky.

Podle árijských legend Rus a Useň, a rovněž další reci a mudrci – Sam, Zaran, Brag podnikali válečné výpravy k Elbrusu a bojovali zde proti Bílému Divu, který vrhal na árijská vojska kameny, padající z mraků místo krupobití. Zde u města Bílá Pevnost se odehrávaly bitvy Íránců a Turanců.

Vyprávění o válkách na úpatí Elbrusu popisuje boj člověka proti Bohu, neboť podle legend obývali posvátné území potomci bohů. Právě proto se Rus zpočátku vzpíral podniknout výpravu k Elbrusu, který považoval za nepřístupnou tvrz, kterou si netroufali dobýt ani velicí hrdinové a bohatýři minulosti. Ani samotný Odin neposílal své vojíny do oněch hor.

Avšak mudrc Brag, Velesův syn, který byl uctíván jako veliký hvězdopravec a sestoupení na zem ducha jedné z hvězd Veliké Medvědice, určil podle hvězd konec věku Lady (Býka) a začátek Bělojarova věku (Berana). Bohové starého období v tomto období přelomu odcházejí, a u trůnu Nejvyššího vládce zaujímají místo noví bohové a hrdinové.

Mudrc Brag rovněž určil, že Nejvyšší vládce bude pravidelně sestupovat na Zemi za každého věku v jiném vtělení. Ať tomu bylo jakkoli, Brag

přesvědčil svého syna Useň, že svaté území je možné dobýt. A Useň zamířil se svými vojsky k hoře Alatyr. Nicméně Bragův astrologický výpočet se ukázal jako nepřesný, Useňova vojska utrpěla hned v první bitvě zdrcující porážku od Bílého Diva (lze se domnívat, že šlo o Bělogora, tehdejší vtělení Bílého boha). Samotný Useň byl vržen do kobky.

Tenkrát přišel Useňovi na pomoc Rus. Na hranici Alatyrského území se Rus utkal s divem Uladem (slovanským drakem Ládónem) a podařilo se mu ho přesvědčit, aby se postavil na Rusovu a Useňovu stranu a pomohl jim. Na Rusově praporu, který pozvedl hned při svém narození, byl vypořádán drak Ládón. A to znamenalo, že právě k Rusovi přešlo božské znamení od předka Bogumíra, jemuž sloužil drak Ládón.

S drakovou pomocí se Rusovi podařilo osvobodit Useň z vězení, potom vrátil na čas vládu ve svaté zemi samotnému Ladovi (Ládónovi). Avšak ani samotnému Rusovi, ani Useňovi, se dokonce ani po výstupu na vrcholek hory Alatyr nepodařilo dosáhnout trůnu Nejvyššího, ať se snažili sebevíc.

Říká se, že Useň zbudoval na svazích hory Alatyr za pomoci divů palác-chrám: „*Na svazích Elborzu vystavěl takový palác, že ta práce zmožila dokonce i diva*“ (Kniha králů I., 13796). Na Orlí hoře Erzifie (podle Avesty, Jašt 5, XII.) Useň přinášel oběti Surje. Leč marně, Hospodin před ním nebeskou bránu neotevřel. Nicméně si Useň svým hrdinským skutkem vrátil mládí, získal boží znamení, a stal se vládcem.

Pak se Useň pokusil k trůnu Nejvyššího vládce vzlétnout. Vybuďoval trůn, k němuž přivázal mohutné orly, a nad ně na kopí přivázal maso, aby orlí ve snaze dolétnout k potravě pozvedli vzhůru na onom trůně také Usně.

A tak se Useň vznesl nad mraky, ale pak se orlí unavili a Useň se i s trůnem zřítíl k zemi a jen tak tak přežil pád. Nejvyšší toho, kdo bojoval proti bohům, nepřijal. Useň byl zbaven jak vlády, tak i požehnání, a pouze díky přímluvě duchů jeho nenarozených potomků (mezi nimiž se musel zjevit i samotný Bus Bělojar) se Useňovi vrátila jak vláda, tak i požehnání.

Věk Lady (Býka) se přiblížil ke svému konci. Ládón v předtuše, že se konec neodvratně blíží, stával se nesnášenlivým a krutým. Všude viděl nepřátele, proto se Ládónova vláda stala pro všechny nesnesitelným břemenem: „*i uchvátil zemi, a tekla z ní krev ...*“

Právě jemu, hadu Ládónovi se v Bibli říká had Leviatan „*vladař nad všemi syny hrdosti*“. A ve Velesově knize je Hadem z Navi, který byl později ztotožněn s hadem, který se připlazil z jihu, od Řeků, kteří se klaněli u Bosporu Diovi (Zeus). To svědčí o tom, že Ládón přešel do Diovyh služeb.

A tehdy se s Ládónem utkal samotný Árij

Osedeň, vtělení Jarilovo. Ještě předtím však prošel celou Asií a východní Evropou. A pomáhali mu všichni velcí rekové a nebeští bohové.

A hlavní bitvy Árije s Ládónem se odehrály na moři. Árij Osedeň připlul ke Kavkazu z Trákie, kde porazil demony-dasuně a Hada Lamie.

Árij Osedeň zopakoval vítězství nad drakem v Černém moři, kterého již dříve dosáhl Kryšň Koleda. Byl uznán nejenom za Jarovo vtělení, ale i za vtělení Vyšně Kryšně. A potom také vystoupil k trůnu Nejvyššího vládce.

Výklad Pověstí o Rusovi, Sloveni a Vendovi

Potom Árijovy rody založily rody Bčlojarů, Novojarů a Bělogorů; z Aseňových rodů povstaly rody Berendějů, a z rodů Rusa – rody černomořských Rusů.

Tito Rusové žili v sousedství jiných příbuzných kavkazských kmenů. O tomto místě, kde se usadily Rusovy kmény např. vedle Chazarů (na Tamani), vypráví mimo jiné anonymní arabské dílo „*Modžamal-attavarich*“ (Soubor příběhů) z roku 1126: „*... Říká se také, že Rus a Chazar pocházeli zjedné matky a jednoho otce. Potom Rus vyrostl a jelikož neměl místa, které by mu vyhovovalo, napsal Chazarovi dopis a poprosil ho o část jeho země, kde by se mohl usídlit. Rus hledal a našel si místo. Ostrov – ani velký, ani malý, s močálovitou půdou a zkaženým vzduchem; a tam se také usadil*“.

V deskách se hovoří rovněž o příbuzenském vztahu mezi Skyty a Rusy. Uvádí se genealogická legenda o bratrech Slavenovi a Skytovi. Je tu rovněž zmínka o vůdci Kolovi. Ten pravděpodobně bude oním Herodotovým Kolaksajem (synem Targitajovým, neboli synem Tarcha Dažboga), zakladatelem rodu Skaldů. Tato legenda se v mnohém shoduje s legendou uvedenou v Mazurinském letopisci (PSRL, sv. 31. Leningrad, 1968), a rovněž s legendou ze Sulakadzeho Novgorodského letopisu (kopie pořízená pro G. R. Děřzavina je uložena ve veřejné knihovně SPb). Tito letopisci se zřejmě opírali o jednu z tehdy existujících knih podobných Velesově knize. Ze by byla taková kniha přechovávána v klášterní knihovně?

„*Když Sloven a Rus odešli roku 3099 (r. 2591 př. n. 1.) se svými kmény od Exinopontu (Černého moře) a od svého rodu, a od bratrů, a brázdíce země celého světa, jak okřídlení orlové přeletující mnohé pouště, hledali si místo, kde by se usadili; a v mnoha místech se zastavovali a odpočívali, a nikde si nenašli místa, kde by se usídlili. Tak čtrnáct let obcházeli prázdná místa a země, nakonec došli k jistému velikému jezeru, zvanému Moiska, kterému*

dali potom jméno Irmer na počest jejich sestry Irmery). Tehdy jim věštba přikázala státi se dědici onoho místa. A nejstarší Sloven se se svým rodem a se vším, co mu patřilo, usadil na řece, které se tehdy říkalo Mutnaja, dal jí pak jméno Volchov, podle nejstaršího Slovenova syna, jehož jméno bylo Volchova.

Léta 3113 (r. 2578 př. n. l.) vystavěl veliký kníže Sloven město a nazval ho svým jménem Slovensk, jemuž se nyní říká Veliký Novgrad, od ústí velikého jezera Ilmeru po řeku Volchovu půl třetího pole. A od těch dob se začalo nově přichozím Skytům říkat Slované...“

O Slavenovi a jeho bratrovi Skytovi se zmiňuje rovněž Ioakimovský letopis, o jehož obsahu můžeme soudit z Tatiščevova převyprávění:

„Slaven s bratrem Skytem, majíce mnohé války na východě po cestě na západ, si mnohé země u Černého moře a na Dunaji porobili... A podle staršího bratra si začali říkat Slované.. Kníže Slaven... jde půlnočním směrem a zakládá veliké město, jenž nazve podle sebe Slovensk. A Skyt, který zůstal u Ponta a Meotise přebývat v poušti, obživu máje od dobytka a z loupežení, nazval onu zemi Veliká Skytie. Když kníže Slaven vybudoval veliké město, zemřel, a po něm vládli po mnoho staletí jeho synové a jeho vnuci. I žil také kníže Vandal, který vládl Slovanům. Ten táhl na všechny strany, na sever, východ i západ po moři i po souši, mnohé země dobyv až po okraj moře a národy si podmaniv, vrátil se do města Velikého. A Vandal... si všechny jejich země od moře k moři podmanil...“

Zde se také hovoří o tom, že Slavenovými potomky byla novgorodská knížata, zakladatelem jejichž rodu byl Slavenův syn Vandal (tak pojmenovává Jáchym Venda).

Jáchym zde pravděpodobně nikoli náhodou cituje doslova Velebovu knihu. Je prvním novgorodským biskupem, byl to on, kdo spolu Dobryňou a Puťatou křtil Novgorod. Byl to kulturní a vzdělaný člověk, byzantský Řek, který studoval na akademii a třídil tam rukopisy řeckých pohanských filosofů a básníků. Pouze on ji mohl zachránit během pogromu vedeného Dobryňou. Byl to pravděpodobně on, kdo zachránil Velesovu knihu, shromáždil dřevěné desky z rozbořených védských chrámů ve vznikající biskupské knihovně.

¹ Jasuň je jedno z Velesových jmen. On je také As-Velesem.

² Slaven a Skyt, jak se říká o něco dále, byli zpočátku na Donu. Potom Slaven táhl na sever do Ilmerovy země (Ilmer je prapředkem Finů a založil Slavensk. Potom byl v tamních zemích založen Novgorod.

³ Kisek je praotcem Germánů. Ve Velesově knize pochází z Venedova rodu, avšak není Árvjovým bratrem (jak to tvrdí staroarménská „Taronova kronika“).

⁴ Ten, kdo vystavěl kolem města Goluň (Koluň) hradby

ve tvaru kruhu. Vystupuje u dějepisce Herodota (IV. st. př. n. l.) jako Kola-ksaj (car Kola).

⁵ Gótské moře – Azovské moře, v jehož blízkosti žili ve 2. tisíciletí př. n. l. Góti-Kimbrové (jeden z kimmerijských národů)

⁶ Řeka Ra – pradávne jméno řeky Volhy. Jako Ra figuruje v dílech antických Řeků a Římanů, Rasa – v Rigvédě, Ranha – v Avestě.

⁷ „Slunce spí“ poblíž ústí řek Kubáň a Don. Staří Řekové a Římané na Tamaň (později také do Kolchidy) umísťovali říši boha Slunce Hélia a jeho syna Faethóna.

⁸ Černé moře. Fasis – přístav na pobřeží Černého moře. Ve 2. až 1. tisíciletí př. n. l. se Volha vlévala do Černého moře, a nikoli do Kaspického. Dolní tok Donu byl rovněž řekou Ra.

⁹ Kostobocí-rybojedi (Massagetové) přebývali v době, kdy se odehrávaly tyto události, tedy ve II. století n. l. v Evropě (kde byli pohlčeni Ilyry), o sto let dříve v Sedmiřící a na Jižním Uralu, odkud jich byla část vyhnána na Kavkaz a část pohlceny Ilmery (Ugro-Finy). V daném textu se mají na mysli jak jedny, tak i druhé události (epická situace). Viz také Trojan IV., 5:1.

Část druhá TROJANOVY VĚKY Věštba

Ve Věštbě se popisují kalendářní zvyky Slovanů, které vždy souvisely s uctíváním předků. V Malém ročním kole svátků Slované prožívali Veliké Svarogovo kolo (27 tisíc let), a každému svátečnímu dni odpovídala dávná historická epocha (v souladu se zákonem souvislostí), a kromě toho se v tyto dny vzpomínalo na události nedávných dějin v případě, že měly duchovní souvislost s událostmi dávnověku.

Červená hora – 1. bělojara (21. března). To je den jarní rovnodennosti, začátek Nového roku. V tento den Rusiči vycházeli na rodová úpatí hor, uctívali předky, krmili ptáky. Vzpomínali na Zrození světa, na počátek posvátné historie, na odchod Áriů pod vedením Jara, Jaruny, Árje Osedně. Na Árvjovo proměnění na Alatyrské hoře na začátku, a rovněž na Busovo proměnění (21. března, 1. bělojara r. 368) na konci Trojanových věků.

Dny Jarily a Rusalie (Kupala) se slavily v měsíci travni. Jarilův den 22. května (2. travně) v lidovém pravoslavném splynul s dnem Mikoly Vešného. Kupala se slavil 31. travně (20. června). Je to den letního slunovratu. Mezi nimi byly Rusalie, a také probíhaly polní práce. V tyto dny se vzpomínalo na Jariilu, boha jara, lásky, jarního kvetení. Rovněž byl uctíván Kupala a Kostroma dětí noci, i bůh Ohně. V Kupalovi se spatřovalo rovněž jedno z vtělení Kryšně (ind. Gopala, Kapila) a Koledy.

Ovseň totožný s Oseninami (Malý ovseň,

Narození Zlaty Maji) se slavil v den podzimní rovnodennosti (v pravoslaví se v tento den slaví narození Bohorodičky). Vzpomínalo se na dávné věky, na časy Atlantidy (ve velikém Kole tomuto dni odpovídá 14 tisíc let př. n. 1.), kdy Svantogor a Plenka zplodili Zlatu Maju. Potom Zlata Maja porodila Dažbogovi Koledu.

Koleda se slaví dva týdny následující po 21. - 22. prosinci. To je čas zimního slunovratu. Narodí se dítě Koleda, vtělení Vyšně a Kryšně. Ve stejný den se narodil také Bogumír. Mágové (králové) jdou do Irie k bohu Koledovi a prohlašují jej za Nejvyššího vládcu. Koleda lidem dává Knihu věd.

¹ Úryvky textu v části Trojan Pr: 7 a 8 jsou vloženy z III. 22, avšak v kopii S. Ljaševského je uvedeno, že jsou to jednotlivé kousky, které nesouvisí s ostatním textem. Pod tímto číslem je pospojováno a vedl J. P. Miroljubov. Trojan Pr: 3 je převzat z I. 4b podle smyslu. Konce desky II. 7a je podle smyslu přeneseno do části Lut Pr:2.

Kapitola I. Rusové vBabylonu, Asýrii a Egyptě

Praslovanské kimmerijské a árijské kmeny (Kimmeriov Praslované) se objevily v Přední Asii za dob Jaruny a Árie Osedně. Kolem VIII. století př. n. 1. probíhalo rovněž veliké stěhování Skytů, pronásledujících Kimmerie, z území při Černém moři za Kavkazské pohoří, o čemž se hovoří na začátku kapitoly.

Události se odvíjely následujícím způsobem: v letech 722 až 715 př. n. 1. Kimmeriové podle zpráv asyrských špiónů z Urartu porazili vanského (neboli pravenedského) krále Rusu I. V letech 676 až 674 ve spojení s Vanským císařstvím porazili Frýgii, později v roce 654 Lýdii. Tito Skytové a Sakové, a rovněž jejich, sousedé Médové, Vanové byli Indoíránci, neboli předky mnoha indoíránských-árijských národů, počítaje v to i Slovany (a především Kozáky).

V VII. století př. n. 1. vládl Skytské říši Išpakaios, který byl spojencem sousední Médské říše. Během války s Asýrií v 70. letech byl Išpakaios zabit. Jeho následník Partatua (u Herodota – Protoius) přešel na stranu Asyřanů. Oženil se s dcerou asyrského krále Asarhaddona, narodil se jim syn Madios (v Bibli nazývaný Magog, arabsky Madžudž, v slovanské podobě Mosk). Také bych rád připomenul, že Arabové v raném středověku považovali Slovany za potomky Madaie, syna Jáfetova, jenž byl Noemovým synem. A Arab Al-Madudi hovoří přímo o tom, že „Slované jsou Madaia“, neboli Médové-Skytové.

V té době začala Asyrská říše zažívat nesmírné potíže. Babylon, který byl její součástí, povstal. V

Babylonu se v roce 627 ujal moci Nabopolasar, otec Nabukadnezara II.

Tento Nabukadnezar, který vládl od r. 605 do r. 562, se potom oženil se Skytkou jménem Amaga, což byla dcera Astiaga (vládce Skytů a Médů), a její matkou byla Arienis (jejímž otcem byl Skyt, král Lýdie Alyattes). Z toho vyplývá, že v těch dobách skytská krev kolovala v žilách vládců takřka všech království Přední Asie.

Ve stejné době, kdy povstal Babylon, vystoupil proti Asýrii v r. 625 př. n. 1. rovněž Fraetr, syn médského krále Deiokese, avšak byl poražen. Jeho syn Kyaxar zvítězil nad Asyřany v letech 625 až 622 př. n. 1. a obsadil hlavní město Asýrie Ninive.

Město tehdy zachránil vpád Skytů do Médie, kteří v čele s Madiem přišli spřátelené Asýrii na pomoc. Kyaxar byl donucen zpod hradeb Ninive odtáhnout. Nicméně válka mezi Kyaxarem a Madiem z toho nebyla, neboť potom se Skytové a Médové účastnili společných výprav, a je docela možné, že právě onu dobu Herodot nazval osmadvacitiletým obdobím nadvlády Skytů nad Asií, jelikož se jejich vláda rozšířila i na Médii.

Mimochodem Kyaxar se podle všeho nevzdal královské koruny, a lze předpokládat, že po Madiově smrti (o níž se nám nedochovalo žádných zpráv) se stal králem nejenom Médie, ale i Skytie.

Je známo, že Skytové a Médové společně došli až k egyptským hranicím. Faraón Psammték I. (zemřel r. 610 př. n. 1.) se od Skytů vykoupil jen s největšími obtížemi. K tomuto období se vztahuje rovněž proctví biblického proroka Ezechiele, který předpověděl vpád kmenů Goga (domnívám se, že jde o Kyaxara - Gog-cara) a Magoga (což je Madij-Mosk).

V roce 614 př. n. 1. Médové a Skytové v čele s Kyaxarem podnikli opět tažení proti Asýrii. Tehdy Kyaxar, který se jistil podporou Skytů, dobyl hlavní město Ninive (když je předem zatopil pomocí umělé přehrad). O dobytí Ninive se zmiňuje rovněž biblický prorok Nahum.

Ve stejné době došlo k upevnění Babylonu. Začalo dělení „asyrského dědictví“ mezi spojenci – babylonskou, skytskou a médskou říši. Skytské jednotky jako součást tak zvaných vojsk „umman-manda“ (oddíly Skytů a Kimmeriů) působily i v Kyaxarově vojsku, i v jednotkách Nebukadnezara II. Po porážce Asýrie a sousedních států Skytům připadlo Mannejské a Vanské království.

Avšak část Skytů se podle Velesovy knihy a babylonských klínopisných destiček dostala pod nadvládu babylonských vládců Nabopolasara a jeho syna Nebukadnezara II. V roce 610 př. n. 1, tři roky po dobytí Ninive, se Nebukadnezar spolu se skytským vojskem „umman-manda“ vydal dobýt poslední baštu asyrské moci – město Charan. V důsledku toho asyrský vládce Assurubalit ustoupil spolu se svým vojskem do Sýrie. Později se

pokoušel do Charanu vrátit, avšak marně.

Babylonská vojska v čele s Nebukadnezarem, podnikla výpravu do Egypta, pravděpodobně s oddíly „umman-manda“. V roce 605 v bitvě u Karchemiše (Sýrie) Nebukadnezar Egyptany porazil a dobyl Sýrii a Palestinu.

Za následujícího tažení (v r. 597 př. n. l.) odvedl do Babylonu na 3 tisíce Židů, čímž začalo ono pověstné biblické „babylonské zajetí“. Ke stejné době se vztahuje zápis z Velesovy knihy (Trojan I., 2): „A naši lidé šli pod Nabsura-cara. A potom táhli na slunečný Egypt. A dlouho jsme v oněch letech odváděli daně. Avšak čas se naplnil a Rusové Nabsurovii uprchli!“

Na jiné desce (III. 25) je popisována událost stejného období. Vypráví se tu o tom, jak „elanste“ (Praheláni, nebo Elamité) pobili Rusy na hostině v Cháran, v Přední Asii: „a tehdy Heléni vidouce, že Rusiči hodně pijí, se rozhodli na ně vrhnout a pobít je... A toho dne se Heléni na ně vrhli a porazili je. A vidouce svoji zkázu, stáhli se Rusiči do stepí.“

Je známo, že po porážce Asýrie, po výpravách Babyloňanů a Skytů do Palestiny (VII. st. př. n. l.), se bývalí spojenci rozkmořili. A to nikoli bez vlivu Židů vyhnaných z Jeruzaléma, kteří byli na Babyloňany rozezlení (proroci na to přímo poukazují) Elamité, Médové, Peršané a rovněž Skytové vstoupili do války s Babylonem. Babylon se také opíral o vojska „umman-manda“, jimiž se rozuměli Skytové a Kimmeriové. A lze předpokládat, že město Charan, dobyté vojsky „umman-manda“, které se stalo součástí Babylonské říše, bylo tehdy rovněž přepadeno „Elamity“: Médy, Peršany a Skyty.

Důvodem této války, která rozbila dřívější spojenectví, byla podle všeho „skytská hostina“. Herodot vypráví, že ona hostina byla pořádána po uplynutí osmadvaceti let nadvlády Skytů nad Asií (podle Herodota přišli Skytové poprvé v letech 622-3 př. n. l., kdy Kyaxar poprvé dobyl Ninive, to znamená, že jde o léta 594-5 př. n. l.). Tehdy „Kyaxar a Médové, pozvavše je na návštěvu a napojivše, pobili je (skytské vůdce) a tímto způsobem zachránili svoji vládu a získali nazpátek to, co jim již dříve patřilo“ („Klio“, 106). Vzhledem k tomu, že Kyaxar neměl důvod vést válku proti jemu podrobeným Skytům, po jejichž boku sváděl boje téměř po tři desetiletí, jedná se v tomto případě o Skyty, kteří byli pod nadvládou Babylonu (ale dost možná i o Kimmerie v případě, že Herodotovy prameny byly nepřesné, neboť pod pojmem „umman-manda“ se obvykle rozumí Kimmeriové).

Je zajímavé, že vzpomínka na tehdejší hostinu se dochovala i v Bibli. Prorok Jeremiáš právě v onom roce 595-4 př. n. l. (podle Bible ve čtvrtém roce babylonského zajetí, které začalo v roce 597) předpovídal zkázu Babylonu a zároveň s tím:

„Opojím knížata jeho moudré jeho, vévody jeho i znamenitějšího i silné jeho, aby zesnuli snem věčným a neprocitli...“ (Jerem., 51-57). Pod Babyloňany tu mohou být chápáni také Nebukadnezarem podmanění Skytové a Kimmeriové (Praslované).

Zmíním se rovněž o tom, že Velesova kniha považuje Skyty zabitě na hostině za předky Slovanů a zcela otevřeně s nimi soucítí, přesto nazývá Kyaxara (cara Kyšeka) za „velikého a moudrého“, neboli za jednoho z prvních slovansko-skytských knížat, a vůbec ho neobviňuje, že pobil Skyty. A to je správné, neboť Kyaxar byl skytským vládcem, a na zmíněné hostině pravděpodobně zabil jejich dávné nepřátele Kimmerie (ale je možné, že to vlastně ani nevykonal on, nýbrž Elamité). Později se skytské a kimmerijské tradice spojily a jejich dávné vzájemné nepřátelství bylo zapomenuto.

Tehdy se Skytové vrátili do své severní země. Skytové překročili řeku Araks a vrátili se do severního Černomoří, kde se z nich stali „královští“ Skytové. Usídlili se mezi ostatními skytskými rody, které obydlená místa neopouštěly a neputovaly po Přední Asii. Podle Velesovy knihy (Rod II., 1:14), vedl Skyty a Saky k veliké hoře (neboli k Elbrusu) a k „modré řece Ra“ samotný Zarebog. Možná za tohoto boha byla považována Zarina, podle řeckých pramenů Madiova žena. Trosky grandiózní hrobky „Zarininy pyramidy“ (každá strana základny – 500 metrů), můžeme do dnešních dob spatřit na pravém břehu řeky Terek.

¹ Tisíc pět set let před Direm (doba vlády 864-876 n. l.), neboli v 6. století př. n. l. ve Skytské říši vládl císař Arianta. Tvrdí se tu, že za jeho vlády Rusové přešli od měděných zbraní ke zbráním železným.

Byl to veliký vojevůdce, který dokázal sjednotit síly všech Skytů. A za jeho dob se stala Veliká Skýtie jednou z nejsilnějších a největších říší světa. Jednou se podle Herodotova svědectví (Melpomena, 81) Arianta rozhodl spočítat sílu svého vojska. Prikázal, aby mu všichni Skytové přinesli po jednom hrotu šípů. Shromáždilo se tolik hrotů, že z nich císař zhotovil pomník: měděnou nádobu, do níž se vejde šest set amfor a tloušťka její stěny je šest palců.

Traduje se, že na začátku 6. století Arianta porazil Urartu, a potom se vydal na sever. Ovládl a porobil si řecké kolonie severního Černomoří. Potom podnikl grandiózní výpravu k Volze, Oce a Kamě a dále na Ural, a na své cestě si, soudě podle archeologických nálezů, podmanil veškeré kmeny.

Soustřediv všechny své síly dohromady, vydal se Arianta na západ do Evropy, do zemí Venedů, Tráků a Keltů. A zde si podmanil všechny národy střední Evropy v Podunají, Karpatech, Sudetech až po Baltské moře. Svědky oněch výprav jsou stěny nejstaršího Berlína (slovanského městečka Berlo) a jiných měst tak zvané lužické archeologické kultury, kde se zachovalo velké množství skytských šípů a s pozůstatky ohnišť.

Lze předpokládat, že hlavní důvod tehdejší války byl náboženský (Venedi nepřijali Arianta za nového Árje

Osedně nebo Jarilu, neboť byli pohany-dieviči).

Úplně jinak byl Arianta se svými kmeny přijat v Karpatech a v Podunají, kde opatrovali památku na Árie Osedně (krále Sada), a ještě dříve Jarunu (Arjunu), kteří do těchto míst přivedli rovněž Árje. A není divu, že Ariantu uznali za nového Árje – třetí vtělení boha Jarily.

V textu desky III. 25 (Trojan I., 4:1), kde jsou popisovány časy Skytské říše, nalézáme text s Árjovým zákonem. Kompletní text Zákona je přemístěn do kapitoly o Árjovi Osedňovi, neboť podle všech jiných árijských zdrojů bylo zjevení dáno právě jemu. Nicméně lze předpokládat, že byl tento Zákon jako Zákon otce Árje potom dán (obnoven) právě Ariantou, proto je tento text (ve zkrácené podobě) uveden také na tomto místě. Proto je Árjův Zákon zároveň Zákonem Ariantovým.

A tak se velmoc Árje-Arianty, velká Skytie, rozprostřela od Uralu až po Karpaty. A podrobily se jí národy jak Evropy tak i Asie.

² Vzájemná zášť mezi „pořečtými“ skytsko-slovanskými kmeny a sarmato-Rusy začala, soudě podle tohoto textu, již v VIII. století př. n. l. Byla ukončena ve III. století n. l. s pádem Skytské říše a zrozením veliké Sarmatské říše.

³ Velesova kniha nazývá jménem Nabsur hned dva císaře, otce a syna: Nabopolasara (doba vládnutí r. 627 až 605 př. n. l.) a Nabukadnezara II. (což je biblický Nabuchodonozor (doba vlády od r. 605 do 562 př. n. l.).

⁴ Pohany jsou zde nazývány divoké národy, uctívající polobohy.

⁵ Rusi-Skyti (v klínopisu „umman-manda“), kteří byli v Nabukadnezarově vojsku, dobyli Charan v roce 610 př. n. l.

⁶ V tomto případě se jedná o události dobře známé z Herodotových spisů. Odehrávaly se v Přední Asii, ve městě Charan v roce 595 př. n. l. Tehdy byli skytský vůdci rovněž opiti a pobiti Elamity a Médy.

⁷ Zde se jedná o Elamity, obyvatele Elamu (část Elamitů se stala předky Helénů v Malé Asii).

⁸ V archivní kopii J. P. Miroljubova stojí psáno slovní spojení, které lze přeložit jako „волхв Укрец“ (jak to učinil Jacenko), ale i jako „волхв Ухорез“.

⁹ Veliký Triglav – to jsou ve Velesově knize trojice Did-Dub-Snop (Svarog-Perun-Veles), a také Svarog-Perun-Svantovit. Koležané mají trojici Vyšnij-Koleda-Maja.

¹⁰ Malý Triglav je sestoupení na Zem Velikého Triglava. Ve Velesově knize jsou za něj považováni Radegast-Koleda-Kryšeň, stejně jako Siva-Jar-Dažbog a mnozí další.

¹¹ Jedná se o Kyaxara – krále Médské a Skytské říše (doba vlády přibližně 625 až 585 př. n. l.)

Kapitola II. Války s Řeckem

K prvním střetům s Řeky docházelo ve IV. století př. n. l. Ve stejné době nebo o něco dříve byla na pobřeží Černého moře založena Praslovany-Tauridy města Surož a Korsuň (Chersones). Mezi Řeky a Skyty se potom po dlouhá staletí odehrávaly boje o nadvládu nad těmito městy. Podle Velesovy knihy tato města nesla své názvy svědčící o tom, že Skytové a Tauridé vyznávali kult Slunce již při

jejich založení.

Později Skytové a Sarmati zakládali další města, jako např. Goluň v Podněpří, Voroněžec na řece Voroněž (nedaleko současného města Voroněž se rozkládá staré hradiště), Kyjar a Sirak. (Sar-grad) na úpatí Elbrusu, Novgorod (Skytská Neapol) na Krymu.

Dějepisci se zmiňují o skytských kráľích z V. století př. n. l., což byli např. Ariapif, jeho synové Skil a Oktamasad. Již tehdy s nimi válčili Řekové.

V roce 437 př. n. l. podnikl válečnou výpravu do Pontu aténský vojevůdce Periklés, s jehož jménem se pojí počátek zlatého věku Helady. Podle Plutarchova svědectví se Periklés objevil v Pontu v čele veliké a skvělé flotily a „předvedl barbarům veškerou sílu a nebojácnost Athéňanů, kteří jsou schopni zdolat jakékoli vody a kteří si podmanili celé moře“.

A Velesova kniha tvrdí (Trojan II., 3:1), že právě tehdy Řekové dobyli grad Surož: „*Je pro nás velice zahanbující, že v surožských chrámech dobytých nepřáteli, byli naši bohové svrženi do prachu a musejí se tam válet, neboť Rusiči nemají dost sil, aby přemohli nepřátele v boji*“.

Tamtéž (Trojan II., 2:2) se říká, že Řekové nejprve přicházeli jako hosté - kupci, a teprve pak se dostavili jako vojáci s meči v rukou: „*A tak se naše země, kterou jsme ovládali po čtyři staletí, stala řeckou... I museli jsme ji dobývat zase nazpátek, prolévající svou krev*“.

Války mezi Slovany a Řeky probíhaly se střídavým úspěchem, aby po nich následovala dlouhá období míru, kdy jsme na tržištích „*měnili jejich brány za jídlo*“, „*krávy za mast a stříbro*“ (Trojan IV., 7:2), „*žito za zlaté řetězy, mince a náhrdelníky*“, „*ovce za řecké pivo a víno*“ (Bus III., 7:3). Jinými slovy, obchodovali jsme s Řeky.

Tou dobou se ve skytských zemích objevilo mnoho řeckého zboží, ozdob, nádob. Slovanští a skytský kněží byli proti takovému obchodu, neboť spolu s ozdobami do slovanské země pronikala rovněž řecká víra. Měnil se způsob života i pojmy. Jednoduchý a spravedlivý život, neboli staré časy odcházely, aby je vystřídala honba za přepychem, za zlatem, a úpadek mravů.

Duchovní expanze je někdy mnohem zhoubnější, než obyčejná válka.

¹ Tato věta je převzata z desky II. 6g.

² Obvykle se předpokládá, že Surož a Korsuň byly založeny v pozdějších dobách. Nicméně je známo, že na místě řeckého města Chersonés (v Balaklavském zálivu), založeného údajně Řeky v roce 422 př. n. l., se již dříve rozkládalo město Taurů (Homér jim v Odyssei říká Lestrigonové). Obvykle se má za to, že Surož (Sugdak, Sugdea) založili Alani ve III. století před n. l. (212 př. n. l.), avšak archeologové došli k závěru, že Taurové tu byli usídleni již alespoň od IV. století př. n. l. (a zřejmě ještě dříve, od dob, kdy sem dorazili Áriové-Taurové).

³ Tauro-Rusi dobyli Černomoří v VIII. století př. n. l., a potom podnikali vojenské výpravy do přední Asie. V VI. století př. n. l. se kmeny slovanských Rusů (Sarmaté) vrátili z Medie do Černomořských oblastí. Surož dobyli a zpusťovali Řekové (stalo se tak nejspíše v roce 437 n. l. pod vedením samotného vojevůdce Perikla), a to čtyři století od doby, kdy Rusové toto město založili.

⁴ V Miroľjubovově kopii nalezneme výraz, který nade vši pochybnost označuje Konstantina-filosofa, avšak zápis jména je zkomolen (byly přehozeny poslední slabiky, první slabika je zapsána chybně).

V Konstantinově „Panonském žití“ se hovoří o stejné věci jako na této desce: „A došedše do Chorsuně ... získal tam Evangelium a Zaltář, které byly psány ruskými písmeny, a setkal se s člověkem, hovořícím onou besedou, a pobesedovav s ním, a sílu řeči přijav, své besedě přikládaje různých písmen hlásky a souhlásky a modle se k bohu, vbrzku začal čísti a hovořiti, a mnozí se tomu podívovali...“

⁵ Slunce – to je Rus, nad kterou drží ochrannou ruku Slunce – vládce Dažbog. Měsíc – to je Řecko, které ochraňuje měsíční bůh Zeus (Jovis Pater, Jupiter).

⁶ Tento odstavec je převzat z desky II. 6d, domnívám se, že se jedná o úlomek, který se odlomil z desky III. 23.

Kapitola III. Karpatský odchod

V této kapitole se hovoří o odchodech slovanských kmenů, především však kmenů Vendů, z Karpat.

Ve Velesově knize se vypráví o tom, že „*Vendi nemají pevnou víru*“, orají na západě před Varjagy. Předkové západních Slovanů již tehdy vyznávali jinou víru, než veškeré ostatní slovanské rody. Nazývali se Venedy, neboť se klaněli bohu války Indrovi a jeho otci, bohu Nebe Diausovi (ind.), neboli Dyjovi, což je Pater Dyj z „Velesovy knihy“ (který je zároveň Jupiterem i Diem Paterem v Římě). To byl vlastně také důvod, proč západní Slované nepřijali pravoslavlí, nýbrž katolickou víru, vždyť katolíci doposud boha nazývají Diem.

Venedi pocházejí, jak praví Velesova kniha, od Veneda, Skytova syna, který měl bratra Slovena, který založil legendární Slovensk. Samotný Vened zplodil Kiseka, což byl praotec Gótů-Germánů. Jinými slovy, ve Velesově knize se hovoří o bezprostřední spřízněnosti Gótů-Germánů s Venedy (Vandaly). Podle Velesovy knihy Venedi podobně jako Góti přišli do svých zemí ze' severního Černomoří, od Donu. Ještě dříve, za časů Árje Osedně, přebývali v Malé a Přední Asii.

Pravlast Venedů či Enetů byla za dob antiky umístována takovými historiky, jako byl Hérodot a Strabon, ale i mnoha jinými, do Malé či přední Asie. Tento názor zastával ještě Homér, jenž v Iliadě (II., 851) zmínilo maloasijském náčelníkovi Pilemenovi, který odvedl příslušníky svého rodu z Enetie od Mesků, chovateli dobytky.

Potom se Venedi přestěhovali do Venetie na březích Jaderského moře. Zde se z nich stali Etruskové, obrátili Latiny na svou víru, aby se z nich konečně stali Benátčané. Část Venedů-Enetů-Vindů se usídlila u Kerčenského průlivu (Kimmerijského Bosporu), v Sindice. Zde se stali Sindy nebo Indy. A odtud se část Venedů vydala k Baltickému moři. O Venedech (Venetech) věděli mnozí antičtí geografové, počínaje Pitheem. Dobývali tam jantar, který byl v Řecku a v Římě velmi ceněn.

Spolu s Venedy ke Karpatům a k Baltickému moři tehdy podle Velesovy knihy (Trojan III, 2:2) dorazili rovněž Rusové: „*Rusiči šli s Venedy, a ti chtěli zanést své bohy k moři*“.. A bylo v těch horách „*mnoho staveb*“, „*modlitebny*“, které byly „*ozdobeny zlatem a stříbrem*“, a „*uctívali jsme mnohé dřevěné bohy*“.

Uplynula nějaká doba a za „pět set let“ (neboli v I. až II. století př. n. l.) Rusiči opustili zabydlená místa a „*vydali se k řece Něpře*“. Došlo k velikému stěhování Rusičů z Karpat. Důvodem bylo to, že „*ta země se nám zprotivila kvůli válkám a těžkému životu*“.

Podle Velesovy knihy válčili Rusiči v Karpatech s jistými Dasuny (stejně jako dříve v Pendži s „Dasy“), a rovněž s Varjagy. Zde je třeba rozumět, že se tu jedná o pragermánský kmen Dáků.. (Němci sami sebe doposud nazývají „Deutsche“).

Na straně Germánců stanul včele vojsk podle Velesovy knihy (Trojan III, 3:4), jistý *vojín Bor*, který o sobě prohlašoval, že „*je silný*“. „*Lutiči (Venedové) jeho slovům uvěřili*“, Rusiči však nikoli. Podle gótských legend, které převyprávěl Jordanes (Getika I., 25), byl panovníkem Germánců-Gótů v té době král *Berig*, který přišel se svým rodem ze Skandinávie. Domnívám se, že právě on by mohl být oním *Borem* z Velesovy knihy.

Když Berig dorazil spolu s Góty do Evropy, začal válčit proti Vandalům-Venedům a podle Jordanova svědectví si je spolu s okolními národy podmanil. Dokázal porobit rovněž Germánce Dáky (Tráky), a spolu s nimi se vypravil k Černému moři přes Karpaty, pokořiv část zemí Malé Skythie, neboli budoucí Dacii (meziříčí řek Dněstr a Dunaj).

V důsledku tehdejší války tehdy z Karpat a od pobřeží Baltu uprchlo mnoho slovanských kmenů, které se usadily na Dněpru u Goluně a začaly si říkat „*Něprové a Pripjatiči*“ (Rod I., 4:2). A vedl je vojvoda *Bodrič* (v případě jiného čtení runy dostaneme *Bobrič, Bobrec*), jehož jméno pravděpodobně svědčí o tom, že stál v čele venedského kmene Bodričů.

Po příchodu do Goluně začali Bodriči bojovat proti „*zlým pohanům*“, jinými slovy – střetli se s jinověrci, pravděpodobně ze sarmatského kmene Jazygů. Těmi mohli být buď mazdisté nebo

velesovci, kteří předtím z Goluně vyhnali Řeky – dionýsiány. Po vítězství Venedů a ustálení Perunovy víry (která se tu udržela až do dob Svatého Vladimíra) Bodrič zemřel a „dostalo se mu hodnosti v chrabrém Perunově vojsku“.

Velesova kniha rovněž říká, že po přesídlení do Goluně Slované nezačali stavět chrámy: „neměli jsme tehdy své modlitebny a vykonávali jsme obřady před studnami a prameny, kde tekla živá voda“. Zatímco dříve v Karpatech chrámy budovali, když uctívali kult Radegasta, Koledova syna. To znamená, že během války s Germánci přešli na Perunovu víru, pro niž je charakteristické odmítání kněžských obřadů, stavění chrámů aj.

Ať je tomu jakkoli, v Podněpří začal díky příchodu a vítězství Bodričů převládat slovanský jazyk, a vytlačil z každodenního života a z náboženství jazyk sarmatsko-íránský. Takže přítomní Íránci, což byli Skyti, Sarmati, Alané začali splývat se Slovanskými kmeny, jako byli Něpři a Pripjatiči spolu s Tiberci a Surenžany (Taury), Rusy-Roxolany, Venedy-Sindy, Severjany, Bělogory, Bělojary, Novojary a dalšími.

¹ Tisíc pět set let před Dorem, neboli v VI. st.př. n. l., vládl skytské říši Arianta, který bojoval mimo jiné i v Karpatech. Zde se sblíží tento Arianta s Jarunou (Ardžunou), který přivedl Slované do Karpat z Pendžc (Pándžábu) ve 3. tisíciletí př. n. l. Ve Velesově knize byl Árjem (otcem Orem) nazýván rovněž Árij Oseden, který také dorazil až ke Karpatským horám. Všichni tito Árijové byli považováni za vtělení Jarily a prožili shodný život.

² V originálu to byl pravděpodobně Bodrič a nikoli Bobrič nebo Bobrec (domnívám se, že zde Miroľjubov nezkopíroval přesně runu D). Bodrič bylo jméno praotce Bodričů, západoslovanského kmene, kteří přišli od Karpat k Dněpru a Goluni kolem 3-2. století př. n. l.

³ Znamená to, že nastane Nový Svarogův Den (Nové Svarogovo Kolo), trvající kolem 27 tisíc let. Podle slovansko-védské tradice nastalo Nové Kolo I. bělojara (22. března) roku 368 našeho letopočtu.

⁴ Podle gótského dějepisce jménem Jordanes (VI. st. n. l.) byl právě on prvním králem Gótů Berigem (III. - II. st. př. n. l.). Berigovi Góti se přeplavili ze Skandinávie do Venedie a porazili Venedy.

⁵ Nemají se tu na mysli pouze védští démoni dasu, ale i dácké kmeny (odtud vlastní název Němců „deutsche“).

Kapitola IV. Roxolaň, Ostrogótské království a bosporská říše

Na začátku této kapitoly se hovoří o válkách Slovanů s bosporskou říší. V I. století př. n. l. patřilo k praslovanským zemím Skytské království a část Sarmatské říše, a dále bosporská říše, neboť všechny náležely ke státům, které byly závislé na Pontu, jelikož byly jeho součástí. Pontos, který se

rozkládal na březích celého Černého moře, byl v té době nesmírně silným státem, posledním střípkem říše Alexandra Makedonského, jenž si uchoval nezávislost na Římu. Pontos po mnoho let soupeřil s Římem.

V čele Pontu stál král a vojevůdce v jedné osobě Mithradates VI. Eupator, který dobyl obrovská území, celé Černomoří, bosporskou říši, řecké městské státy Tauridy, Malou Skytii, Malou Asii. Asii. Podnikal výpady do Makedonie, stále hrozil, že zaútočí na Řecko a na Řím.

Severní Černomoří včetně Skytského království Mithradates dobyl v letech 110-109 př. n. l. Bosporská říše uznala Mithradatovu nadvládu v letech 107-106.

Potom začaly tak zvané Mithradatovy války mezi Pontskou říší a Římem. Válka s Římem, který usiloval o světovládu, trvala bez přestání takřka půl století. Mithradata nedokázali porazit ani nejlepší římské vojevůdci, jako byli Sulla, Lucullus, ba dokonce ani Pompeius. Největšího úspěchu dosáhl Pompeius, který v roce 65 př. n. l. porazil Mithradatova vojska v bitvě u Nikopole v Malé Asii.

V odpověď se Mithradates rozhodl podniknout protiúder proti samotnému Římu. Uzavřel v Bosporu, v Pantikapei spojení s mnoha skytskými a keltskými vladaři, shromáždil nesčíslný počet bojovníků, který mnohonásobně převyšoval vojsko Římské říše, které bylo zdecimované v důsledku válek vedených v Evropě a Asii, a potlačení povstání otroků (v Římě bylo potlačeno Spartakovo povstání).

Avšak Mithradatovu záměru zaútočit na Řím zabránilo zemětřesení, k němuž došlo v Bosporu v roce 63 př. n. l., po němž Mithradates spáchal sebevraždu. O tomto zemětřesení podal zprávu Dión Cassius Kokkerian, původem z města Nicea (II. st. n. l.). Napsal 80 knih „Římských dějin“ a popsal Mithradatovy války následovně: „... Mithradatovi ubývalo síl (důvodem jeho oslabení bylo mimo jiné **zemětřesení nad jiné silnější, které mu pobořilo mnoho měst**)“.

Další zmínku o tomto zemětřesení nalezneme u Pavla Orosia z Tarragony, presbytera, žáka svatého Augustina. Napsal „Sedmero knih“, v nichž vyložil římské dějiny. Ve svém pojednání se opíral o práce římských historiků, které se nám však nedochovaly. „*Tou dobou, kdy Mithradates v Bosporu slavil svátek Matky-Země Déméter, došlo náhle k silnému zemětřesení, v jehož důsledku podle vyprávění následovala veliká zkáza měst a polí*“.

Město Pantikappaion padlo za obětí mimořádně silnému zemětřesení. Jeho stopy můžeme spatřit i dnes – jsou to sesuvy půdy okolí mysu Utriš na Kavkaze a skály velikosti pětipodlažního domu, které byly vrženy do moře několik desítek metrů od pobřeží. Jak dosvědčují nálezy geologů a

archeologů, toto zemětřesení bylo mimořádně silné, jeho intenzita dosahovala devátého stupně. A tak byla města bosporské říše ať již částečně nebo zcela zničena. V Pantikappaionu se po zemětřesení znovu stavěly budovy a nově projektovaly terasy na svahu hory Mitridat. Přičemž zřejmě navíc došlo k sirovodíkové katastrofě (výron sirovodíku a metanu ze dna Černého moře, doprovázený výbuchy na moři a kyselými dešti).

Vzpomínka na zemětřesení roku 63 zůstala dlouho živá. Jeho obrazy se stávaly součástí apokalyptické literatury té doby. Půldruhého věku poté bylo v Malé Asii (v zemi bývalé pontské říše) vytvořeno Zjevení Jana Theologa, kde je kromě jiného podán obraz konce světa, který se opírá o popisy tohoto zemětřesení a sirovodíkové katastrofy (sírou hořící moře, deště síry, andělé vrhající hořící skály apod.).

Existovalo velké množství popisů tohoto zemětřesení, jakož i následných jevů a znamení. Jeden z nich, opírající se o nám neznámé zdroje, uveřejnil v roce 1557 v Basileji Konrad Likosten v díle *Prodigorum ac ostentorum chronicon*), které bylo přeloženo do ruštiny v roce 1599. Dočítáme se tu mimo jiné: „Vroce 5360 po Adamovi (?) plnil pontský král Mithradates Řím (?!), a ve stejné době vytryskly **ze země proudy krve**; a ve městě Amiterp se narodilo dítě o třech nohou, a potom napřesrok ve městě Cefepen padala z nebe válečná znamení a korouhve. Tehdy hořela veliká hora Etna plamenem, a způsobila mnoha lidem zlo, a potom dalšího léta ve městě Amiternum bylo možno za noci spatřit slunce, a vůl promluvil lidskou řečí, tehdy se v Ataliánské zemi vzbouřili otroci proti svým pánům a v důsledku toho došlo k mnoha nepokojům. Ve stejné době se na nebesích ukázalo znamení, kamení padalo a země se sypala jako déšť“.

O zemětřesení, k němuž došlo za Mithradata Eupatora, se na Rusi hovořilo již v 16. století. Avšak nejstarší zprávu nalézáme v Velesově knize (Trojan IV., 1), kde se vypráví o tom, jak se v Navi u Bosporu zjevil Drak – řecký bůh Patar Dyj, „který dštil oheň“. A uchopil Zemi a otrásl jí tak, že z ní „tekla krev“ (tento jev popsal rovněž Likosten). A dále je řečeno, že „*tento stvořený Drak jest naší záhubou*“.

S tímto drakem podle Velesovy knihy zápasil Silný Muž, jemuž pomohli Svarožiči, kteří, přispěchavše na koních z nebes, onoho draka zabili. Silný muž je jedno z Velesových jmen (on je také Asilou a v Asii Silákem Balu, Valu). Nicméně nám je známo, že po vládě Mithradata Eupatora (a jeho syna Fernaka) přešla moc na Asandrovu sannatsko-roxolaňskou dynastii (Asandr vítěz nad Farnakem), přičemž donští Roxolané podle všeho uctívali nejvíce Velese-Asilu.

¹ Říše Řeků a Římanů na Krymu a na Tamani.

² Zde se má na mysli to, že Patar Dyj (který je pro bosporské Římany Zeus Pater, neboli Jupiter), neboli bosporský drak chrlící oheň.

³ Kisekova země – to je Německo a Skandinávie.

⁴ Odin je nejvyšší bůh Germánů a Skandinávců. Pradávný náčelník Odin dovedl Pragermance z Asie.

⁵ V VI. století našeho letopočtu.

⁶ Od příchodu Rusů v IX. - XIII. století př. n. l. až do I. - II. století n. l.

⁷ Zde se hovoří o keltsko-slovanské válce na přelomu našeho letopočtu, kdy se rodila veliká Gétská říše Burebistova. Gétové a Slované spolu zpočátku bojovali. Burebista podle Strabonova svědectví přepadl v Karpatech Bóje, a rovněž Taury. Avšak již v polovině I. století n. l. Kelti a Slované společně Útočili proti společnému nepříteli, jímž byli Řekové ze severního Cernomoří.

⁸ Burebista se podle Strabonova svědectví dostal se svými vojsky až do Ilýrie a Makedonie, zpusťošil zemi Keltů, kteří zde byli smíseni s Tráky a Ilyry.

⁹ Skytská step existovala do IV. století n. l. I „rozlítli se“ Skytové na Sarmato-Rusy po pádu velikého Skytského království.

¹⁰ Sarmato-Rusové, kteří přišli ve 40. letech k Dunaji, se spojili s Kely a Ilyry a podnikali koncem 1. století n. l. výpravy proti řecko-skytským městům severního Cernomoří. Zbořili Olvii.

¹¹ Jedná se zde o události tak zvaných dob Markomanské války (160 -180 n. l.). Historik Dión Cassius Kokkerian (Cocceianus), pamětník tehdejší války zaznamenal (Dian. Cass. I., LXX, s. 12), že „*vandalští Astingové, rozhodnutí usadit se v Dacii, zaútočili v době Markomanské války na kmen kostobokých a zničili je*“.

¹² Marcus Ulpius Trajanus vládl Římské říši v letech 98 - 117, dobyl Dacii, Arábii a Velikou Arménii.

Trajanus dobyl v letech 105 - 106 zemi Dáků u Dunaje. Na počest svého vítězství nad Dáky vztyčil monument „*Tropheum Trajani*“ u ústí řeky Dunaj a Trajanův sloup v Římě. Považoval své vítězství za vůbec největší v historii, nicméně dále na sever do Skytského království a Sarmatské říše proniknout nedokázal.

Podle svědectví Velesovy knihy (Trojan IV., 6) přepadla Trajanova vojska slovanské kmeny Doudlebů a Borusů u Dunaje a tam je porazila.

O těchto válkách u Trajanových valů je zmínka ve Velesově knize a rovněž ve Slově o pluku Igorově. Tehdy se podle Velesovy knilly (Trojan IV., 6-8) u Trajanova valu shromáždily slovanské kmeny Dulebů, Volyňanů a Borusínů.

A ve Slově o pluku Igorově Bojan srovnává výpravy ruských knížat, kteří byli jeho současníky, s dávnými výpravami „*vydávali se Trojanovou cestou*“. Rovněž se tam hovoří o ptáku-bohyni jménem „Obida“ (křivda), který „vstoupil na Trojanovu zem“ a tloukl labutími křídly na Modrém moři (Azovské moře) u Donu, když byla ruská knížata znesvářena. Stejný obraz nalezneme rovněž ve Velesově knize, kde se bohyně Obida sklání před Dažbogovými vnuky, kteří vítězí nad Římany u Trajanových valů a nad Góty na Modrém moři. Křivda spáchaná Římany a Góty byla tenkrát odčiněna. Avšak táž křivda (Obida) se podle autora Slova o pluku Igorově opět postavila mezi Slované, když mezi sebou rozpoutali bratrovražedné války.

Pozor na záměnu císaře Trajana a patriarchy Trojana,

Advinova syna. K takovým omylům docházelo již za starých dob, neboť není vždy zřejmé, zda se Trojanovou cestou rozumí cesta patriarchy Trajana nebo monument „*Tropheum Trajani*“. Kdo vztyčil Trajanovy valy? Je zřejmé pouze to, že v případě „Trojanovy země“ jde o Rus, zemi patriarchy Trojana. Ovšem ani v slovanských pohádkách o caru Trojanovi není vždy jasné, kdo se má na mysli. Ten např. v bulharských pohádkách někdy vystupuje jako drsné božstvo zimy (jak Trajanus tak i Trojan byli ztotožňováni s bohy). A pohádka o Trojanových kozlích uších kopíruje řecký mýtus o uších krále Midase (jde zřejmě o rodinný rys, neboť podle árijské genca logie je král Midas Trojanův potomek).

¹³ Zde se má na mysli gótsko-slovanská válka, k níž došlo v polovině IV. století. V roce 543 dobyli Góti Voroněžec a Kyjev, a posledního knížete z dynastie Kyjevičů Svantojara popravili.

¹⁴ Pokračování textu desky viz Lut III., 5.

¹⁵ Jde o gótsko-slovanskou válku z roku 543. Tehdy se odehrála slavná bitva pod Voroněžcem, o níž se zmiňuje deska III. 29 (Trojan IV., 6) Byla srovnávána s válkou mezi Slovany a císařem Trajanem.

¹⁶ Tento text se vztahuje na všechny války, které svedli Slované s Řeky a Římany od I. do IX. století.

Část třetí BUSOVY ČASY Busova věštba

Na této desce jsou vykládány základy slovanské vědecké filosofie, učení o Cestě Pravi – Pravdy.

Toto učení dal Slovanům buditel – Pobud – boží Rusi, kníže Bus Bělojar: „*Spravedlivý Muž vystoupil na kazatelnu a učil Cestě Pravdy*“ (Bus I., 2:1).

¹ Existence v Javi a Navi, neboli v reálném, skutečném a duchovním (záhrobním) světě.

² „Vejsce“, v němž září světlo hvězd – to je hvězdná obloha, to je vesmír. Z tohoto vejce, které je považováno za Prapůvodní Rod, se zjevila Příroda, neboli veškerý Zjevený svět.

Stejným způsobem zjevuje Nejvyšší vládce i vejce světa v indických védách, v legendách starých Řeků a Finů. Srovnej například s řeckým mýtem: „*Potom stvořil veliký Chronos v božském Étheru stříbrné vejce*“ (Orfeus, Rapsodická teogonie, fr. 70).

³ OUM – jméno Nejvyššího vládce v slovanské a indické vědecké tradici. Základní mantra neboli slavosloví, jinými slovy oslava Hospodina.

Toto jméno existuje rovněž v křesťanství. Ježíš Kristus říkal „Jáť jsem Alfa i Oméga“ (Zjevení S. Jana 22:13). Srovnejte rovněž s křesťanským slovem „amen“ (a se slovem „um“). Oslovení Boha ve slovanské křesťanské tradici se nazývá rovněž „оумная молитба“.

⁴ Zde Bus hovoří o nadcházejícím odchodu ze svatého kraje na sever a rovněž o osídlení severních oblastí Slovanů, kteří odešli z Kavkazu, od Dněpru a z Karpat, kde potom opět dojde k obrodě Rusi.

„*My jsme syny veliké Rusi, která se utvářela od severu, jelikož jsme neměli jinou možnost*“ (Lut I., 1:1).

Kapitola I. Bus Bělojar

Výklad Legendy o Busovi

Poprvé se Hospodin na zemi zjevil v podobě Kryšně, podruhé jako Koleda, napotřetí jako Bus Bělojar.

A Bus se narodil, stejně jako Koleda i Kryšeň (ba i jako Ježíš Kristus). Jeho příchod na svět rovněž doprovázela nová hvězda-kometa. O tom se zmiňuje staroslovanský rukopis Bojanův hymnus, pocházející ze 4. století, v němž se vypráví o hvězdě Čigir ugor (Halleyova kometa), podle které při narození knížete hvězdopřevci předpověděli jeho velikou budoucnost.

Podle komety, zmiňované v Bojanově hymnu, bylo stanoveno datum narození Busa Bělojara. Bus se narodil 20. dubna roku 295 n. l..

A podle různých znamení, která se objevila při narození Busa Bělojara, mudrci předpověděli, že Bus Bělojar ukončí Svarogův Kruh.

V kavkazských legendách se praví, že Bus byl prvorozený syn. Kromě něho měl jeho otec dalších sedm synů a jednu dceru. Jméno jednoho z bratří nalézáme v Bojanově hymnu – je to šaman („*kam*“) Zlatogor, který dostal své jméno na počest Zlaté hory Alatyř. A jméno Busovy sestry je Lybed' (labuť) Sva (která je ve skandinávských ságách jako Svanhilda), která své jméno dostala na památku své pramáti Ptáka Matky Sva.

I narodil se Bus, stejně jako jeho bratři a sestra v posvátném městě Kijar-grad – Kyjevě Antském (Sar-grad) poblíž Elbrusu. A Bus byl následníkem trůnu Roxolaně - Antie.

Rod Bělojarů vzešel ze spojení rodu Bělogorů, kteří odedávna žili u Bílé Hory, a rodu Árje Osedně (rod Jarů) na samém počátku Bělojarova věku.

Předkové Buse Bělojara vládli od Altaje, přes pohoří Zagros až po Kavkaz. Jméno Bus bylo vladařským jménem saských a slovanských knížat. Bus, jeho bratři a sestra strávili dětství v posvátném městě Kyjev Antský. Busa a jeho bratry učili kněžší moudrosti Antů ze svatých knih, které byly přechovávány ve starobylých chrámech. Podle legendy vystavěl tyto chrámy před mnoha tisíci lety kouzelník Kitovras (tentýž byl znám Keltům pod jménem Merlin) a Gamajun na rozkaz boha Slunce. I jeho bratři byli vysvěceni. Nejprve kráčeli cestou vědění, byli tak zvanými „poslušci“ – žáky. Když absolvovali tuto cestu, stali se „věděny“ – neboli vědoucími, čili těmi, kteří jsou dokonale obeznámeni s Védami. Nejvyšší hodnosti, hodnosti

Pobudy (Budaje), neboli probuzeného i probouzejícího, duchovního učitele a zvěstovatele vůle bohů, dosáhli bratři Bus a Zlatogor.

Bus, jakožto nové vtělení Kryšni a Koledy měl v mnohém zopakovat jejich činy. Podle staroruských mýtů podnikli Kryšeň a Koleda plavbu na ostrov Slunce a oženili se tam s dcerami Slunce Radou a Radunicí. Taktéž i Bus mohl podniknout plavbu na ostrov Rhodos (ostrov nymfy Rody, Heliovy dcery) a také si tam našel pro sebe manželku, carevnu Eulisii.

Když Bus podnikal tuto cestu, nedokázal se vyhnout vášním, které v té době planuly v Římské (Byzantské) říši (křesťanská náboženská reforma císaře Konstantina, nicejský koncil v r. 325). Když se potom Bus Bělojar vrátil zpět na Rus, začal stranit křesťanům a sám začal hlásat učení o cestě pravdy, o pravoslaví, o cestě Ježíše Krista.

Stopy, které o jeho osobě nalezneme ve starobylých legendách (Busův život a jeho vztah ke křesťanství se promítá do žití Josafa či Budasafa ze starých gruzínských a řeckých pověstí), jeho náklonnost vůči křesťanům a kázání křesťanství se setkalo s nepochopením ze strany knížete Dažina.

A tomu se nelze divit, neboť kníže Dažin věděl, k čemu vedlo přijetí křesťanství v Arménii, kde byly zbořeny svatyně Bělojarů (sochy Árje i Kiseka), rovněž byly uzavřeny védské chrámy, a knězi i jiní služebníci boží byli buď popraveni, nebo násilím obráceni na novou víru. A o tom nevěděl pouze z doslechu, nýbrž to spatřil na vlastní oči, a sám se několikrát setkal s věrozvěstem, biskupem Rehořem (Grigorij).

Nicméně Bus si byl vědom toho, že jakékoli učení se může obrátit ve zlo. Jeho učení bylo jiné. I nezbylo knížeti Dažinovi, než se s tím smířit, avšak nepřál si žít i nadále vedle syna, jenž se vzepřel jeho vůli. A tehdy došlo k rozdělení Roxolaně, Bus dostal pod svou knížecí vládu země na západě, v Podněpří, zatímco Dažin byl panovníkem na východě. Po Dažinově smrti se Busova moc rozšířila i na otcovy země.

Busovo kázání o Hospodinovi bylo v podstatě pokračováním jak křesťanské, tak i védské tradice. Bus začal upevňovat a očišťovat zároveň védské náboženství. Dal lidem učení o cestě pravdy. Ve Velesově knize (Bus I., 2:1) se o tom říká: „*Muž Spravedlivý vystoupil na kazatelnu a hovořil o tom, jak kráčet Cestou Pravdy. A slova jeho se shodovala s činy. A o něm, o Starém Busovi, se říkalo, že konal obřady a byl lepší, stejně jako naši předkové.*”

Učení o cestě pravdy je vyloženo v Busově věštbě, která obsahuje kosmogonii, filosofii (učení o pravdě, reálném a duchovním) záhrobním světě – Prav, Jav a Nav – o obou stranách Existence).

Bus říkal: „*Jav je tím probíhajícím, plynoucím, tím, co stvořila Prav. Nav je však po ní, ale před ní*

je Nav. A v Pravi je Jav.” Na stejném místě se mluví rovněž o tom, že je nutno velebit boží jméno, a také, že je třeba uctívat naše předky:

„*Prohlédni, Rusiči, OUM! OUM veliký a boží!*“

Bus také upevňoval Rus, která vedla války s pohanskými kmeny. Neboli, považoval pohanství (odmítání Svrchovaného vládce) za jedno z hlavních nebezpečí pro Rus a védskou víru (Bus I., 3:1-2).

Bus kromě toho bojoval s Huny. Ve Velesově knize (Bus I., 4) je řečeno, že Bus po vítězství nad Huny založil Roxolaň u řeky Něpřy. Bus také válčil s Góty (starými Germánci).

Kníže Bus se nevěnoval pouze ochraně Roxolaně, nýbrž pokračoval rovněž ve staré tradici rozvíjení mírumilovných obchodních vztahů se sousedními národy a velikými civilizacemi té doby.

Ve Velesově knize se nám například dochovalo svědectví o obchodování Antů s Čínou a Byzancí (Frýgy). Na desce I. 9 (Bus I.,3) se vypráví o tom, kterak muž z Bělojarova rodu (jeden z Busových potomků) zajišťoval ochranu čínským kupcům, kteří cestovali za Frýgy, před Huny a Góty. Kupci, cestující po veliké hedvábné cestě, platili za tuto službu štědře: „*A muž z Bělojarova rodu přecházel na onu stranu řeky Ra a varoval tam siňské kupce, putující k Frýgům, protože Hunové číhali na svém ostrově na hosty - kupce a tam je obírali. A to bylo půl století před Aldarichem. A ještě dřív, za dávných dob, byl Bělojarův rod silný. A před Huny se obchodníci schovávali za Bělojarovy muže. I řekli jim, že dají stříbro a dva koně zlata, když tudy budou provedeni a vyhnou se hunskému nebezpečí, a projdou kolem Gótů, kteří jsou stejně krutí v bitvě, a dojdou tak až k řece Něpře.*”

Bus se tehdy nezajímal výlučně o státnické záležitosti. V oněch letech se jim s Eulisíi narodil syn, který po uplynutí několika let, po vysvěcení, přijal jméno dávného pěvce Bojana, neboť neměl sobě rovna co do zpěvu a hře na gusle. Lidé se domnívali, že se do mladého Bojana vtělila duše starého Bojana - pěvce, jenž zpíval písně, které slyšel od Hospodinova ptáka - Gamajuna.

Avšak hlavní starostí knížete Busa Bělojara tehdy bylo nebezpečí, které pocházelo od bojovných Gótů-Germánců.

„*I byla poražena Roxolaň Hermanarikovými Góty. A on si vzal ženu. našeho rodu a zabil ji. A tehdy naši náčelníci vyrazili a Hermanarika porazili.*“ (Bus I., 6:1).

V polovině 4. století se vydal král Gótů Hermanarik včele svého národa dobýt svět. Byl to veliký vojevůdce. Jak tvrdí Jordanes, byl srovnáván s Alexandrem Makedonským.

Podle svědectví gótského dějepisce Jordana (VI. století) a Velesovy knihy, zmocnil se Hermanarik po dlouho trvajících válkách téměř celé Východní Evropy. Hermanarik se probojoval přes Volhu až ke

Kaspickému moři, potom bojoval na řece Těrek, přešel přes pohoří Kavkazu, potom táhl podél černomořského pobřeží, až došel k Azovskému moři, neboli k hranicím Roxolaně.

Podle svědectví Velesovy knihy (Bus II., 2:2), zprvu Hermanarik uzavřel se Slovy mír („*pil víno na přátelství*“) a teprve pak „*proti nám zaútočil s mečem v ruce*“.

Mírová smlouva mezi Slovy a Góty byla stvrzena dynastickým sňatkem Busovy sestry (Lybed' - labuť) a Hermanarika. To byla daň za mír, neboť Hermanarik byl v té době již hodně starý (zahynul ve 110 letech, a sňatek byl uzavřen krátce předtím).

Jak dokládá „Edda“, o ruku Lybedě-Sva tehdy žádal Hermanarikův syn Hularik, a ten ji také otcí odvezl. A tehdy jim Hermanarikův rádce Bikki řekl, že by bylo lepší, kdyby Lybed' připadla Hularikovi, jelikož jsou oba ještě mladí, zatímco Hermanarik je stařec. Tato slova se Lybedi i Hularikovi zamlouvala a Jordanes dodává, že Lybed' Hermanarikovi utekla.

Tehdy Hermanarik svého syna popravil, oběsil ho na šibenici, a Labuť nechal roznést na kopytech koní: „*...hodil pod kopyta koní, vraných i bílých, na válečné cestě...*“ A tato vražda, o níž se zmiňuje Velesova kniha (Bus I., 6:1), se stala záminkou pro vypuknutí slovansko-gótských válek.

Hermanarik, který věrolomně porušil „mírovou smlouvu“, hned v prvních bojích Slovy porazil. Avšak potom, když se Hermanarik vydal do srdce Roxolaně, přivítala ho spojenecká vojska všech národů Východní Evropy. Hermanarikovi zastoupili cestu Antové, v jejichž čele stál kníže Bus, rovněž Slované, které vedl kníže Sloven. Za stolbu sloužil Slovenovi Bojan (podle Bojanova gymnu), syn knížete Busa. To byl důkaz přátelství mezi Busem a Slovenem.

Velesova kniha tvrdí, že Hermanarika porazila spojenecká vojska mnoha slovanských kmenů. Bojanův hymnus tvrdí, že Hermanarikova vojska byla rozbita spřátelenými kmeny, v jejichž čele stál Sloven.

O Busovi se praví, že byl Slovenovým spojencem a Bojanovým otcem. Ve Velesově knize (Bus I., 5:4) se hovoří o tom, že se spojenci shromáždili na pokyn ptáka Matky Sva (ducha Labutě Sva, za níž byla rovněž považována i Busova sestra Lybed'), a do boje vojsko vedl Bělobog, kterým se rozumí samotný Bus Bělojar, vtělení Jara-Běloboga za Bělojarových dob.

„*To Bělobog vedl do boje naše vojska i jízdu. A tu jsme spatřili v lesích přebývající čaroděje, kteří přišli k vojsku a vzali meče do rukou. I viděli jsme kouzelníky vykonávající veliký zázrak, kterak z hrsti země pozvednuté k nebi povstávají nebeská vojska. I vyrazí proti nepřítelům, a srážejí je do hrobu...*“

Hermanarik byl poražen. Podle Jordanova

svědectví mu vrazili do boku meč Rossomoni (totéž co Roxolané) Sar a Ammij (v Eddě jsou to Serli a Hamdir). Sar – to je samotný král Bus, zatímco Ammij (Hamdir) – to je jeho bratr „kam“ (neboli šaman) Zlatogor. Bus se Zlatogorem zasadili Hermanarikovi smrtelnou ránu a ten záhy na to skončil.

„*...Zrádný kmen Rosomonů (Roxolanů) ... využil následujícího příhodného okamžiku... Vždyť poté, co král, posedlý zuřivostí, přikázal jistou ženu jménem Sunhilda (Lybed') z uvedeného rodu za věrolomné opuštění manžela roztrhat na kusy, přivázav ji k divokým koním a pobídnuv je k běhu do různých stran, její bratři Sar (Eus) a Ammij (Zlat), kteří se mstili za smrt sestry, vrazili Hermanarikovi meč do boku*“ (Jordanes. De origine actibusque Getarum – O vzniku a skutcích Gótů, VI. st. n. 1.)

Na počest vítězství nad Hermanarikovými Góty byla v Slovenii na Dunaji uspořádána tryzna, na níž zpíval Busův syn Bojan. Oslavoval Slovena i Buse, vzpomínal na Zlatogora (tento Bojanův hymnus se nám dochoval).

Po tomto vítězství se Slované opět upevnili v Tmutarakani na Tamanském poloostrově a v Tavridě na Krymu, a od těch dob vždy jen na krátkou dobu opouštěli tamní země.

Dědictví po knížeti Busovi se neomezuje pouze na dobytá území. Významným činem kulturního významu, který knížemudrc vykonal, byla reforma a uspořádání kalendáře. Busovým kalendářem se řídíme doposud, o čemž není tak těžké se přesvědčit. Podívejme se na doposud užívaný lidový kalendář. Člověk bez předsudků ví, že mnohé křesťanské svátky měly v minulosti vědecký smysl. A tak po přijetí křesťanství na Rusi vytlačil den proroka Ilji (Eliáše) Perunův den, den narození Bohorodičky – narození Zlaty Maji, a tak dále.

Když dali křesťané starým svátkům nový význam, na původních datech se nic nezměnilo. A tato prapůvodní data měla nepochybný astrologický obsah. Měla spojitost s daty, kdy nejjasnější hvězdy protínaly původní hvězdný poledník (severní směr).

Například hvězda Spika (Alfa Panny) protíná nultý poledník 50 dní po hvězdě Regul (Alfa Lva). A nyní se podíváme do kalendáře, abychom zjistili, mezi kterými svátky, které jsou v těchto znameních, je právě takový počet dnů.

Ve znamení Panny (Maji) probíhá měsíc Serpeň, největším svátkem měsíce je narození Zlaty Maji (vytlačení narozením Bohorodičky). A ve znamení Lva (Dažboga) plyne měsíc Červeň, přičemž největším svátkem tohoto měsíce je Perunův den („Iljin den“). Ale mezi tímto svátkem a narozením Bohorodičky je rovněž 50 dní. Jiné svátky se pojí k jiným hvězdám.

Nicméně v současnosti hvězda Spika a Regul neprocházejí nultým poledníkem v uvedené dny.

Během uplynulých staletí se kvůli precesi zemské osy vzdálily o 1 hodinu a 19,9 úhlových minut. Víme-li, že dvě úhlové hodiny odpovídají 30 stupňům nebo jednomu zvířetníkovému věku (neboli 2162 rokům), není obtížné vypočítat, že Spika procházela přes nultý poledník v 60. letech IV. století našeho letopočtu, tedy za knížete Busa.

O tom, že Bus provedl tuto reformu, svědčí také vyobrazení „Světového kruhu“, neboli kalendářního Svarogova kola na podstavci sochy Busa Bělojara. Tento kalendář obsahoval veškeré události, popsané vědami. Ohnišťané je prožívali v průběhu jednoho roku a tyto události tvořily Roční Kolo zemědělských slavností. Veškeré přírodní úkazy, střídání ročních období, sezónní změny počasí bylo možné podle Busova kalendáře vysvětlit jako odraz ve skutečnosti či realitě (Javi) toho, co se děje v duchovním, neboli onom světě (Navi), tedy ve světě bohů a duchů.

Bylo by ovšem mylné domnívat se, že v dobách předcházejících časům knížete Busa žádný kalendář neexistoval. Bus zdokonalil již existující kalendář, který vycházel z „Koledovy Hvězdné knihy“. Po zdokonalení kalendáře se oslavy na počest bohů začaly pořádat v ty dny, kdy příslušné hvězdy přetínaly severní směr. Po zániku Roxolanů se již data neupřesňovala, při christianizaci (byzantinizaci) se změnilo pouze názvy svátků. Od Busových dob až do dneška jsou data svátků v lidovém kalendáři totožná s hvězdnými daty z roku 368 našeho letopočtu (což je podle byzantského letopočtu rok 5875 od stvoření světa). Tímto kalendářem se řídí ruská pravoslavná církev, v níž se zachovalo hvězdné mysterium Busova kalendáře.

Na západě se k tomuto kalendáři přiblížili ponejprv za Julia Césara. Tehdy kalendář sestavili egyptští mudrcové na základě hyperborejského kalendáře. Potom došlo za papeže Řehoře opět k odklonu od hvězdného kalendáře (gregoriánský kalendář). Je ovšem pravda, že v novém kalendáři zůstalo zachováno sluneční mysterium.

Rok 368 má zcela jednoznačný astrologický význam. Je to hranice, předěl. Konec Bělojarovy éry (Skopce), začátek věku Rodu (Ryb). Skončil veliký Svarogův den, který je rovněž nazýván Svarogovým rokem, který trval 27 tisíciletí (skončily Trojanovy věky, které se počítají od časů Trojana, děda patriarchy Rusa).

Nastala Svarogova noc (Svarogova zima). A to znamená, že lidé opouštějí bohy. Vtělení Vyšně – Kryšeň, nebo Dažbog musí být ukřižován (bůh Vyšně - Dažbog je ukřižován každoročně v měsíci „lutém“, který probíhá ve znamení Ryb). A moc přechází na začátku věku k Černému bohu.

Nejstarší texty Velesovy knihy jsou plny očekáváníí toho dne, kdy se začne otáčet nové Svarogovo kolo, začne nový letopočet: „A hle Pták Matka Sva zvěstuje svou písní Onen Den. A my jsme čekali,

kdy ten Čas nastane, kdy se roztočí Svarogova Kola. Podle písně Matky Sva ta doba přijde.“ (Trojan III., 3:2)

Avšak Nebeský kruh se otočil a nastala Svarogova noc, krutá éra Ryb podle slovanského hvězdného kalendáře. A hle, již se na Rus valí cizí vojska – vlna za vlnou, cizí vojska – Góti, Hunové, Herulové, Jazykové, Heléni, Římané.

I dostavil se Hunumund (Amal Vinitarius), který nastoupil na trůn po Hermanarikovi. Hunumund patřil ke germánsko-venedskému královskému rodu Amalů. Mezi jeho předky byli rovněž Slované-Venedi (pravděpodobně z matčiny strany). Každopádně Velebova kniha ho přímo nazývá Vendem, ovšem i mnozí Vinitariovi potomci nosili slovansko-venedská jména: Vandalarius (syn), Valamír a Vidimír (vnuci).

Podle Jordanova svědectví byl Hunumund - Amal Vinitarij, který vpadl na slovansko-antské území, hned v první bitvě poražen. Avšak potom „začal jednat rozhodněji“. A to bylo způsobeno tím, že podle slovanského astrologického učení nastala Svarogova půlnoc – 3. luteň roku 367 (21. března roku 368).

Staré Svarogovo kolo se zastavilo a začalo se točit kolo nové. A Gótové v čele s Amalem Vinitariem Anty porazili. A tak byla slovanská knížata spolu se stařešiny ukřižována, neboť ti se jim v ten den nesměli postavit na odpor.

O tomto ukřižování se zachovala tři pradávna svědectví.

První pochází z Velesovy knihy (Bus 1., 6:2-3): „Ale potom byla Rus znovu poražena. A Bůh Bus a sedmdesát jiných knížat bylo přibito na kříž. A tento Amal Vend vyvolal na Rusi veliké nepokoje. A tehdy Slované shromáždil Rus a stanul v jejím čele. A tentokrát byli Gótové poraženi.. A nedovolili jsme Žale, aby se rozmáhala. A po zimě nastalo léto, a po smutku radost. A náš Děd Dažbog vítal bojovníky – mnoho našich otců, kteří vydobyli vítězství. A nebylo na naší cestě mnoho neštěstí a strážní, a tak se země gótská stala naší. A tak tomu bude navěky věků.“ Druhá zpráva pochází od Jordana (De origine actibusque Getarum, VI. století n. 1.): „Amal Vinitarius... vkročil s vojskem na území Antu. A když k nim dospěl, byl poražen v prvním střetu, potom začal jednat odvážněji a nechal jejich krále jménem Boz spolu s jeho syny a 70 významnými lidmi ukřižovat, aby mrtvolý pověšených lidí znásobily strach pokořených.“

Třetí pochází z kavkazské legendy, kterou převyprávěl N. B. Nogmov v XIX. století. „Baksan ... byl zabit gótským králem se všemi svými bratry a osmdesáti nejvýznamnějšími narty (bohatýry). Když to uslyšel lid, zmocnilo se ho zoufalství: muži se bili pěstmi do psou, ženy si rvaly vlasy na hlavách, nařikajíce: „Je zabito, zabito osm Dauových

synů! ... "

Podle kavkazské legendy utrpěli Antové porážku proto, že se Bus nezúčastnil společné modlitby. Avšak on tak neučinil proto, že chápal nevyhnutelnost porážky. Neboť nastala Svarogova noc, bohové opustili Rus. A proto byl Bus ukřižován, a proto „nebylo pro střely vidět slunce“ ...

Ve stejnou noc, kdy byl ukřižován Bus, došlo k úplnému zatmění měsíce. Zemi rovněž postihlo zemětřesení nevídané síly (otřásalo se celé pobřeží Černého moře, pobořen byl Konstantinopol i Niceia).

V témž roce dvorní básník a vychovatel císaře Decill Magnus Auzonius napsal následující verše:

*Uprostřed skytských skal
stál pro ptáky suchý kříž
z něž z těla Prométheova
stékala krvavá rosa ...*

Nejde zde pouze o poetický obraz, v němž se spojil kříž s podobou Buse, Krista a Prométhea. Je to důkaz toho, že se o Busově ukřižování hovořilo v oněch letech dokonce až v Římě. Neboli římstí pohané viděli v Busovi Bělojarovi ukřižovaného Prométhea, a ranní křesťané poznali v Busovi Bělojarovi Mesiáše, znovu na zem sestoupivšího Spasitele, Utěšitele a Ducha Pravdy.

Spojitosť mezi evangelickým obrazem Krista a Busem Bělojasem tím nekončí. Již jsme zde hovořili o tom, že v Busovi Bělojarovi byl spatřován Utěšitel, o němž hovořil Ježíš Kristus, a zároveň Mesiáš, jehož příchod byl očekáván podle Ezdrášova proroctví 400 let po Ježíši Kristovi.

Podle všeho lze usuzovat, že i samotný symbol kříže vstoupil do křesťanské tradice teprve tehdy, když byl na kříž přibit Bus Bělojar. Je třeba mít na paměti rovněž i to, že kánon Evangelii se ustálil až po 4. století a ten se opíral kromě jiného i o svědeckví ústní tradice, která tehdy kolovala po křesťanských společenstvích, včetně skytských a v těchto podáních již byly obrazy Ježíše Krista a Buse Bělojara smíchány.

A tak se v kanonických Evangeliiích nikde nehovoří o tom, že by byl Kristus přibit na kříž. Místo slova „kříž“ (byst) je tam používáno slovo „stavros“, což znamená sloup, a hovoří se tam nikoli o ukřižování, nýbrž o pověšení na sloup (navíc se v textu kapitoly Skutkové s. apoštolů – 10:39 říká, že Krista pověsili „na dřevě“). Slova „kříž“ a „ukřižování“ se objevila teprve v překladech z řečtiny. A jsem rovněž přesvědčen, že na překroucení původních textů při překladu, stejně jako později na ikonografii (neboť neexistují raně křesťanská vyobrazení ukřižování) se podepsala

právě slovansko-skytská tradice.

Smysl původního řeckého textu byl v samotném Řecku (Byzanci) dobře znám, avšak po příslušných reformách v novořečtině přijalo slovo „stavros“ oproti původní tradici kromě významu „sloup“ rovněž význam „kříž“.

V židovské tradici (která stojí křesťanské nejbližší) se rovněž traduje legenda o Ježíšově oběšení. Existuje židovská „Pověst o oběšeném“ napsaná během prvních staletí našeho letopočtu, kde je podrobně popsána Ježíšova poprava právě skrze oběšení. A v Talmudu jsou uvedeny dva příběhy o popravě Ježíše Krista. Podle jednoho (Tos. Sang. II; Sang. 67 a) byl Ježíš ukamenován, a to nikoli v Jeruzalémě nýbrž v Lodu (Lydda). Podle jiného vyprávění, které bylo mimochodem z pozdějších vydání Talmudu (Sang. 43) vypuštěno, chtěli Ježíše nejprve kamenovat, ale jelikož byl královského rodu, byla tato poprava změněna na smrt oběšením: „V předvečer velikonoc (pascha – pesach) byl Ježíš oběšen. Již 40 dnů předtím bylo oznámeno, že bude muset být ukamenován za to, že se věnoval čarodějnictví: kdokoli může říci cokoli v jeho obhajobu, nechť přijde a řekne to. Avšak nic nebylo nalezeno na jeho obhajobu, a tak byl v předvečer velikonoc oběšen. Řekl Ula: Kdyby byl, dejme tomu, rebelem, pak by bylo možné hledat důvody pro jeho obhajobu; on však provokuje ke kacířství, a Tóra říká: Nelituj a nekryj ho. Ježíš, to je jiná věc: byl blízký ke královskému dvoru.“ (Citát z knihy: A. B. Ranovič. Původní prameny dějin raného křesťanství. M., 1990).

Nejen na Blízkém východě mezi pravověrnými Židy je vžil přesvědčení, že byl Ježíš oběšen, ale i v celém muslimském světě. V Koránu, který se opírá o raně křesťanské legendy, jsou proklínáni žido-křesťané, kteří tvrdí, že údajně Isa (Ježíš) nebyl prorokem a mesiášem, nýbrž samotným Alláhem (Bohem), a obdobně je popíráno samotné ukřižování. Proto muslimové ve vsí účt k Ježíšovi odmítají symbol kříže, neboť se domnívají, že prorok Isa ukřižován nebyl.

„A za to, že oni (žido-křesťané) porušili Zákon (...), ocejoval je Alláh jak za jejich nevěrectví, tak i za to, že vyslovili o Marjam velikou lež. (má se tu na mysli uznání Marie za bohorodičku - AA.), a také za jejich slova „Vždyť jsme zabili Mesiáše, Isu, Marjamina syna, Alláhova posla“. **A oni ho nezabili ani neukřižovali, to se jim pouze zdálo, ve skutečnosti ti, kteří to šíří- o něm pochybuj; nemají žádných znalostí, ... Oni ho nezabili - nepochybně. Nikoli, Alláh ho vyzvedl k sobě“ vždyť Alláh je veliký a moudrý“ (Korán, Súra 4:154-156). V tradiční íránské miniatuře (ilustrace ke Koránu) je zvykem zobrazovat Ježíše jako oběšeného. A stejná je i árijská tradice, která se pravděpodobně kryla i se slovansko-árijskou.**

Ježíšovo oběšení (jakožto způsob popravy)

nepopírá ani jeho Nanebevstoupení ani Proměnění Ježíše Krista. Kristovo Proměnění musela rovněž doprovázet veliká znamení, stejně jako Křišňův odchod, který doprovázelo zemětřesení, podobně jako proměnění Buse Bělojara. Domnívám se, že redaktori Evangelii ve IV. století, které napadaly právě takové myšlenky, zařadili do textu o Kristově popravě zprávy o nedávném zatmění a zemětřesení.

Tím spíše, že zasvěcenci věděli o tom, že Bus je právě oním Utěшитelem, o němž se zmiňoval Ježíš Kristus, a o němž se hovořilo ve 3. knize Ezdrášově.

V Evangeliu s. Marka (15:33) a v Evangeliu s. Matouše (27:45) se říká, že Kristus trpěl veliká muka za jarního úplňku v noci ze Zeleného čtvrtku na Veliký pátek, a že tehdy bylo zatmění trvající od šesté do deváté hodiny. Za úplňku k zatmění Slunce nedochází. A zatmění Slunce také na rozdíl od zatmění měsíce obvykle netrvá tři hodiny. Navíc šestá palestinská hodina – to je podle současného měření času půlnoc. V tomto případě se tedy jedná o zatmění Měsíce.

Není obtížné zjistit, že během prvních staletí našeho letopočtu v uvedených termínech, ba ani v blízké době k žádnému zatmění Měsíce nedošlo. Toto zatmění odkazuje přesně pouze na jediné datum – na noc z 20. na 21. března roku 368 našeho letopočtu (to je naprosto přesný astronomický výpočet). A v těchto textech Evangelii se tak hovoří pouze o jediné události – o popravě Busa Bělojara. To musí bezpochyby od základů změnit naše představy o kontaktech mezi slovanskou a římsko-byzantskou civilizací v průběhu prvních staletí našeho letopočtu.

Bus Bělojar byl spolu s dalšími 70 knížaty přibit na kříž v noci ze čtvrtka na pátek 20. – 21. března roku 368. Zatmění trvalo od půlnoci do třetí hodiny ranní dne 21. března. A to byly první hodiny nového Svarogova dne.

Těla Buse a jiných knížat byla z křížů sejmuta v pátek. Potom se s nimi vydali do jejich vlastí. Podle kavkazských legend těla Buse a dalších knížat do vlasti přivezlo osm párů volů.

Busova žena přikázala, aby se nad jejich hrobem navršila mohyla na břehu řeky Etoko (přítok Podkumka), a na mohyle vztyčila pomník pocházející z rukou řeckých mistrů („*ač pomník nedosahuje jeho velikosti, jeho věrná podoba mi však svírá srdce...*“ – takto zpívala, jak praví legenda). Aby Busova památka žila na věčné časy, přikázala, aby se řece Altud od těch dob říkalo Baksan (Busova řeka).

Bus, stejně jako Ježíš, vstal z mrtvých třetího dne, v neděli. A čtyřicátého dne vystoupil na horu Faf. Slovanský lidový a církevní kalendář obsahuje stopy, které lze vyložit jako podrobný popis události oněch čtyřiceti dnů, a to bude učiněno, až nadejde čas (ve vydání slovanského kalendáře).

A tak Bus Bělojar, stejně jako Kryšeň a Koleda, vystoupil čtyřicátého dne na Bílou horu (Elbrus) a stal se Pobudou (budite lem) Boží Rusi, usedl vedle trůnu Nejvyššího vládce.

Po uplynutí mnoha let se Bus v Roxolani objevil znovu. Přiletěl na překrásném ptáku, na nějž usedla i Eulisie (podobně jako dříve Radunica). A potom Bus s Eulisí spolu odletěli k Alatyrské hoře.

A nyní přebývají v Iriji, v království božím poblíž Hospodinova trůnu.

A na zemi zůstal jako památka na Buse monument, který dala vztyčit Eulisie. A ten stál na staré mohyle na řece Etoko po mnoho let, a kolemjdoucí si na něm mohli přečíst starodávný nápis, dokud nebyl zapomenut starý jazyk a starobylé písmo:

*O-om hoj! Pobud! Sar!
Věřte! Sar Jar Bus – Boží Bus!
Bus – Pobud Rusi Boží! –
Bože Bus! Jar Bus!
5875, 31. luteně*

Tato památka se nyní nalézá v depozitářích Historického muzea v Moskvě, a v dnešní době se vůbec nehovoří o tom, že je věnována Busovi (přesto, že v minulém století o tom hovořily mnohé vědecké kapacity). Nikdo se neodvážil přeložit nápis psaný runami, i když není příliš složitý.

A tak nyní snad pouze ti, kdo četli pozorně Slovo o pluku Igorově, si možná vzpomenou, že je tam zmínka o dávno minulých Busových časech...

¹ Pokračování textu téže „Busovy desky“ viz začátek kapitoly „Po Busovi“.

² Aldarich (vládce Gótského Taurského království) žil dvě stě let před Askoldovým příchodem podle (Lut III., 5:3), neboli v šedesátých letech sedmého století. To znamená, že čínské kupce chránil kolem roku 600 muž z Bělojara rodu. Dále se hovoří o tom, že v dávných dobách (za dob Buse Bělojara) byl Bělojarův kmen silný. A zajišťoval také ochranu velké hedvábné cesty. Po pádu Roxolaně byla tato obchodní cesta přerušena.

³ Čína a Sibiř.

⁴ Tma – 10 000. „Tma za tmoj“ – nesčíslné množství.

⁵ O vítězství Buse a Slovena nad Hermanarikem vypráví Bojanův hymnus (IV. století n. l.)

Kopie tohoto hymnu, psaného pelago-tráckým runovým písmem, byla nalezena v archivu G. R. Děržavina ve veřejné knihovně SPb. Originál tohoto hymnu byl rovněž součástí knihovny Anny Jaroslavny spolu s Velesovou knihou. Kompletní runový text byl poprvé uveřejněn v časopisu „Nauka i religija“ č. 4, 1995.

⁶ O událostech popsanych na této desce vyprávěl rovněž gótský historik, který žil ve IV. století n. l., Jordanes. V jeho podání byla Hermanarikovou ženou jistá Sunhilda či Svanhilda, což německy znamená labuť, která byla sestrou Roxolanů (Ruskolanů) Sara a Ammie. V „Eddě“ vystupují pod jmény Sarus a Hamdir. Připomeňme si rovněž, že vládci Roxolanů se odjakživa říkalo „sarus“ (podle Menandra Protiktora byl král Alanů-Asů v V.

století osloven titulem „sar-i-os“ – neboli „král Asů“). To by tedy znamenalo, že se v germánských legendách hovoří o vládci Roxolanů, neboli právě o Busovi. V případech jména, které bylo přičteno jeho bratrovi, jenž znělo jako Ammij nebo Chamdir, se rovněž nejedná o jméno jako takové, nýbrž o titul „kam“, neboli mudrcšaman (odtud slovo «камлать»). Z Bojanova Hymnu víme, že se Busův bratr jmenoval Zlatogor. Jeho píseň o vítězství nad Hermanarikem se ve velmi překroucené podobě dostala do «Eddy» («Chamdirova píseň»).

O válce s Hunumundem - Amalem Vendem Gehož nazývá Marcellinus Comes Vitimirem, Jordan Vinitariem), která následovala, a rovněž o ukřižování knížete Buse vypráví také Jordanes.

⁷ Kníže Sloven předtím Hermanarika podle Bojanova hymnu spolu s Busem porazil. Zde se říká, že porazil také Hunumunda - Amala Venda. V jiných deskách se tvrdí, že za Busovu smrt se Gótům pomstil rovněž novgorodský kníže Bolorev a vojvoda Segeňa. Zatímco Jordanes uvedl, že Amala Venda potrestal jistý «král Hunů» Balamer. Ten na břehu řeky Erak (pravděpodobně řeky Ra, neboli Volho-Donu) srazil Vinitarie zásahem střely do hlavy, a potom se «spřiznil sňatkem s jeho (Vinitariovou) neteří Vadamerkou». Není vyloučeno, že je Balamer právě tím Bolorevem z Velesovy knihy.

Kapitola II. Hermanarikovy války

V této kapitole se popisují války mezi Góty a Slovany, které předcházely Hermanarikovu příchodu, a rovněž války vedené samotným Hermanarikem.

Podle Velesovy knihy přesídlili Tauro-Rusové spolu s dalšími slovansko-ruskými kmeny v 1. století z Krymu na Dunaj po válkách s Jazygy a kostobokými. A v polovině 3. století začali válčit proti Gótům: „*A naši předkové se vydali k Lechům a tam se usadili sto let před Hermanarikovými Góty. A tak ti proti nám pojali zášť, a tu došlo k velikému boji, a Gótové byli vytlačeni a zahánáni k Donci a Donu*“. (Bus II., 2). Velebova kniha tedy tvrdí, že důvodem, proč Gótové (historicky germánský kmen Herulů) přišli na Don a na Rus, byl útěk z Evropy před Slovany.

V německých pramenech se tento odchod líčí jako významn dobytí území, které vedlo ke zrodu říše říše Ostrogóta a jeho syn., Kniva (Ovida, Humula, Hungula). Někteří dějepisci v něm spatřovali Kyje, a není vyloučeno, že Kyj-Kniv Vandalský či Ostrogótský, Starý, dobyl území v Podněpří včetně Kyjevského teritoria. Starý Kyj byl spatřován i v Agiulfovi, Hermanarikově otci. Přímé důkazy pro to však neexistují. Pouze nepřímé svědčí o tom, že v tehdejších dobách tyto země Rusí nebyly. Mimochodem, v těch dobách se

venedsko-slovanské a vandalo-germánské kmeny lišily jen málo.

V roce 237 Germánci došli až k ústí řeky Don a zmocnili se Tanaisu, když jej nejprve zbořili. Ve stejných letech náčelník Germánců a Venedů Kniv, neboli Kyj Gótský (doba vlády 251-283), dobyl Sedmihradsko, kde bylo město Novae (zřejmě Novgorod Skytský v Tauridě).

V téže době byla podle svědectví Zosimy (I., 31, 1-2) Góty a rovněž kmeny Barandů (Borusků) a Slovanů Karpů poražena Bosporská říše, kde vládl král Savromat IV. a římský správce Tiberius Julius Tejran.

V létech 240-250 se Skytové, pod kterýmžto názvem je nutno chápat rovněž Slovany, účastnili války mezi Římem a Germánci. V letech 248 až 251 Germánci a Slované, v jejichž čele stáli vojevůdci Ostrogóta a Kniv (Kyj Gótský), porazili Římany u Abrittu, a tehdy byl zabit římský císař Decius spolu se svým synem. Germánci se spolu se Slovany zmocnili Dácie. Tak se gótsko-slovanské ostrogótské království rozprostřelo po celém pobřeží Černého moře od Donu po Dunaj.

V 60. letech III. století začínají Skytové (pod kterýmžto pojmem se obvykle rozumí pouze Gótové- Herulové, zatímco my máme důvod považovat je rovněž za Slovany) podnikat námořní výpravy proti Římanům. V roce 262 přivedli vojevůdci Skytů Respa, Veduk a Tarvar (možná Slované Rus, Vedun a Triver) své družiny do Malé Asie.

V roce 263 se Skytové probodovali k Egejskému moři. Dobyli řecká města Athény a Korint a vyplenili je, vojska byla rozprášena. Přičemž část Athéňanů se přidala ke Skytům (nešlo tudíž o pouhou loupežnou výpravu, Skytové osvobodili Řeky od Římanů, zrušili otroctví).

Veškeré síly Římské říše se soustředily proti Skytům. A teprve v roce 267 porazilo římské námořnictvo skytskou flotilu, čítající na 500 lodí. Avšak již v roce 268 podnikli Skytové novou výpravu a vyslali do Řecka několik tisíc lodí, na nichž připlulo kolem tří set tisíc bojovníků, kteří ve svých řadách sjednotili zástupce všech černomořských národů. A přesto císař Aurelianus Claudius dobyl v roce 270 vítězství. Čas pádu říše ještě nenastal.

V následujícím století se stali Venedi, kteří se smíchali s Roxolany, Slovano-Rusy, zatímco Venedi smíšení s Dáky se stali Vandaly (deutsche), neboli Germány. V tomto století války Asů-Ruskolanů proti Dákům-Gétům přerostly ve války Slovansko-Gótské. Hermanarik vyrazil do boje proti Ruskolani.

Gótové již od 2. století pronikli hluboko na slovanská území, dobyli Krym, pobřeží Azovského moře, a kmen Herulů, příbuzný Gótů, uchwátli Tamaňský poloostrov. Rusko ztratilo přístup k

Černému moři a ustoupilo do stepí a lesů mezi ústím Volhy a Donu, a středním tokem Dněpru.

Podle informací Velesovy knihy (Bus II., 2) Hermanarik nejprve uzavřel se Slovy mír („*pil víno na přátelství*“) a teprve potom „*na nás vytasil meč*“. K válce došlo proto, že Hermanarik zabil svou ženu Lybed', Busovu sestru.

Slovansko-Gótská válka, již se na straně Slovanů účastnily mnohé národy východní Evropy, skončila porážkou Gótů. Hermanarik byl smrtelně raněn. Gótské země přešly opět do slovanských rukou.

¹ Zřejmě se jedná o Alatyrskou horu, o zvolení Kyje a založení Kyjeva Antského. Viz také Rod III., 3:4

² O Asachovi (Asanovi, Aseňovi) Přemoudrém, dávném vůdce Slovanů, se zmiňuje Mazurinský letopisec (PSRL, sv. 31).

³ Domnívám se, že je to totéž, co „kozácký kruh“, sněm.

⁴ Je to jak svátek, «святки», a rovněž dobrý duch, «СВЯТОЙ».

Kapitola III. Po Busovi

Po Busovi nastaly Zlé časy, Nový Svarogův den. Ode dne ukřižování, který se shoduje s koncem Bělojarovy epochy a Trojanových věků, se léta odpočítávají „od Trojanových věků“. Zmíněný letopočet nalezneme ve Slově o pluku Igorově, kde se hovoří i o tom, jak na knížecí trůn usedl Vseslav Polocký „*v sedmém Tr'ojanově věku ... a přichvátal ke gradu Kyjevu*“, což bylo v roce 1068. Slovo o pluku Igorově tudíž rovněž začíná letopočet Trojanových věků od roku 368 n. l. (od roku 1068 se odečítá sedm století).

Za Trojanovy věky Rusové považovali dobu od okamžiku, kdy praděd patriarchy Rusa, jménem Trojan (současník Árije Osedně), připravil Somu, až po ukřižování Buse Bělojara .

Ve stejné kapitole se vypráví o italských válkách, které se odehrávaly za dob velikého stěhování národů. Do Itálie tehdy přišli ze střední Asie Rusíni a rovněž mnohé germánské kmeny, vedené náčelníkem Odeakerem, který patřil buď k Rugiům-Rusínům, nebo Herulům (říkalo se mu rovněž Odonacer, Odochar, Odovachar, Odochros, Otar atd.). Kozáci ttili jeho památku ještě v minulém (rozuměj 19.) století, nazývajíce ho náčelníkem Odonakerem.

V roce 476 Odeaker sesadil posledního císaře západořímské říše Romula Augustula. Odeaker odeslal spolu s římským senátem žádost byzantskému císaři Zenónovi, ve které „*prohlásil, že je zbytečné, aby měl Řím vlastního císaře, maje za to, že jeden monarcha je pro současnou obranu Východu i Západu zcela dostačující*“.

Jménem svým i jménem římského lidu dal senát

souhlas s přemístěním hlavního města říše do Konstantinopole. Senát rovněž psal, že stát Itálie „*se může spolehnout na jeho (Odeakrovy) občanské i vojenské dobrodince*“.

Říše Západořímská a s ní i celý svět antiky přestaly existovat. V Evropě nastal středověk.

V roce 493 padla Odeakrova vláda v Itálii, již byly kromě Rusínů podřízeny rovněž kmeny Gepidů, Gótů, Hungarů (Maďarů) a Herulů. Odeaker formálně uznával, že je podřízen byzantskému císaři Zenónovi oplátkou za pomoc, kterou mu poskytovaly římské a byzantské legie, nezbytné pro odrážení Gótů. Avšak Odeaker začal zejména bojkotovat odvádění daní do císařské pokladny a rovněž vypravování svých vojsk z Itálie na obranu vzdálených hranic říše. Proto začal byzantský dvůr pomáhat Theoderichovým Ostrogótům v naději, že vzájemná válka „*barbarů*“ způsobí jejich oslabení a vrátí Itálii pod nadvládu říše. Proto byla Odeakerova vojska poražena a vlády nad Římem se zmocnil Ostrogót Theoderich (též Theodorich), o čemž se zmiňuje také Velesova kniha (Lut II., 7:11)

Ve Velesově knize se Theoderichovi říká Dětereč (Dětrich). Poznamenejme, že v německém eposu se Theoderichovi (tak jeho jméno vyslovovali Latinové) říká Dietrich Bernský (Dieterich von Bern) – to je lidová etymologie, ve skutečnosti byl Theoderichem Veronským. V deskách se tvrdí, že Dětereč stál v čele těch Gótů, kteří byli vyhnáni z Krymu na sever po válce Rusů proti Halerechovi i ve 4. století.

O tomto Děterechovi Rusům vyprávěli Žemaité již za Bravlinových časů, neboli v 8. století. Zřejmě šlo o převyprávěná podání germánských ság. Dietrich byl populárním hrdinou ság, v nichž vystupoval jako současník jak Hermanarika, tak i Attily a Odeakera. Historický prototyp Dětereča-Dietricha, král Theoderich, založil Ostrogótskou říši v Itálii, v níž vládl do roku 526. Bojoval rovněž proti slovanským vojskům, mezi nimiž byla i ta, která sloužila Byzancím.

¹ Epocha Jarova a Kryšňova – to je minulý věk Vodnáře. Viz také Rod I., 1.

² Na tomto místě následuje pokračování předcházejícího textu, který byl napsán na stejné desce. A opět jde o smíchání událostí z počátku minulého Svarogova dne, který byl před „dvěma tmami“ (před 20 tisíci lety), a zároveň epoch Jara, Jaruny, Arje Osedně se začátkem nového Svarogova dne, Zlých časů, které následovaly po odchodu Buse Bělojara. Jedna „tma let“ zde může znamenat i 12 tisíc let (po dvou tisících letech na jeden zvířetníkový věk), neboli polovinu Svarogova dne.

³ Má se tu na mysli velká doba ledová, která trvala tři Svarogovy dny a vystřídalo ji oteplení ve 13.-11. tisíciletí před n. l., a dále ochlazení v 5.- 3. tisíciletí př. n. l., kdy byly lesy na severu vystřídány tundrou.

⁴ O Oglendovi, kletý po pádu Roxolaně utekl s Brodníky

od Donu, se hovoří rovněž v části Lut I.,²

⁵ Odeaker je král Itálie z rodu Rusínů, který dosedl na trůn místo posledního římského císaře.

⁶ Jama – bůh smrti, černá podoba Bogumíra (boha Jimy nebo Jamy). Tentýž je v Indii Jamaradža.

Kapitola IV. Kyjovy časy

Když zahynul Bus Bělojar, začala být Ruskolaň sužována nájezdy Hunů. Svatý kraj, Bělohoří, byl zcela vypleněn. Svatý Sar-grad byl zbořen, starobylé chrámy Pětihoří se obrátily v prach.

Rusové považovali Huny, kteří se zjevili z Uralu, za „divé lidi“, které Svarog za dávných časů uvěznil v Uralských horách, a kteří se objevili, když nastal konec starého Svarogova kola. Nejstarší texty Velesovy knihy (Trojan III., 3, 2) jsou plny očekávání této doby: „*A my jsme čekali, kdy ten Čas nastane, kdy se roztočí Svarogova Kola. Podle písni Máti Sva ta doba přijde.*“.

A tak nadešel ten čas. A mnozí jej považovali za konec světa. Ovšem tehdy kníže Rusů, samotný Kyj, řekl: „*Musíme se dát k vojsku Jasuňů, abychom naši zemi ubránili před nepřátelskými vpády. A Konec světa nastane později!*“ (Bus IV., 4:2)

Od úpatí Elbrusu se tehdy vydaly rody Bělojarů, Bělogorů a Novojarů (ti, kteří přežili války s Huny a Góty) k Dněpru. Kníže Kyj podle Velesovy knihy (Bus IV., I:2) vedl Rusiče k Dněpru od Sar-gradu nebo Bílé Věže (potom bylo toto město nebo jeho nástupce na Donu nazváno Sarkel). Kníže Kyj byl pokračovatelem Buse Bělojara. Domnívám se, že byl jeho přímým potomkem.

A tak se v Podněpří a podél břehů Rosi zrodila Kyjevská Skuf. Kyj vybudoval v místě starého osídlení město-grad Kyjev na Dněpru, jehož založení je v Novgorodském letopisu, pocházejícím ze sebraných spisů E. V. Barsova (kopie pocházející ze 17. století), odhadováno na rok 430. Toto časové určení se plně shoduje s datací Velesovy knihy, v níž se hovoří o založení Kyjeva na Dněpru za Attilových dob.

V prvních dvou desetiletích V. století Hunové postoupili po stepích severního Černomoří kupředu. Podle všeho nedokázali překonat Dračí valy a tak nechali Rus Goluňskou na pokoji. Podle Velesovy knihy (Bus IV., 5) není Goluň dobytá Huny, nýbrž samotným knížetem Kyjem, „*odešel z Donských zemí*“.

Nejprve se kníže Kyj vydal od Donu na Huny-Bulhary (Bus IV., 5). O tomto tažení vypráví Nikonův letopis. Podle Velesovy knihy zašel Kyj po výpravě proti Bulharům do Voroněžce, kde připojil ke svému vojsku bojovníky z řad Poljanů. Potom se zmocnil Goluně a dobyl Kyjev.

Letopočet 430 je rokem, kdy Kyj usedl v Kyjevě

na knížecí stolec, a vybudovaly se městské hradby (samotný Kyjev byl zřejmě vystavěn ve II. až IV. století Starým Kyjem). Ve stejném roce došlo k odchodu Čechů do Karpat, je to rok založení rusko-českého státu, který nesl jméno „Kyjevská Skuf“. Existoval ovšem i jiný letopočet: od založení Kyjeva Andského v IX.- VIII. století před n. l. a odchodu kmenů Árije Osedně do Karpat (tento letopočet se přestal používat po zániku Roxolaně). Nový letopočet, počínající rokem 430, byl přijat po obdobných událostech, k nimž došlo v V. století n. l. (založení Kyjeva na Dněpru, odchodu na Karpaty). Tento letopočet se ve Velesově knize nazývá „*od Karpatského odchodu*“, nebo „*od příchodu ruských lidí na Rus*“.

Po Kyjovi (430-460) vládl jeho syn Lebed'an, kterému se říkalo také Slaver. Ten, jak praví Velesova kniha (Bus IV., 5) „*dlel poblíž hory u města Kyjeva. A byl to rozumný člověk, a vládl jako z chrámu.*“ Lebed'an, jenž byl vojvodou Torčinů (jinak Torků, Tiverijců-Taurů, taktéž Turovců, Tveraků), vládl dvacet let (rok 460 až 480 n. l.).

Potom přešel Kyjevský stolec na knížete Verena, který byl pozván z Velikogradu neboli Velehradu, budoucí moravské metropole, popřípadě z obodritského Velehradu-Mecklenburgu (což je málo pravděpodobné). Podle Velesovy knihy byly v té době Ščekovy země (tedy i město Čechů Velehrad) součástí Kyjevské Rusi, neboť to bylo krátce po tom, co se Češi přesídlili z Kyjeva a obsadili ony země. Veren vládl Kyjevské Rusi také 20 let (léta 480-500). Po Verenu byl 20 let u moci kníže Serežeň (r. 500 - 510), avšak kromě doby vlády o něm není nic dalšího známo. Posledním Kyjevičem byl kníže Sventojar (pravděp. r. 510 - 543). Byl zvolen sněmem sjednocené Borusie a Roxolaně (zřejmě v r. 510).

¹ Zprava i zleva

² Tento Kyj žil čtyři tisíce let po Kyjovi, Jarunově (Ardžunově) synovi, a dva tisíce let po Kyjovi, synovi Arje Osedně; jsou o nich zmínky v prvních řádcích desky. Kyj vládl v letech 430 až 460, Lebed'an 460 až 480, Veren 480 až 500, Serežeň 500 až 510. Počáteční datum bylo stanoveno podle Novgorodského letopisu ze sbírky E. V. Barsova, avšak je doloženo i řadou jiných zdrojů.

Legenda o tomto knížeti uvádí letopisec Nestor v letopisu Povest' vremennych let, kde se vypráví o tom, jak Kyj sloužil jistému byzantskému císaři (B. A. Rybakov, vycházející z nepřímých svědectví, se domnívá, že jde o Anastasia I., který vládl v letech 491 až 518 n. l.). Nicméně se dochovalo i přesné datum, kdy kníže Kyj založil Kyjev, což je rok 430 n. l. Z toho vyplývá, že Kyj mohl navštěvovat buď císaře Honoriana (r. 395 - 423), po tomto císaři následovalo mezivládlí do roku 444, nebo císaře Valentiniana III. (444 - 455) již za Attilových časů, což je však méně pravděpodobné.

Datace - rok 430 - je kromě Barsova letopisu,

uvedena rovněž ve sborníku Akademie věd, „Sinopsis 1735 goda“. Srovnajme legendy obsažené v dílech „Povest' vremennych let“ a „Sinopsis“.

„I žili kdysi tři bratři: jednomu se říkalo Kyj, druhému Šček a třetímu Choriv, jejich sestra se jmenovala Lybed'. Kyj sídlil na vršku, kde je nyní Boričova hora, Šček sídlil na kopcí, kterému se teď říká Ščekovica, Choriv pak sídlil na třetí hole, která dostala jméno po něm, Chorivica.

I vystavěli bratři město na počest nejstaršího z nich a dali mu jméno Kyjev. Kolem města se rozkládal veliký les a bor, a tak tam lovili zvěř. A byli to muži moudří a chytrí, říkali si Polané, a dodnes po nich slynou Polané v Kyjevě.

Někteří lidé však říkají, aniž by o tom cokoli věděli, že Kyj byl převozníkem. Existoval v oněch dobách u Kyjeva přívoz z opačné strany Dněpru, a proto se říkalo: „Na přívoz na Kyjev“. Nicméně kdyby Kyj byl skutečně převozníkem, neměl by důvod chodit do Cařihradu (Cargrad). Nicméně tento Kyj vládl svému lidu z knížecího stolce, a navštěvoval císaře, nevíme pouze, který císař to byl, víme pouze tolik, že od onoho císaře, kterého za jeho panování navštívil, se mu dostalo, jak se traduje, velikých poct...“

„Povest' vremennych let“

„Nejstarší bratr Kyj založil město-grad na kopci nad řekou Dněpr a nazval ho svým jménem – Kyjev, kterého však to bylo roku, to ruští letopisci nepíší ... Pouze jeden letopisec (na okraji stránky je odkaz na ruský Překlad historika Strykovského – A. A.) datoval založení gradu Kyjev na rok čtyřtý třicátý od Kristova narození“.

„Sinopsis roku 1735“

³ O vojvodovi Lebed'anovi a o zemi Lebedii psal Konstantin Bagrjanorodnyj následovně: „Turecký národ žil kdysi poblíž Kazarie v kraji, jemuž se říkalo Lebedie na počest tamního prvního vojvody jménem Lebedias... Tehdy se nejmenovali Turci, nýbrž z nějakého důvodu Savratiasfalové“ („O marodách“, kap. 38). Domnívám se, že pod pojmem Turci je zde třeba chápat „Tursi“, neboli Tauro-Rusy, nebo Tury, Torčiny (od slova „tur“ neboli býk), kteří se původně jmenovali Savirové či jinak Severjané. Tource umísťuje vedle Kazarů rovněž Konstantin Filosof (Cyril), a jsou to právě oni, u nichž nalézá Evangelium „rouskými písmeny psané“. Právě oni založili města Turov, Torčesk, ovšem byli původem Slovano-Íránci, nikoli však Turky.

⁴ Attila, král Hunů, největší vojevůdce doby stěhování národů. Vládl v letech 434 až 454.

Hunové přešli v roce 420 ke střednímu Dunaji a založili tam království, které se stalo jádrem říše. Zpočátku Hunové nebyli jednotní, v čele tří hunských hord stáli chánové Roil (Rugil), Mundzuk a Oktar. V té době začaly střety mezi Huny a Římem najatými „barbary“ (Góty, Alany a samotnými Huny) na hranicích Římské říše. Byzantský patriarcha Prokl (437 - 447) v jednom ze svých kázání proklínal Huny, které přirovnal k biblickému Gogovi, knížeti země Roša, a Magogovi. Pod jménem Roša mohl chápat i Rus (pro starověké národy obvyklé ztotožnění), navíc mezi Huny bylo dost Rusů.

V roce 434 chán Rugila zemřel a Hunové zvolili za své nové vládce bratry Attilu a Bledu, což byli synové chána

Mundzuka. Ve skutečnosti se všechna moc soustředila v rukou Attily, který dokázal spojit veškeré síly Hunů.

Po sjednání míru s Byzancí, kdy Attila podepsal roku 434 smlouvu s císařem Theodosiem II., vedl během prvních šesti let svého panování války na severním Kavkaze, kde si podrobil kmeny Roxolanů (neboli Berendějů, Čarkasů a dalších), kteří tam zůstali.

V roce 441 se Attila znovu vrátil k Dunaji a začal bojovat proti Byzanci, neboť ta přestala odvádět slíbené daně. V roce 443 Hunové sváděli bitvy v údolí řeky Moravy a odtamtud se vydali na Konstantinopol. Na to si císař vyžádal mír a splatil dluh. V roce 445 Attila zabil svého bratra a spoluvládce Bledu a stal se jediným vládcem říše, která se rozprostírala od Volhy k Dunaji.

Attila nebyl pouze obávaným vojevůdcem, ale i velmi schopným diplomatem. Tak například úder vedený proti Byzantské říši podnikal ve spojení s Peršany, ucházel se o ruku sestry císaře Valentiniána III., jisté Honorie, která byla do Attily zamilována, a měl své přívržence i u byzantského dvora. Attila dokázal získat na svou stranu v boji proti Gótům podmaněné Slovany-Anty, a rovněž uzavřít mír se Slovany Kyjevské Skufi. Dokázal ve prospěch říše využít dávného nepřátelství mezi Slovany a Góty.

V té době se poblíž Kyjeva usazovaly mnohé kmeny Čechů (Ščekův rod), které vyhnaly z Karpat přibližně o pět století dříve Germánci pod Berigovým vedením (odchody Čechů pokračovaly i později). Navíc v té době byli od Břehů Labe (Elba) do Podněpří vytlačeni rovněž Venedi-Bodriči, zatímco ti, kteří zůstali, byli částečně poněmčeni.

Attila společně se Slovany vyhnal Góty z Karpat a od břehů Labe. Velesova kniha (Bus IV., 3) hovoří o válce Slovanů proti Gótům pod Attilovým vedením a o tom, „že Slované porazili deset králů“. V té době Slované pronikli daleko na západ do Evropy. Češi se vrátili do Bohemie a osídlili ji, Srbové obsadili území kolem Labe a na jeho pravém břehu se usadily kmeny Bodričů a Stodoranů.

Velesova kniha (Bus IV., 3 a 4) o tehdejších dobách říká: „A v té době vítězil nad našimi nepřáteli Attila...“ „I rozprostřely se naše voje coby křídla na dvě strany. A Attilovi bojovníci byli uprostřed. On sám stál v čele Jasuňů, a po obou stranách bojovali Slované...“ Na stejných deskách se hovoří o Kyjových výpravách, o osídlování zemí Ščekovými a Chorevovými kmeny. O válečných výpravách Kyje proti dunajským a volžským Bulharům se zmiňuje rovněž Nikonův letopis.

Válka mezi Attilou a Slovany na jedné straně a Vizigóty na straně druhé se v roce 451 rozšířila dále do Galie, na území Římské říše, kam Vizigóti uprchli před Huny. A pakliže si Římané dříve najímali pro boj s Góty Huny, teď se Řím rozhodl pro opačnou politiku. Římský vojevůdce Aëtius shromáždil pod svými zástavami Vizigóty, Burgundy a Franky.

V červnu roku 451 došlo k tak zvané „bitvě národů“ na Katalaunských polích (*Campus Maruriacus*) poblíž současného města Troyes. Byla to krvavá bitva, v níž zvítězil vojevůdce Aëtius (o této události se píše doposud v učebnicích dějepisu). Avšak Aëtiovo vítězství spočívalo pouze v tom, že neutekl z bitevního pole. Domnívám se, že se Attila rovněž považoval za vítěze, jenom nezačal dobíjet nepřátelské vojsko, protože tato bitva byla takřka bratrovražednou (na obou stranách bojovali jak Gótové,

tak i Alani). A samotný Aëtius byl kdysi Attilovým přítelem.

V témž roce „porážek“ zahájil Attila přípravy na vpád do Itálie. Aëtius již nemohl počítat s pomocí Vizigótů, neboť ti se sami chystali přepadnout Řím. V roce 452 Attila vtrhl přes alpské průsmyky do Itálie, dobyl pevnost Aquileia, a potom i Milán. Avšak proti Římu se po jednáních s papežem Lvem se svými vojsky nevydal. O této epizodě se zmiňuje rovněž Velesova kniha (Bus IV., 3): „...když se stateční bojovníci přiblížili k Římským hradbám, tu on – Papež Lev – začal chytračit: prý, ‘Stvořitel nekáže, abychom bojovali: meče je lepší zakopat, a věnovat se raději výměně skopců a plodů; však to velí samotná Svarga‘“.

Attila uvěřil těmto slovům a vrátil se do Panonie. Jeho následující kroky svědčí o tom, že začal upřímně usilovat o mír. A jestliže se dříve ucházel o ruku princezny Honorie (což vedlo málem k válce s Byzanci), pak nyní se v zájmu upevnění míru s Góty rozhodl oženit s mladou germánskou krásavicí Ildico.

Avšak příběh skončil velmi smutně. Ráno po svatební noci byl Attila nalezen mrtvý. Mělo se za to, že ho Ildico otráвила. Avšak dokázat se to nepodařilo, neboť skončil na svatebním loži na srdeční infarkt. Po Attilově smrti si jeho říši mezi sebe rozdělili jeho synové a ta se brzy na to rozpadla.

⁵ Sinbirska stranou byla rovněž nazývána Sibiř.

⁶ Neboli od dob gótského vůdce Beriga (II. století př. n. l.), který vystupuje na deskách jako vojín Bor.

⁷ Tato slova interpretují smysl výzvy, s níž se římský císař obrátil na Attilu v roce 452. Po výměně názorů s papežem se Attila rozhodl Řím ušetřit a opustil Itálii. Avšak Řím byl stejně o tři roky později dobyt a vyplněn Vandaly.

⁸ O Kyjově výpravě proti Bulharům se zmiňuje rovněž Nikonův letopis „Pověst' vremennych let“: „Kyj... se také vydal proti volžským a kamským Bulharům a zvítězil, a navrátil se zpět do svého hradu Kyjeva, kde také skončil.“

⁹ Tento odstavec je přenesen z konce tohoto kusu desky, který je zvlášť.

Část čtvrtá ZLÉ ČASY Věštba

Za zlých časů, které odpovídají zvířetníkové ěře Ryb, došlo k ukřižování Nejvyššího vládce, vlády nad světem se zmocnil Černý bůh (kníže všehomíru). Tato epocha je Svarogovou nocí.

Dochází k boření starého vědění, lidé opouštějí staré bohy. A pouze ti, kteří zachovávají věrnost ukřižovanému bohu, dojdou za této noci spasení. Éra Ryb nastala 31. luteně roku 367 n. l. (21. března roku 368). V tomto roce byl ukřižován kníže Antů Bus Bělojar.

Po této události byla Ruskolaň, starobylá říše Rusů, vyplněna Huny, kteří přitáhli od Uralu. Hunové jsou potomky „Dyjových lidí“, kteří byli zadržováni v Uralských horách. V knize „Hvězdná Koledova kniha“ („Zvezdnaja kniga Kolady“) bylo předpovězeno, že na konci minulého Svarogova dne dorazí z Uralských hor „Dyjovi lidé“. A k tomu také došlo. Dyjovi sluhové zničili starobylou vědskou civilizaci Rusi. Potom spolu s pokořenými národy vtrhli do Evropy.

Věk Ryb je epochou triumfu křesťanství na Rusi i v Evropě. Duchovní střed světa přešel do Izraele, do Jeruzaléma, který se nalézá pod ochranou Ryb. Právě ve IV. století se křesťanství stalo státním náboženstvím v Byzanci i Římě, a pak postupně i v

celé Evropě. Antický svět se během několika málo let stal minulostí, na pospas ohni byly vydány chrámy a knihovny. Černý bůh odklidil cestu novému Svarogovu dni.

Éra Ryb skončí ve XXV. století n. l., jelikož epocha trvá přibližně 2160 let. Pak nastane věk Vodnáře a duchovní střed světa se opět vrátí do Ruska, jehož je právě Vodnář ochráncem.

Kapitola I. Zánik Svantojarů Obrové, Gótové a Hunové

V V. a VI. století pokračovalo veliké stěhování národů. Zpočátku se nejdůležitější události odehrávaly na Dunajských hranicích s Byzancí, a rovněž v Itálii a na Balkáně.

Koncem V. století za byzantského císaře Aspara, který byl gótsko-alanského původu, vznikl svaz mezi Byzancí a Antským královstvím. Aspar se obklopil Anty (jeho vojevůdcem byl Ant Anagast). Antové se v té době na pokyn Byzance usidlovali podél dolního toku Dunaje.

Avšak potom, za císaře Zenona a Anastasia, se začal vztah Byzance k Antům měnit. Trákové a Antové se začínali bouřit proti moci říše. Včele těchto povstání (která v podstatě byla občanskou válkou o moc uvnitř impéria) stanul jistý Vitalián. Existují důvody považovat jej za vnuka císaře Aspara a dokonce za Slovana.

Vitalián, stojící v čele vojska, v jehož řadách byli Gótové, Hunové a Skytové (neboli Slované-Antové) třikrát obléhal Konstantinopol. Podvakerát se mu podařilo dosáhnout toho, čeho se dožadoval (místodržitelství v Thrákii a výkupného), avšak napotřetí, v roce 516, ho porazil vojevůdce Justin (mimochoodem rovněž Trák a není vyloučeno, že původem Slovan). V roce 517 mnohé slovanské kmeny (jimž Byzantinci říkali „Getové“, nicméně v getotráckých zemích se již dávno usídlili Slované Antové) vpadly do Ilýrie a Makedonie. Tehdy se stal císařem Justin (517-527) a vyhnal Slovary a Tráky za Dunaj.

Nápor Slovanů mimořádně zesílil za císaře Justiniána. Když císař usedl v roce 527 na trůn, začal vést válku na všech hranicích své říše ve snaze vzkřísit moc a slávu starého Říma. Avšak jeho výbojům byla učiněna přítrž na severu.

Za císaře Justiniána (a za vlády knížete Svantojara) Slované mohokrát bořili obranné stavby na Dunaji, násilím Thrákie, Makedonie a severního Řecka, kde vraždili a vyháněli Byzantince. A potom se na vyplněných územích usazovali. Tak se rodila jižní větve slovanských národů: Srbové, Slovinci, Chorvaté, Bulhaři.

Dějepisec Prokopios psal ve své „Tajné historii“

o vojenských vpádech 20. a 30. let následující: „*Ilýrie a Thrákie, které zaujímaly celé území od Iónského zálivu až po pohraniční území Byzance, včetně Řecka a thráckého Chersonu, se od té doby, kdy v Římské mi usedl na trůn Justinián, v podstatě každý rok potýkaly s nájezdy Hunů, Sklavenů a Antů a ti vyvolávali mezi obyvateli regionu příšerný chaos. Během každého vpádu bylo podle mého odhadu zahubeno a zotročeno více než dvě stě tisíc Římanů ...*“

Císaři Justiniánovi nezbývalo než uznat Anty za své poddané (doufal, že když bude jednat tímto způsobem, podaří se mu rozdělit a znesvářit slovano-antské kmeny mezi sebou). Od těch dob začali Antové bránit hranice říše před novými nájezdy, a to jednak ze strany svých soukmenovců, ale také Bulharů, Utigurů a Kutrigurů. Avšak bránili hranice říše neochotně, vpády pokračovaly.

Byzanc tak začala na druhé straně podporovat Ostorgóty, kteří žili v horách Tauridy, a mezi nimiž a Slovanskými kmeny panovala odvěká zášť. Jelikož zájmy Gótů a Byzance byly totožné, Gótové se podřídili císařské nadvládě a zavázali se, že budou dodávat na žádost vladaře tři tisíce bojovníků do císařského vojska (Prokopios, „O stavbách“, III., 7-14).

Za Justiniánovy vlády císařství velmi intenzivně šířilo křesťanství byzantského obřadu (oproti ariánství) rovněž mezi tauridskými Góty. Tomu v případě Gótů ve značné míře bránila skutečnost, že Góti neměli města a dávali jednoznačně přednost venkovskému životu. Justinián posílal do Gótského království inženýry a architekty, aby budovali na svazích Krymských hor pevnosti a také aby stavěli hradby a chrámy ve vznikajícím gótském městě Doras. Justinián posíloval rovněž tamaňské Góty (v roce 547 k nim poslal biskupa).

O nejdůležitějších událostech oněch let, o válce mezi Góty a Slovany, nám toho velmi skrovné byzantské zdroje, které se nám z oněch dob dochovaly, nesdělují vůbec nic. O to cennější jsou informace, které nám přinášejí desky novgorodských mudrců.

Podle Velesovy knihy (Lut I., 4:2 a 2:1), se nejprve poblíž Voroněžce „shromáždil větší počet Gótů“. Ve Voroněžci se v té době nalézal nevelký oddíl bojara Gordyni, který přistoupil na nerovný boj. Došlo ke slavné bitvě: „*A od toho Voroněžce se šíří sláva po Rusi, a patří Svarogovi!*“ Ve Velesově knize je uvedeno datum oné bitvy: „*sto třináct let od odchodu z Karpat*“. Neboli, jedná se zde o rok 543 n. l.

Tehdy Gordynovi bojovníci porazili Góty a jejich hrdinský čin byl přirovnán k vítězství Segeni a Bělogreva, kteří porazili Hermanarikova syna a mládence Hularika pod hradbami Voroněžce o sedmdesát let dříve. Nicméně po bitvě z města

zůstalo pouze spáleniště, a tak je hrstka ruských vojinů, ač neporažena, opustila. Před odchodem vojáci přísahali, že na vlast nikdy nezapomenou a že „svatou ruskou zemi“ osvobodí.

Ve stejném roce Góti v čele s králem Theudebertem udeřili proti Goluňi a Kyjevu. „A mnozí Rusové složili své kosti u Goluně“ (Lut I., 4). A potom Gótové v Kyjevě oběsili Svantojara (Lut I., 1:1). Tak skončila dynastie Kyjevičů. Poslední kníže z této dynastie Svantojar vládl na Rusi od roku 510 do roku 543 (v případě, že se ujal vlády bezprostředně po Verenovi).

Tehdy z Kyjeva odešla „nevelká část lidí“, kteří se shromáždili v „lesích ilmerských“. A potom se začala od severu utvářet velká Rus, neboť „jsme neměli jinou možnost“. K nim se potom přidali Ilmeňští Slované, prchající před Avary, a Rusové, utíkající před Chazary, Venedi, prchající před Germánci. Novgorodské letopisy přidávají, že v Novgorodu začal ve stejné době vládnout rod Vladimíra Starého (byl na knížecím trůnu devět kolen před Burivojem).

Obyvatelé Kyjeva neprchali jen tak do lesa, nýbrž do osad obyvatel Novgorodské oblasti – Ilmeňských Slovanů (*lovců a rybářů*), kteří tu žili od nepaměti. Není vyloučeno, že se tu Ilmeňští Slované začali usazovat, když Gótové krále Beriga vyháněli kmeny Ilmeňských Slovanů z Karpat, neboli o pět století dříve. Lze tedy předpokládat, že obyvatelé Kyjeva věděli, kam jdou. Nejspíš už s Novgorodem obchodovali.

Díky dalšímu líčení událostí ve Velesově knize můžeme učinit závěr, že část Roxolanů se tenkrát uchýlila k Donu a na Kubáň pod ochranu donských Rusů a Asů (v deskách jsou popsány války s Góty a Chazary na Donu).

Stará védská Roxolaň na Donu a na severním Kavkaze byla poražena o dvě století dříve (když zahynul Bus Bělojar). Tehdy mnohé kmeny Rusů a Alanů opustily své země. Ovšem ti, co tam zůstali, se postupně opět vzchopili, budovali města a chrámy a jako dříve tu stáli v hrozivé síle. Nezanikl ani rod Buse Bělojara, ve Velesově knize je zmínka o muži jménem Bělojar Krivorog, což byl současník Skoteně a Gordyni.

O Rusech a Asech z Podoní se dochovaly zprávy v mnoha starobylých pramenech. Tak například v syrské kronice Zachariáše Milétského z roku 555 je mezi jinými národy, obývajících území kolem Azovského moře, zmiňován následující: „*Sousedí s nimi (amazonkami) národ "hros", jehož muži mají obrovské končetiny, nemají žádné zbraně a kvůli svým končetinám nemohou jezdit na koních.*“ Je to pravděpodobně narážka na vysoký vzrůst Rusů, předků donských Kozáků.

Je rovněž známo, že v polovině V. století na Tamani při ústí Donu žili kromě Gótů, Utigurů a Čerkasů rovněž Alano-Rusové („Ruhs-Asové“

neboli „světli Asové“, jinými slovy Antové). Místu, kde byli usazeni, se říkalo tamaňské město nebo ostrov Rus (anonymní ravenský zeměpisec ze VII. století uvádí, že v ústí řeky Kubáň se nalézalo město Mal-i-Ros, Rav. An. IV., 3). Tamaňským Asům vládl kníže Sarosios (podle Menandra Protiktora). Jméno knížete může znamenat jeho titul „car Asů“, „sar-i-os“ (srov. se Sarusem-Busem). Sarosius udržoval diplomatické styky s byzantským dvorem.

Ve stejné době se mezi Rusy, Alany a Góty, obývajících Tamaň, pokračovalo upevňovat křesťanství. První křesťanské společnosti zde založil ještě samotný apoštol Ondřej. Je známo, že ve IV. století byla tato území součástí Bosporské diecéze (Bosporský biskup Kadm se účastnil Nicejského koncilu v roce 325). Skytští biskupové byli účastníky i následujících koncílů. A za císaře Justiniána byla v roce 547 schválena samostatná biskupská stolice na území tamaňských Gótů a Čigů (neboli Čarkasů) a tedy i tamaňských Rusů.

Je nutno říci, že ne všichni Rusové, Asové a sloučené kmeny vítali šíření byzantského vlivu. V roce 550 tu vzplanulo povstání proti nadvládě Gótů a císaři Justiniánovi. Především povstali „Abasgové“, neboli Abchazové (jak líčí Prokopios z Kaisareie ve své zprávě, 6. stol.) a také „Asové“, „Haskunové“ (podle svědectví Džuanšena Džunšerianiho, IX. stol.). Povstání potlačil samotný císař Justinián, který zemi Asů a Rusů vyplenil. Prokopios z Kaisareie napsal: „*Římané zajali ženy náčelníků se vším jejich potomstvem, zdi opevnění pobořili až do základů a celou zemi nemilosrdně vyplenili.*“

A tak po pogromu roku 550 se na území Asů a Čigů ustavila moc, mezi níž a Byzancí panovaly přátelské vztahy. V té době se zřejmě stal císařem Alanů a Rusů král Sarosius. Nicméně odvěta za kavkazskou Justiniánovu výpravu následovala již v následujícím roce, tedy v roce 551. Tehdy do Thrákie vtrhli Kutigurové, kteří přitáhli z Tamaně a Černomořských stepí a bez jakýchkoli překážek přešli přes antská území.

Vpád byl odražen. Byzantinci zesílili útlak národů severního Kavkazu. Konstantinopolského koncilu v roce 553 se zúčastnil „*biskup národa Čigů*“, Dometian. Avšak válka na slovansko-antských hranicích pokračovala.

V roce 558 Bulhaři a Slované v čele s chánem Zaberganem znovu vyplenili Thrákie a Makedonii. Potom Slované ze Zaberganovy armády zaútočili na Konstantinopol od moře a Bulhaři ze souše. Zabergan si již stačil vybrat bohatou daň, nicméně byl nucen stáhnout se zpět, když k němu dorazila zpráva, že se v donských stepích objevila nová horda, od níž hrozilo nebezpečí, že udeří na Bulhary z týla.

Šlo o Avary chána Bajana, kteří dorazili od Kaspického moře a od Volhy, z turecké a mongolské pouště. Ve čtyřicátých letech 6. století je altajští Turci vyhnali (a částečně vyhladili). Zbytky poražených hord tehdy prchaly na západ a kolem roku 558 dorazily k severnímu Kavkazu.

Alanský vládce Sarosius, dosazený Byzanci, sdělil císaři Justinianovi, že se objevili Avari a potom přikázal, aby byla byzantským poslům, kteří šli za Avary, poskytnuta ochrana. Byzanc se rozhodla, že využije avarskou hordu proti Hunům a Slovanům, kteří říši značně znepríjemňovali život.

Alano-Rusové rovněž pustili Avary přes svá území k Voronězci, jehož se zmocnili Gótové, a pak i do země svých nepřátel Hunů (Utigurů a Kutrigurů).

Z Velesovy knihy se dovídáme, že k Avarům se tehdy připojily oddíly Alano-Rusů (předpokládám, že v jejich čele stál Gordyňa). Avari přešli v roce 559 přes území Severjanů (Sabirů) k Voronězi. Podle Velesovy knihy II. 4b (Lut. I, 1:3), se pod hradbami města, obsazeného Góty, shromáždilo „sto tisíc elitních jezdců“ chána Bujana (Bajana). „I následovala lítá řež, a krev tekla jak surinamed, až k večeru Bajan Góly porazil.“

V roce 560 Avari vpadli do země Utigurů na východě Azovského moře a potom na Donu porazili na hlavu Kutrigury. Chán Kutrigurů (zřejmě Zabergan, který obléhal Konstantinopol v roce 558) se stal Bajanovým poplatníkem. V té době Bajan přijal titul chána. Potom v roce 561 avaro-kutrigurská horda zamířila k řece Dněstr do Antie.

Ani v jednom ze starých pramenů nenajdeme zmínku o válkách Avarů v Podněpří. Avari si stejně jako dříve Hunové netroufli zdolat „Dračí valy“. Do Kyjeva a do Holuně se tehdy vydaly ruské Gordyňovy oddíly a alano-ironské Skoteňovy oddíly. A tehdy Gordyňa znovu „porazil Góty“ a vyhnal je z Kyjevské Rusi.

Potom se Kyjevská Rus stala součástí Alanského království (kterému se začalo opět říkat Roxolaň). Ve Velesově knize se uvádí, že „Ironci (Alani) od nás již odedávna nevybírali daně a dovolili Rusičům, aby žili podle ruských zvyklostí“, a kromě toho také skutečnost, že i samotný kníže „bojar Skoteň“ „žil ze své práce“, neboli nevybíral daně, které mu jako knížeti příslušely (Lut II., 3). Je docela možné, že se Kyjev stal ze sídelního města opět vesnicí.

Mezitím Avari a Kutigurové chána Bajana obešli „Dračí valy“ od jihu a vtrhli na území Doudlebů a Antů, na Volyň. Samotná Volyň se rozkládala u pramenů Bugu, Pripjati a Dněstru. Antie, která částečně patřila do Volyňského knížectví, sahala ke břehům Černého moře.

Ve Volyňském knížectví žili Doudlebi, kteří patřili k jednomu z nejstarších slovanských kmenů.

Proslavili se tím, že porazili císaře Trajána. Nepřátelům se nikdy nepodařilo podmanit si je a donutit, aby odváděli daně.

Ve IV. století po pádu Ruskolaně Doudlebi přijali na svá území Anty a Mosky (Mosochy), kteří prchali před Huny z Kavkazu. A země Doudlebů se začala nazývat Volyní na počest bohyně Antů a Mosků Volaně, choti Slunce a vládkyně Volyňského (Kaspického) moře.

Po dvě staletí Volyňané bojovali proti Gótům a Hunům, a ani jednomu z nich se je nepodařilo porobit. Jejich země nikdy nepatřily do Hermanarikova či Attilova království.

V polovině VI. století vládl Volyňskému knížectví kníže Mezenmír. Ve Velesově knize (Lut I., 4) se říká, že nejprve bojoval proti Gótům, zvítězil a „rozmetal je na všechny strany“. Potom byli Menzemírovi bojovníci nuceni odrážet vpád Hunů (zřejmě Zaberganových Bulharů). Ještě později Anti bojovali proti spojeným silám Hunů a Gótů. A opět byli nepřátelé poraženi díky Berendějům, kteří přispěchali Rusům na pomoc.

Právě v té době, kdy byli Antové oslabeni v důsledku dlouhých a krvavých válek, udeřila z východu čerstvá vojska chána Bajana. O tom také hovoří Velesova kniha (Lut I.,3): „To se Obři (Avari), kterých bylo jak zrněk písku v moři, rozhodli porobit si Rus. Ale my jsme Obry zastavili a bili se s nimi, avšak Rus nebyla svorná, a proto nás Obři přemohli svou vojenskou silou.“

Avari vítězili, protože během těchto let začali Antové díky politice Byzance bojovat mezi sebou („nebylo mezi nimi svornosti“). Rusi-Anti, kteří se usadili po pravém břehu Dunaje, bojovali proti svým příbuzným přicházejícím zpoza Dunaje (tak tomu bylo v době vpádu chána Zabergana a Antů do Byzance).

Mezenmírovi nedokázali pomoci ani Gordyňa se Skotičem, avšak nikoli proto, že po nějaký čas byli Bajanovými spojenci (díky tomuto spojení se jim podařilo porazit Góty ve Voronězci a v Kyjevě), nýbrž proto, že pokračovali bojovat proti krymským Gótům.

A tehdy dorazili do Volyňe Obrové a „zabili našeho knížete, a Rus přišla o Modré moře“ (Lut I., 4:10). O této vraždě knížete Antů, která se stala kolem roku 561, vyprávěl rovněž historik Menandros Protiktor (který byl současníkem tehdejších událostí):

„Jakmile se náčelníci A ntů ocitli ve svízelné situaci a oproti vlastnímu očekávání byli zdrceni neštěstím, začali Avarové okamžitě plenit (jejich) zem a drancovat (jejich) území. A tak, zcela vyčerpání nájezdy nepřátel, vyslali k nim Antové posly, a pro tuto misi vybrali !dansiova syna a Kalegastova bratra Mezamira (Mezenmira) a žádali o možnost vykoupit některé své soukmenovce zajaté v boji. A tak, když Mezamir, který se

vyznačoval mimořádnou upovídaností a chvástáním, začal svou řeč z vysoka a dokonce drze, pak známý Kotragir, který byl vůči Avarům přátelsky nakloněn, zatímco Anty z celé duše nenáviděl, jelikož Mezamir hovořil mnohem povýšeněji, než se na posla sluší, chánovi řekl: »Tento muž získal na Anty mimořádný vliv, je schopen postavit se komukoli ze svých nepřátel. Proto je nutné ho zabít a potom již podnikat nájezdy na cizí zemi bez jakýchkoli překážek.« Avari ho pak uposlechli, nedbajíce na úctu, která poslům náleží, a opovrhující právem, Mezamira zabili. Od těch dob častěji než dříve drancovali zemi Antů a nepřestávali tam se zotročováním, odváděním lidí a s loupěním".

Já však na rozdíl od Menandra upřímně obdivuji Mezenmirovu statečnost. Tento kníže, který nejdnou vítězil nad Góty a Huny, se neohroženě a dokonce neuváženě vydává do samotného nepřátelského douště. A dokonce Avarům vyhrožuje! Mezi zajatci zřejmě byli jeho blízcí lidé. Možná syn?

Avari Mezenmira, knížete a posla v jedné osobě, zabili. A tím porušili doposud neochvějně „mezinárodní právo“, postavili se mimo smlouvy a zákony. Vtrhli do antských zemí na Dněstru, aby je plenili a odváděli zajatce. Avšak potom Antové Avary odmrstili k Dunaji a na pobřeží.

Tak pronikli Avari v roce 562 do Dobrudže a stanuli na hranicích Byzantské říše. Avšak překonat hranici, kterou tvořil Dunaj, a vejít do Thrákie, si přeci jen netroufli. Část Avarů začala stoupat vzhůru podél Dunaje k Panonii. Druhá část se vydala podél Prutu a Dněstru k Haliči, odkud chtěli přes horské průsmyky vyjít rovněž na panonskou rovinu.

Tehdy, pořád ještě v Haliči, se Avari dostali na území kolem horního toku Dněstru, kde dobyli území Chorvatů a Doudlebů. O této historické epizodě se zachovalo svědectví v kronice „Pověst vremennych let“: „Ti obři bojovali se Slovany a zmučili Doudleby, jsoucí Slovany, a dopouštěli se na doudlebských ženách násilí: když se obr chystal vyjetí, nedal zapřáhnouti ani koně, ani vola, nýbrž dal zapnouti 3 či 4 či 5 žen do vozu a vézti obra, a takto Doudleby mučili. Byvši obrovští tělem a umu pyšného, i vyhubil je Bůh, a všichni pomřeli, a nezůstalo jediného obra. I na Rusi dodnes existuje pořekadlo: vymřít jako obři; a nezůstalo po nich ani plemene, ani potomků.“

Skoteň a Gordyňa nemohli své bratry Doudleby osvobodit od avarského jha, neboť bojovali proti Gótům, kteří v té době útočili Krym. A jejich tehdejší válka trvala již šestý rok, avšak Góti se stále ještě nesmířili se ztrátou Kyjeva, Goluně a Voroněžce.

V Podunají a v regionech hraničících s Byzancí

se v oné době vyvíjely události následujícím způsobem.

V roce, kdy usedl na trůn císař Tiberios I. (S. října roku 578), kdy císařská vojska bojovala proti Peršanům, podnikli Slované a Antové další útok na balkánské provincie Byzantské říše.

Tehdy se císař Tiberios obrátil na chána Bajana s návrhem, aby proti Slovanům podnikli společnou výpravu. Bajan souhlasil, a tak v roce 579 poslal Tiberios k Avarům, kteří dleli v Panonii, císařskou flotilu, která nalodila a převezla 60 tisíc avarských jezdců dolů po proudu Dunaje do země Římanů. Potom avarská jízda prošla podél pravého „římského“ břehu Dunaje k mořskému břehu, odkud ji Římané převezli na levý břeh.

Avari, takto nepozorovaně dopravení do Malé Skythie, přeřadli slovanské osady. Pálili pole, loupili vše, co jim přišlo pod ruku. Osvobodili rovněž několik desítek tisíc zajatých Římanů, kteří pracovali pro Slované.

Načež Slované bez odporu opouštěli své chýše, schovávali se v lesích a potom prchali ke knížeti Dobritovi, kde se shromažďovaly slovanské družiny.

Bajan v domnění, že již má pod svou kontrolou celou Antii, vyslal své posly za Dobritou a za stařešiny slovanských kmenů „s rozkazem, aby se podřídili Avarům a zařadili se k plátcům daní“.

Na to Dobrita odpověděl: „Zdali pak již spatřil světlo světa a pod slunečními paprsky se hřeje takový člověk, který by si nás dokázal podmanit? My máme ve zvyku dobývat si země, a ne aby jiní panovali v naší zemi. A to zůstane naším přesvědčením, dokud na světě existuje válka a meče!“

Když Dobrita pronesl tato slova, přikázal chánovy posly zabít. I byla to pomsta za smrt posla a slovanského knížete Mezenmira, kterého Bajan zabilo sedmnáct let dříve. Potom již Slované začali zcela ignorovat nároky chána Bojana a nechali ho na pokoji.

Velesova kniha říká (Lut I, 4), že tehdy se Slované na sněmu rozhodli podniknout „výpravu proti Řekům“, „vydat se k Dunaji a odtud se již nevracet a být volný“. „1 hovořili jsme o jednotě našich národů. A zítěžili jsme nad velikou silou vojska, sjednotivše se.“

Takto v letech 578-580 postihl vpád Slovanů velikou část Missie a Thrákie a všechny země až po Konstantinopol. Srbové, pochodující z oblasti dnešního Berlína (v té době to byla Slovanská osada Berlo), Sloveni a Chorvaté z Karpat, Drevlané a Dregoviči a mnohé jiné slovanské kmeny se vydaly na Balkán a mnohé kmeny se tam usadily (když se však vzdalovaly, pak to nebylo na dlouho).

V té době byl v Rodopských horách na skále vytesán reliéf zobrazující Svantovíta (tak zv.

Maďarský jezdec), potom byl vedle něj umístěn runový zápis letopočtu (doba prvních slovansko-bulharských chánů).

Avaři v čele s Bajanem se v roce 580 rovněž vydali na pochod k hranicím říše. A Bajan se zprvu tvářil, že hodlá císaři pomoci a pokusí se udeřit na Slované z týla. Začal přeplovat na druhý břeh Dunaje, avšak když se tam dostal, zcela nepokrytě přepadl a vyplnil římské město Sirmium na dolní Sávě.

Císař Tiberios ve snaze předejít dalšímu průniku Avarů na jih usilovalo co nejrychlejší uzavření míru a slíbil, že jim bude každoročně vyplácena částka ve výši osmdesáti tisíc zlatých. Záhy po uzavření této smlouvy císař Tiberios zemřel, zanechav po sobě skomírající říši.

Tiberiovým nástupcem byl císař Maurikios (582-602). Ten odmítl odvádět Avarům daně a proto Avaři v roce 583 přepadli Ilýrii, kde bořili a drancovali města. Bajanova vojska nenarazila na žádný odpor a tak zdolala Balkán, až došla k Černému moři poblíž Burgasu. Chánův hlavní stan se nalézal v té době v císařských lázních jménem Anchialos (nyní Ankiali), kde vyvěral známý minerální pramen. Podle informací historika Theophilakta (I., 4, 5) si tam Bajanovy ženy užívaly teplých koupelí.

Ve stejné době jako Avaři zaútočila na říši i slovanská vojska. Dochoval se gruzínský dokument (S. Lesnoj jej uvádí ve své knize „Otkuda ty, Rus?“), v němž se sděluje, že za časů císaře Maurikia jistý ruský kníže („ruský chakan“) zaútočil na Byzantskou říši a „jednou vzal do zajetí 12 000 Řeků a potom žádal po 1 drachmě za člověka“. Potom tento kníže podnikl výpravu proti Konstantinopoli rovněž v roce 626.

V tomto gruzínském dokumentu se pravděpodobně jedná o knížete Ardagasta (ve Velesově knize figuruje jako Radogost Svantojaryč), který podle svědectví historika Theophilakta (I., 7, I) přitáhl s vojsky v létě 585 k dlouhým hradbám Konstantinopole, odkud byl odehnán stratégem Komentiolem. Nicméně výpravy roku 626 se nemohl zúčastnit, protože zemřel v roce 598 (gruzínský dokument není příliš věrohodný).

Byzantinci se jen s velikou námahou bránili nájezdům Avarů a Slovanů na příjezdových cestách ke Konstantinopolu. Jejich situace byla navíc ztížena tím, že říše začala vést ve stejné době vyčerpávající válku s Persií, s níž byla uzavřena mírová smlouva teprve v roce 591.

Avaři vedli v té době jednání s mnoha slovanskými knížaty ve snaze přesvědčit je, aby poslali svá vojska proti Byzanci.

Tři takové posly, přicházející z dalekého severu (pravděpodobně od Novgorodu), zajali Římané náhodou v Thrákii a přivedli k císaři Maurikiovi. Tito poslové nebyli ozbrojeni, měli s sebou pouze

„gusle“. Zřejmě to byli mudrci, „moudří lidé“. Dostavili se k avarskému chánovi, aby mu vyřídili odmítnutí zúčastnit se těchto válek z důvodu velké vzdálenosti (samotným poslům cesta trvala patnáct měsíců). Bajan je nechtěl propustit a proto jim nezbylo, než prchnout do Thrákie, a odtud se dostali k císaři. A „gusle“ prý nosí proto, že jejich země nezná železo, které činí život mírný a ničím nerušený, „hrají na ‘gusle‘“, „neznajíce zpěvu trubek“.

Když císař Maurikios posly vyslechl, „nadchl se jejich kmenem a poctil ony příchozí barbary pohostinstvím, podivuje se rozměrům jejich těl a velikosti údů“, a s tím je propustil. –

Ve stejné době došlo i k výpravě Krivoroga z Bělojarova rodu na Surož.

Ve Velesově knize (Lut II., 4) jsou Krivorogovy výpravy zařazovány do Skoteňových časů. Jestliže Skoteň bojoval spolu s Gordyňou (pak mu v roce 543 muselo být alespoň dvacet let), pak samotný Skoteň zřejmě sotva přežil přelom VI. a VII. století. Krivorog na druhé straně nemohl před rokem 581 podniknout proti Suroži výpravu, aniž narazil na Chazary. To by pak znamenalo, že se Krivorog vydal na Surož v posledních dvou desetiletích VI. století a to ve stejné době, kdy Slované obsazovali území za Dunajem.

Před výpravou Krivorog „vypustil bílého holuba – kam ten pletí, tam se vydají“. Holub je podle názorů Slovanů Vyšňovým ptákem. Tímto způsobem si Krivorog zjistil vůli Boží. A v souladu s ní se vydal na Surož, město na Tauridě, kde sídlili Řekové.

Řekové byli poraženi. Začali si Krivoroga předcházet, přinášeli mu zlato a stříbro. Zatímco sami tou dobou přepadli Goluň, která byla v té době bezbranná. „A tehdy na nás Řekové pustili vojáky v železném brnění a pobili nás. A vylilo se mnoho krve Rusičů dolů na zem, a ruských stenů bys nespočetl“.

Domnívám se, že právě na počest tohoto knížete byl nazván kraj Krivoj Rog (na jehož místě vyrostlo město).

¹ Počítáno od posledního Karpatského odchodu a založení Kyjeva, neboli od roku 430. Je to rok 543 našeho letopočtu. Viz rovněž kapitolu „Karpatský odchod“ (Trojan III., 1:1-2).

² Tak se zrodili jižní Slované: Bulhaři, Srbové, Chorvati, Slovinci, Černohorci atd. V prvních staletích byly v řadách jižních Slovanů jmenovány rovněž kmeny, z nichž část zůstala ve východoslovanských zemích.

³ Tento odstavec je vložen z desky 33 (sr. Lut I., 3-4). Rozdíly ve výkladu tohoto místa jsou způsobeny porušením runového textu a tudíž možností text překládat různým způsobem. Zařazení do textu a překlad zde vyplývá ze smyslu.

⁴ Hunové (tito figurují ve „Slově o pluku Igorově“ jako „Hinové“) jsou to turkotatarské kmeny, které přišly na

Ural z Džungarie a Mongolska v letech 155 - 160 n. l. Zde se smísily s Uhry a tak se zrodili Bunové.

⁵ Menzemir, Idarův syn, kníže Antů, byl zabit Avary v roce 561.

Kapitola II. Chazarské jho Chrabrova, Moskova a Bravlinova vojska

V roce 567 se Roxolaň, která se pouhých šest let předtím postavila opět na nohy zásluhou Gordyni a Skoteně, ocitla tváří v tvář novému nebezpečí. Zpoza Volhy dorazily nové hordy kočovných národů. Tentokrát to byli Turci a Chazaři.

Turci doputovali po stopách Avarů z Altaje a Sedmiříčí. Na Severním Kavkazu se spojili s Chazary. Velesova kniha pod pol jmenováním Chazaři hovoří rovněž o Turcích, kavkazských Chazarech („bílých Uhrech“) a dokonce pravděpodobně i o Maďarech (černých Uhrech), kteří se dostavili z Uralu.

Turci přešli přes stepi severně podél Kavkazského pohoří a vzali si za spojence místní Chazary, aby se pak společně spojili s hordou Utigurů, kteří zrovna bojovali s Rusy a Alany. Část Rusů od Donu a od Kubáně se tehdy dostala do područí TurkoChazarů, ovšem ti, kteří si nepřáli „chodit pod Chazary“, utekli ke Kyjevu, ke Skoteňovi (Lut II., 3:1).

V roce 567 Turci a Chazaři překonali Kerčenský průliv a zmocnili se Bosporu. V roce 581 obsadili Chersones. A po všechny ty roky Turko-Chazaři bojovali proti tamaňským a krymským Gótům, využívající toho, že Gótové museli válčit zároveň jak s Turko-Chazary, tak i s Rusy.

V té době Gótové opět přepadli Roxolaň. A bojařin Skoteň se přepásal mečem a „*ironská jízda rozdrtila Góty; „Rus rozřala Gótskou zemi, a každého jsme zahubili svými meči a jejich zemi jsme si přivlastnili.“* (Lut II., 3) Gótové, prchající před Rusy a Alany, přepadli Chazary, kteří se již pravděpodobně usadili na Krymu. A Chazaři se obrátili o pomoc ke Skoteňovi, avšak ten „to odmítl“ řka, že Chazaři „*si pomohou sami*“, a že „*(oni) nemají co pohledávat v Roxolani vedle nás*“ (Lut II., 4). Tehdy Chazaři přepadli Rusy a Alany-Ironce, avšak byli poraženi a „*prchli k Volze, Donu a Donci, a tam stržili jen hanbu, i prchli a odhodili své meče na zem*“ (Lut II., 3)

Ke stažení Chazarů z Krymu a ke zrušení osady Chersones došlo v roce 581 n. l. Po této porážce Chazaři nechali zemi Roxolanů na dlouhou dobu na pokoji. „A Chazaři se báli přiblížit k té zemi a nikdy nepřepadali Roxolaň ze strachu, že na Donci zakotví Gótové“.

Chazaři se na dlouho vytratili z dohledu, dějiny se však psaly dál. O dalších událostech se dovídáme z „Historie“ Theophilakta Simokatty, současníka tehdejších událostí, jeho pokračovatele Theophana Zpovědníka, a rovněž z Velesovy knihy.

Byzanc do té doby dlouho a neúspěšně bojovala proti Persii v naději, že se jí podaří získat zpět své země v Malé Asii. Avšak tyto boje Byzantinců nebyly úspěšné. Když byzantský císař Maurikios uzavřel v roce 591s Peršany mír, obrátil svou pozornost k zájmům říše na Balkáně. A tehdy byla vojska Slovanů vyhnána za Dunaj, neboť Slované postupovali nekoordinovaně a pod vedením mnoha náčelníků.

V roce 597 překročil vojevůdce Prisk Dunaj poblíž Dorostolu a vtrhnul na slovanská území. V noci pak zaútočil na ležení antského krále Ardagasta (Radogosta), a tomu se jen s největšími obtížemi podařilo uniknout před zajetím skokem do řeky.

Potom Prisk prohlásil, že Byzanc vede náboženskou válku proti pohanům, a začal využívat služeb špionů a zrádců z řad křesťanů, především Antů a Gepidů. A tak se Priskovi podařilo zmocnit slovanského loďstva na Dunaji, které čítalo více než půl druhá sta lodí.

A pak opět pod rouškou noci přepadl ležení slovanského vojevůdce Musokije (pocházejícího z kmene Volyňanů-Mosků). Prisk využil toho, že Slované předtím pořádali smuteční tryznu na památku Radogosta – Musokijova bratra a byli opilí. A tehdy Římané „*pokračovali ve smuteční hostině, přinášejíce úlitby krvi*“.

Když Slované následujícího dne vystřízlivěli; oplatili Římanům jejich přepadení a vysvobodili zajatce. Stejnou epizodu líčí i Velesova kniha (Lut 11., 6). Mimochodem, pokud lze věřit byzantským pramenům, Radogost byl jenom zraněn, když se vrhnul do řeky, pouze Velesova kniha tvrdí, že při tom zahynul.

V důsledku válčení Byzantinců-Vlachů, podobně jako Avarů v Podunají, byly mnohé slovanské kmeny donuceny stáhnout se na sever k Vjatičům. Velesova kniha o tom říká: „*A potom jsme se vydali každý svou cestou: některé kmeny se vydaly na sever, i byli to právě Vjatiči a Radimiči.*“ Zmiňuje se o tom rovněž „*Pověst' vremennych let*“: „*Radimiči i Vjatiči pocházejí od Lechů. Žili kdysi mezi Lechy dva bratři – jeden jménem Radim, druhý Vjatko. Radim došel k Soži a podle něj dostali jméno Radimiči, zatímco Vjatko se usadil se svým rodem podél toku Oky, a po něm slynou Vjatiči.*“

Posléze se také Musokijův (Moskův) rod přestěhoval spolu s Vjatiči do současné Moskevské oblasti. A letopisy spolu s archeology jednoznačně tvrdí, že právě v tomto století Vjatiči i Radimiči předsídlili „od Lechů“ (neboli z Volyně, která

hraničí územím Lechů) do příhraničního území se zeměmi Krivičů a Finů. Právě v té době Mosk (Mosoch z díla „Opisanije“ mnicha Rvovského) založil „grad mal“ na kopci jménem Švivaja gorka, rozkládající se při ústí řeky Jauzy, jenž se postupně rozrostl a stal sídelním městem Moskevské Rusi.

Vedle Moskvy založili dunajští Keltové-Filidi, kteří do těchto míst doputovali spolu s Moskem, obec jménem Fili. Tehdy dostala své jméno také místní řeka Istra (tak se v dávných dobách jmenoval Dunaj). Slovanský kmen Krivičů již v těchto místech přebýval alespoň od VII. století př. n. l. (v tak zvaném Djakovském hradišti, což je budoucí ves Kolomenskoje). Zde se nacházela Velesova svatyně ve strži Volosov ovrág. Zde se uchovávaly jak legendy o patriarchovi Moskově, Velesově synovi, který žil 4 tisíce let př. n. l. Tudíž Moskové nepřišli do prázdného kraje, nýbrž do míst, která Slované obývali odjakživa, od dob odchodu ze Severu. Není vyloučeno, že tu sám Mosk hledal místo zvané Moskva Bělovodja.

Rok založení Moskvy knížetem Moskem lze velmi snadno určit podle „Historie“ Theophilakta Simokatty. Moskovy kmeny odešly od Dunaje po válce s Římany, kterou Římané zahájili po uzavření mírové smlouvy s Peršany v roce 591 (proto někteří historikové zařazují tuto válku do roku 592 nebo 593, což je ovšem mylné).

Theophilakt popisuje, jak se po uzavření císařem Maurikem míru s Peršany dostavili poslové thráckého krále Theodericha, avšak ten usedl na trůn někdy koncem jara – počátkem léta roku 596, tudíž jeho poselstvo mohlo dorazit až na podzim či v zimě. Z toho vyplývá, že následující války se Slované byly zahájeny na jaře roku 597.

Za datum odchodu Moskových kmenů od Dunaje je tudíž nutno považovat právě tento rok. Mosk Svantojaryč byl zvolen knížetem na jaře roku 597 (počínaje tímto rokem je tudíž nutno začít počítat *Moskovy časy*), přičemž následující *založení Moskvy* je třeba datovat *rokem 597-8* (existuje i méně pravděpodobná varianta – *rok 603*, vezmeme-li do úvahy některé moskevské legendy, viz pozn. k Lut II., 6:8).

Rád bych upozornil na to, že v roce 1147 (což je rok první letopisné zmínky o Moskvě) se slavilo 550 výročí odchodu od Dunaje. Nemohl to být ten pravý důvod, proč došlo v Moskvě k onomu slavnému setkání Jurije Dolgorukého a Svatoslava Olgoviče?

Konec šestého století se nesl ve znamení nových válek mezi Byzancí a Slované. Slované nepřestávali překračovat Dunaj a plnit Moesii. V roce 597 Římané opět vytlačili podunajské SI Ovany, jimž vládl kníže Pejregast (Pirogošč Svantojaryč), za Dunaj. V jedné z bitev kníže Pejregast padl.

Ve stejném roce vtrhli na území říše Avaři. Prošli přes Thrákií a Makedonii, oblehli Singidunum

(současný Bělehrad), až došli k Dlouhým zdem.

Teprve v roce 600, po nadmíru vyčerpávající válce, byla uzavřena pro Byzanc velmi potupná mírová smlouva. A tehdy se na scéně opět vynořili Chazaři a Turkové.

Turecká horda dorazila na Severní Kavkaz v roce 567. V sedmdesátých letech VI. století si Turci porobili mnohé kavkazské národy, které byly oslabené po válce s Huny. Tak tedy přemohly místní indoíránské národy – Berenděje (ty, kteří neopustili vlast a neodešli k Dněpru a Dunaji), a rovněž kavkazské Chazary (horský kmen Áriů). Jméno „Chazar“ pochází od slova „chaz“ (nebo „kaz“), což znamená hora a dále „ar“ – Árij. Byl to národ spřízněný s Alany a Rusy. Hovořili příbuznými jazyky, avšak antropologické údaje dokazují, že Chazaři byli oproti Alanům a Rusům mnohem nižšího vzrůstu. V legendách arabského sborníku „Madžal-at-tavarich“ z roku 1126 je prapředek Chazar označován za Rusova bratra:

„Vypráví se rovněž, že Rus a Chazar byli z jedné matky i otce...“

V současnosti se na základě poznámky Araba Ibn-Haukala obvykle soudí, že Chazaři byli spřízněni s Huno-Bulhary, a že dorazili na Kavkaz ve IV. století. Nicméně Ibn-Haukal mohl hovořit rovněž o příbuzenském vztahu Chazarů a Bulharo-Slovanů, neboť podle arabských zpráv jsou Bulhaři „*národ smíšený z Turků a Slovanů*“, a cestovatel Ibn Fadlan, který strávil nějaký čas i ve Volžské Bulgarii, nazýval vždy volžské Bulhary Slované.

Existuje rovněž názor, že Chazaři byli Židy z rodu Simova, kteří zapomněli víru svých předků. Tuto verzi prosazoval tzv. „Cambridžský anonym“, který tvrdil, že Chazaři přijali judaismus koncem VIII. století. Avšak pro tento názor neexistují žádné jiné důkazy a nelze jej tudíž považovat za hodnověrný (ostatně jakož i samotný dokument, známý ve velmi pochybném a tendenčním vydání).

Ať již kavkazští Berendějové a Chazaři původně hovořili jakýmkoli jazykem, za dob turecké nadvlády přešli na turečtinu. Vytvořili pak spolu s Turky vojenský stav Chazarského chanátu a turečtina se stala jejich mateřtinou. Díky této skutečnosti se Chazarům i Berendějům dostalo značných privilegií.

Sousedé a nejbližší příbuzní Chazarů – Alané a Rusi (Kozáci) si zachovávali značnou samostatnost a svůj jazyk si uchovali, ať již po nějaký čas byli součástí Tureckého chanátu, či nikoli (přímé důkazy pro to neexistují).

Na území severně od Derbentu, mezi řekami Terek a Sulak, se rovněž od poloviny V. století začali usazovat Židé, „revolucionáři – mazdakité“, kteří byli v roce 529 vyhnáni šachem Husravem (Chosroés I.) z Persie poté, když tam vyprovokovali

občanské nepokoje a chybělo jen málo, aby rozvrátili Perskou říši.

Židé hráli v Chazarském chanátu obrovskou roli a časem se stali vládci tohoto státu, proto se podíváme na jejich osudy poněkud podrobněji.

Židé dorazili na Kavkaz z Íránu (Persie), kde se objevili ve II. století, když J udea podlehla Římanům. Tam se věnovali lichvě a obchodu, a za nějaký čas dosáhli v Persii značného vlivu.

V V. století zorganizoval v Persii jistý Mazdak, vezír šacha Kavada, lidové povstání, kdy vyburcoval chudinu k rebelii proti boháčům. Opakoval staré tvrzení z posvátné knihy Avesta o tom, že přílišné bohatství je zlo, vystupoval jakožto bojovník za čistotu víry pod rudými prapory v duchu zoroastrismu.

K Mazdakovu povstání se tehdy připojil židovský exarcha Mar-Zutra s celým židovským klanem (ve své většině chudina), zatímco bohatí Židé se postavili proti Mazdakovi. A tak Mazdak vystěhoval boháče – antimazdakity z Persie, a ti se stěhovali do Řecka. Nežidovský majetek rozdělil mezi své nejbližší, přičemž na chudáky, kteří jej podpořili, si samozřejmě ani nevzpomenul. Peršané, kteří konečně prohlédli, Mazdaka v roce 530 svrhli, jeho příznivce zakopávali zaživa do země (hlavou dolů). Samotný Mazdak byl oběšen, nicméně mnoha jeho přívržencům z řad Židů se podařilo zavčas uprchnout. Židé mazdakité, kteří v té době již na revoluci značně zbohatli, našli útočiště na druhé straně Kavkazského pohoří v sousedství Chazarů (aby později přijali jejich jméno).

Podle svědectví „Cambridžského anonyma“ (zdroje samozřejmě velmi pochybného) pak Židé, kteří přesídlili k Chazarům, zapomněli takřka všechny židovské obyčeje (jelikož mezi nimi chyběli rabíni, neboť rabinát podpořil antimazdakity), pamatovali jen na obřizku a dodržování šábesu.

Pod vlivem revolučních myšlenek o rovnosti a bratrství se dokonce přestali izolovat v duchu židovské tradice pouze ve vlastním společenství, a začali uzavírat smíšená manželství s Chazary, kteří byli navíc vládci země.

Následovala druhá vlna přesídlenectví Židů do Chazarské říše. Tentokrát šlo o Židy, které vyhnal císař Hérakleios z Byzance. Byli to právě oni Židé – antimazdakité, které Řekové přijali a zachránili během Mazdakova povstání.

A Židé neváhali se Řekům za jejich pohostinství odvděčit. Když Byzanc bojovala proti Arabům, domlouvali se s nepřítelem a otevírali brány řeckých měst. Pak levně skupovali Řeky – otroky, kterých bylo vždy po dobytí měst Araby mnoho, aby je pak prodali za trojnásobnou cenu. Proto Řekové Židy vyhnali za hranice říše do Chazarie.

Jaká vlastně ta Chazarie byla? Koncem IV.

století byla Chazarie součástí Tureckého chanátu, ktelý se rozprostíral od pohoří Altaje a Mongolska po Kavkaz a Krym. Avšak v 80. letech VI. století byla rozpínavost Turků na západ učiněna přítrž. V roce 581 přestali Turci a Chazaři obléhat Chersones a odešli z Krymského poloostrova na Severní Kavkaz. Na to Rusi z Podoní odrazili Turky a Chazary za Don a Doněc.

V té době vzplanula v Tureckém chanátu, v Turkestánu občanská válka, která trvala dvě desetiletí, aby po třicetileté přestávce (600-630) vypukla znovu. Občanské nepokoje skončily teprve v roce 651, když se Chazarský chanát oddělil.

Tehdy Chazaři vytáhli do boje proti Bulharům, kteří kočovali ve stepích Severního Černomoří, a se vši pravděpodobností si podmanili severské Slovanské kmeny.

V roce 650 zaútočili Chazaři proti Bulharsku a rozřáli je na dvě části. Jedna bulharská horda v čele s chánem Asparuchem uprchla před Chazary k Dunaji, kde si podmanila místní Slované a Anty (později Bulhaři splynuli se Slované v jediný národ, stali se tak předky současných Bulharů). Druhá horda se vydala k Volze, k Volžskému Bulharsku. Ovšem část Bulharů (pravděpodobně Maďaři) zůstala ve stepích Severního Černomoří pod nadvládou Chazarů.

V té době se Chazaři, kteří si podrobili Maďary a Severjany, střetli s Borusy a kyjevskými Polany v Podněpří. Když ovládli Maďary pocházející z oblasti ležící při Azovském moři, střetli se rovněž s donskými Slovanskými Rusy.

Na deskách se vypráví o tom, jak se v těch dobách začali na Rusi objevovat Chazaři: „*Objevil se Kagan, a ten o nás nedbal. Nejdříve přišel na Rus s kupci, a ti byli mnohomluvní, a potom začali být zlí a začali Rusiče utlačovat.*“

Chazaři dosadili svá knížata a posléze tato knížata začala předávat moc „z otce na syna a ze syna na vnuka“ v rozporu s rozhodnutím sněmu, čímž porušili zákon, který sahal až k praotci Arjovi. Avšak Borusi nechtěli knížata, s nimiž sněm nesouhlasil, a tak povstali.

Chazaři povstání Borusů, které tam neutuchalo po dobu téměř padesáti let, potlačovali. Lze předpokládat, že tato válka trvala od roku 651 až do konce století. V roce 651 měli Chazaři náhle volné ruce na východě, jejich říše se oddělila od Tureckého chanátu a v následujících letech nanesla drtivou porážku Bulharům a vzápětí po nich i Slovanům v Podněpří. Dalšímu pronikání Chazarů na západ učinil přítrž česko-moravský kníže Sámo.

Na počátku VIII. století si Chazaři zřejmě na kratší dobu podrobili kmeny Seveljanů a Polanů. Potom bojovali s Borusy, ale porazit je nedokázali. Není vyloučeno, že vymáhali daně od některých kmenů Krivičů a Vjatičů.

Velesova kniha říká: „*Chazaři nutili Rusiče, aby na*

ně pracovali, odváděli daně, brali jim děti i ženy, a velmi krutě je bili a páchali zlo.“

Chazaři nedokázali postoupit ani dále na sever do Novgorodské Rusi. Tou dobou v Novgorodu vládli potomci Vandala (Veneda). V novgorodských letopisech jsou uvedena jména jeho synů – Vladimír Drevnij, Izbor a Stolposvet. Tato knížata vládla po dobu alespoň dvou set let (vystřídalo se devět generací) před Burivojem, který žil počátkem IX. století. Neboli tato knížata vládla v Novgorodských zemích na začátku VII. století, před první válkou s Chazary.

Velesova kniha přidává ke jménům Vladimíra, Izbora a Stolposveta jméno jistého knížete či vojvody Chrabra. Chrabr bojoval (pravděpodobně již s Chazary a Góty) „tisíc tři sta let po Kapatském odchodu“ (Lut II., 5:5), neboli přibližně v VII. století. Lze předpokládat, že byl jedním z Burivojových předků. Možná na památku na jeho vítězství nad Chazary potom Rusové nazývali rovněž knížete Svjatoslava Igoreviče, který zvítězil nad Chazary, Svjatoslav Chorobryj.

Nepříliš mnoho toho víme rovněž o dalším novgorodském knížeti Bravlinovi I. Tento Bravlin I. („pravnuke svého děda“) bojoval přibližně sedmdesát let před Bravlinem II., tedy přibližně počátkem VIII. století. Velesova kniha o Bravlinovi I. mluví rovněž jako o současníkovi jistého „prolhaného“ Aldaricha (pravděpodobně vládce Taurické Gótie), a ten žil „dvě stě let“ před Askoldem (Lut III., 3:3), neboli ve druhé polovině VII. století. Bravlin I., stejně jako Bravlin II., „odňal Helénům mořské břehy“. A Slované měli v té době rovněž rozepře s Góty, kteří „kradli naše ženy“.

Avšak potom podle Velesovy knihy (Lut III., 3:1): „Řecký lišák nás lstí odvrátil od našich travin s vysvětlením, že nám Slunce škodí.“ Neboli Rus opět opustila Tauridu.

Chazaři vedl na východě války se střídavým úspěchem, někdy vybírali od Rusi daně a dokonce dosazovali svá knížata (která pak Rusi svrhávali). Zároveň však Chazaři sváděli těžké boje na jižní a (kavkazské) hranici.

Ještě v roce 627 Chazaři vstoupili do vojenského spojení s Byzancí (která právě v té době zvítězila nad Peršany a Avary u Konstantinopolu). Ve stejném roce chazarský chán společně s císařem Hérakleitem porazil Peršany, vstoupil na jejich území a obsadil Tiflis.

Persie byla mimořádně vyčerpaná v důsledku válek s Chazary a Byzantinci. Avšak poslední úder jí zasadili Arabové.

V roce 622 se stala událost světového významu, jejíž následky pocítujeme velmi intenzivně dodnes. Tehdy došlo k odchodu proroka Mohameda z Mekky do Medíny (hidžra) a tento rok se stal

počátkem islámské éry.

V Arábii začala válka Arabů, která se brzy rozšířila do Persie. Tato válka skončila vítězstvím Arabů nad Sásánovci. Ve 31. roce hidžry (661- 662) Arabové vtrhli Derbentským průsmykem do Zakavkazska a tam byli u města Belendžer poraženi Chazary, Asy a Belendžery. Arabům se tehdy nepodařilo přesunout do Zakavkazí sdostatek vojsk, neboť ve stejné době vedli válku proti Byzanci. Byli odraženi na druhou stranu horského hřbetu, jehož průsmyky a průchody začali bránit Chazaři a Asové.

Následující arabsko-chazarská válka trvala sedmdesát let. Arabové odráželi ničivé chazarské nájezdy, avšak dostat se na druhou stranu Kavkazského pohoří se jim nepodařilo. Konečně v roce 737 prolomil arabský vojevůdce Mervan chazarskou obranu a vtrhnul na Severní Kavkaz. Chazaři byli poraženi a jejich chán byl donucen přestoupit na islám.

Mervan došel až k dolnímu toku Donu, kterému Arabové říkali Slovanská řeka. Ovšem s donskými Slovanů již neválčil, naopak uzavřel s nimi spojení proti odvěkému nepříteli Slovanů – Byzanci.

Přinutil 20 tisíc slovanských rodin k přestěhování z území podél řeky Don za Kavkazské pohoří, pravděpodobně až k samotné hranici s Byzancí. Tam už v té době přebývalo několik tisíc Slovanů – přeběhlíků, kteří prchli zpod nadvlády Byzance a přidali se k Arabům. Slované přebíhali z byzantských vojsk k Arabům v roce 655 (přibližně 5 tisíc lidí) a dále v roce 685 (kolem 7 tisíc).

A tak se na hranici s Byzancí ocitlo celkem kolem 50 tisíc Slovanů, o nichž se v těchto místech dochovaly zprávy až do 10. století.

Po přesídlení Slovanů došlo k oslabení Donu, a tak se toto území zřejmě dostalo na nějakou dobu pod nadvládu Chazarů, kteří samotní odváděli daně Arabům. V následujícím období v Zakavkazí docházelo nepřetržitě k protiarabským vzpourám. Tak již v roce 754 za kalifa Al-Mansura musel arabský vojevůdce Jásid potlačit chazarské povstání. Tenkrát byli Chazaři poraženi a Jásid se oženil s chánovou dcerou .

V roce 764 se Chazaři znovu vzbouřili. Vše chazarských vojsk tehdy stál jistý „ras-tarchan“, původem zřejmě donský Rus. Donští Rusové se této války také pravděpodobně zúčastnili a vydobyli si nezávislost jak na Chazarech (v případě, že byli pod jejich nadvládou), tak i na Arabech. Rusové a Chazaři dobyli Tiflis, a vyhnali Araby z Arménie.

Po tomto vítězství nezávislá Chazarie opět upevnila svou moc. Chazaři začali válčit na svých západních hranicích a v Tauridě. V roce 787 Chazaři vybojovali na Byzanci Gótské království na Krymu, zmocnili se gótského města Doras, v němž dosadili svého vládce.

Byzanc v té době nebyla dost silná, aby hájila své panství na Krymu, neboť vedla války proti Bulharům. Kromě toho ji sužovaly vnitřní náboženské nepokoje, boje ikonoklastů s ikonoduly.

Ale i v samotné Chazarské říši v té době docházelo ke střetům zájmů mezi vyznavači velikého počtu náboženských vyznání. A tak před chazarskými vládci vyvstala otázka, k jakému náboženství se přiklonit.

Chazaři se začali vzdávat své původní víry ještě za dob turecké nadvlády, kdy si Turci přinesli altajskou variantu védismu, uctívání boha nebe Tengri. Toto náboženství vzápětí svrhli Arabové, kteří pobořili „pohanské“ svatyně, podřezali hrdla kněžům a začali v Chazarské říši šířit islám. Po vítězství nad Araby již vládcům Chazarské říše islám, který proklamoval státní zřízení v podobě kalifátu, přestal vyhovovat. Křesťanství pro ně bylo v důsledku války s Byzancí rovněž nepřijatelné.

A této situaci využili židé, o jejichž aktivitách, předcházejících této době, se nedochovaly žádné věrohodné zprávy. Nicméně zřejmě již v té době dosáhli v říši významného vlivu. Židovští kupci již dávno soustředili ve svých rukou obchod a disponovali značnými prostředky. Lze tedy soudit, že právě o nich se zmiňuje Velesova kniha, když hovoří o tom, že před vpádem Chazarů přicházeli kupci, kteří byli pravděpodobně špióny, „byli mnohmluvní, avšak potom se stali zlými“. V přijetí nové víry sehrála významnou roli rovněž skutečnost, že mnozí Chazaři pocházeli ze smíšených židovsko-chazarských rodin.

Ať tomu bylo jakkoli, jeden z chazarských vůdců jménem Bulan přijal koncem VIII. století nové jméno Sabriel a pozval do země rabíny, aby obrátili Chazary na judaismus. Od těch dob měli všichni chazarští panovníci židovská jména: Obadiáš, Iziáš, Manasiáš I., Nissi, Menachim, Benjamin, Aron a Josef. V okamžiku přijetí judaismu se zrodila jak v etnickém tak i náboženském smyslu zcela nová země, v níž tradiční náboženskou toleranci vystřídala židovská náboženská nesnášenlivost.

Tento krok se ukázal pro Chazarskou říši jako osudný. Jako první proti Židům povstali krymští Gótové, křesťané, včele s biskupem Janem (podle spisu „Zitie Ioanna Gotskogo“). Jak jsme se již zmiňovali, Gótské království se dostalo pod nadvládu Chazarů v roce 787 poté, co Chazaři dobyli město Doras, avšak to se již v roce 790 ocitlo zpět v rukou gótského vládce, který však byl podřízen Byzanci (je možné, že zrovna v té době chazarský chán přestoupil na židovskou víru).

A právě tehdy novgorodský kníže Bravlin II., využívaje gótsko-chazarské války a oslabení Byzance na Tauridě, na tyto země zaútočil. Píše se o tom v díle „Žitije Sťefana Surožského“: „Po uplynutí několika málo let od skonu (Sťepána

Surožského) přišlo vojsko veliké z Novograda knížete Bravlina velmi silného...“ Vzhledem k tomu, že svatý Štěpán zemřel v roce 786, Bravlinova výprava se zřejmě uskutečnila koncem VIII. století.

Někteří historici předpokládali, že se tento Bravlin dostavil z Neapole Skythské (Novgorodu Taurického), avšak toto město padlo zároveň se Skythskou říší na Krymu. A Rusové-Slovinci opustili tato místa po válce s „kostobokými“ ve II.-III. století n. l. Podle Velesovy knihy v tomto případě nemohlo jít o žádný jiný Novgorod, než o Novgorod na Volchvě. Navíc Bravlin útočil ve spojení se „Žmudí“, sousedy novgorodských Slovinců: „A tak nám Žmud' řekla, abychom vycházeli z našich domů. A tak nás podpořili proti našemu nepříteli.“ (Velesova kniha III. 28; Lut II., 6).

Bravlin vyzval své soukmenovce, aby se s ním vydali proti Řecku a „setřáslí Řeky do moře“, neboť Rusi považovali Tauridu za ruskou zemi: „jelikož je to ruská zem a ruská krev tam kanula dolů na zem a ta pila naši krev“.

Rusové šli vedeni bohy a praotci, „skrze hory a stepi, jdouce mimo Góty“. Jinými slovy, vojsko knížete Bravlina minulo města Tauridského Gótského království, aniž se pustilo s Góty do boje, a okamžitě zaútočilo proti řeckým městům na pobřeží.

V těchto textech je rovněž zmínka o tom, že Rusové věstili o nadcházejícím válečném tažení z kvetoucích prutů vrby na břehu Dněpru (řeky Něpřy), a pak přišli k Donu. Znamená to tedy, že Rusové museli překonat všechny slovanské země od Dněpru k Donu. Lze také předpokládat, že osvobodili Kyjev a Černomořskou Rus. Ve spisu „Žitije Sťefana Surožského“ se říká toto: „I plenil (Bravlin) vše od Korsuně po Kerč, a potom s velikými vojsky přišel k Suroži. Po dobu deseti dnů se spolu bili (obyvatelé města s Bravlinovými bojovníky), a po deseti dnech Bravlin násilím vyvrátil bránu, přistoupil k chrámu, ke svaté Sofii...“

Dále se v tomto díle hovoří o tom, že Bravlin ranila mrtvice, když se ocitl u hrobu svatého Štěpána. Jakmile se to stalo, vystoupil z hrobu duch samotného Štěpána a „hrozivě“ ke knížeti promluvil: „Nedáš-li se pokřtít v mém chrámu, již odtud neodejdeš a nevrátíš se domů“. Aby se vyléčil, nechal se Bravlin ihned pokřtít, přestal obléhat město – stáhl svá vojska, a když propustil zajatce a vrátil kořist, odešel.

Nicméně Velesova kniha (která například odsoudila Askolda za to, že se nechal pokřtít) se o tom vůbec nezmiňuje. Bravlin je na deskách popisován jako kníže, který naslouchá radám zreců – obětníků. Kdyby skutečně k něčemu takovému došlo, v deskách by o tom byla alespoň nepatrná

zmínka.

Za Bravlinovy vlády se Rus rozprostřela na území sahajícím od Baltského moře a Novgorodu až po Don. Je docela možné, že právě tehdy se staré knihy Ruskolaně dostaly z Donské Rusi do novgorodských chrámů, neboť po Bravlinových časech již ve Velesově knize nejsou žádné zmínky o událostech na Donu a na Kavkaze. Lze předpokládat, že někteří slovanští žreci odešli v té době od Donu na sever do Novgorodu, kam s sebou přinesli svaté knihy.

Několik let předtím (přibližně v roce 770) došlo ke slavné bitvě u Bravally (osada v Dánsku). Tam bojovali západní Slované v čele s kněžnou Visnou spolu se svými spojenci Dány, které vedl král Harald, proti Švédům a Norům.

Předpokládám, že se této bitvy účastnil i Bravlin, o čemž svědčí nejenom jeho jméno, které mohl získat za hrdinství v bitvě u Bravally, ale také to, že pak byl (po 20 letech) prvním knížetem Novgorodu, který založili lidé, kteří pocházeli ze západoslovanského Stargorodu. Bylo to někdy po roce 789, kdy Slované prchli před thráckým králem Karlem Velikým. Ze ság se dovídáme, že v bitvě ti Bravally porazili Švédové spojenecká vojska Dánů a Slovanů, a král Harald na válečném poli padl.

Avšak tato porážka se pro Slované změnila ve vítězství. Slované využili oslabení svých bývalých spojenců Dánů a dokonali jen to, co bylo započato Švédy – porazili je. Slovanský kníže Ismar vzal do zajetí dánského krále Jamenrika.

A tak se Slované stali vládci Dánska, potom se začali usazovat na Jutském poloostrově, v západní části dnešního Německa, na území Holandska a na pobřeží Anglie. V těchto západních zemích existovalo hojné slovanské osídlení až do XII. století.

¹ Trojanovy doby se počítají od doby vlády patriarchy Trojana (současnika Árije Osedně) až po časy Buse Bělojara, neboli od 2. tisíciletí před n. l. do IV. století n. l. Tato doba je Bělojarovou dobou.

² Kníže Sám o podle franské kroniky z VI. století, připisované Fredegarovi Scholastikovi, stanul v čele slovanského povstání v Panonii proti avarské nadvládě v letech 623 až 624.

Sámo byl Slovan, který se narodil jako svobodný mezi Franky. Slovanem (Slavus) je Sámo nazýván v anonymním salcburském traktátu „Obrácení Bavorů a Karantánů“ z IX. století. Fredegar ho nazývá „*původem Frank*“, máje na mysli nikoli jeho etnický původ, nýbrž místo narození. Jméno knížete Sáma je árijsko-védské. Jmenoval se tak patriarchy, kníže Áriů, Trojanův vnuk (Trit-Isrit) a děd Rus (Rustam).

Ve Velesově knize je Sámo, který se objevil za chazarských dob po boku Borusů, nazýván Trojanovým vnukem a otcem moudrého Rusa, podobně jako jeho prapředek íránské (árijské) „Knihy králů“: „*A vnuk Trojanův byl (objevil se) Sámo, otec osedně Rusa, a mnohým se dostalo útěchy...*“ (Lut II., 1:4). V íránské knize králů (Chvatáj námek) i v Avestě je Sámo synem

Heršaspa a také Trojanovým vnukem (Trity).

V roce 626 přivítal kníže Sámo spolu se vzbouřivšími se Slovanů Avary, kteří se vraceli z neúspěšného obléhání Konstantinopole a „*veliké množství jich bylo zahubeno mezi Venedů*“. Potom Slované zvolili Sáma za svého knížete a ten vládl 35 let (doba vlády 626 až 661 n.l.).

Z Velesovy knihy lze vyrozumět, že kníže Sámo pomáhal Borusům v jejich bitvě proti Chazarům. Zřejmě právě o těchto válkách se hovoří rovněž ve franské kronice: „*Za jeho vlády bojovali Venedi proti Hunům (pod tímto jménem se mohli skrývat i Chazaři) v mnoha bitvách; díky jeho radám a odvaze Venedi nad Huny vždy vítězili. Sámo měl 12 žen slovanského rodu; s nimi měl 22 synů a 15 dcer.*“ (Fredegarova „Kronika“).

Sámovo mnohoženství dokazuje, že uctíval pohansko-védské náboženství „*venedského jazyka*“. Venedi se odedávna drželi mnohoženství. Na rozdíl od nich Rusové (kteří měli silné tradice Amazonek) měli po jedné ženě, o čemž hovoří i „*Svarogův zákon*“ z „*Ipatjevského letopisu*“ z roku 1114.

Ve franské kronice je rovněž dokumentován „*theologický spor*“ mezi knížetem Sámem a poslem Franského krále, který naléhal na to, aby Sámo se svým lidem sloužil franskému králi Dagobertovi. Sámo odpověděl, že by byl rád, kdyby si „*zachovali přátelství*“. Načež posel namítl: „*Je vyloučeno, aby křesťané, služebníci Páně, navázali přátelství se psy.*“ (parafráze na Matoušovo Evangelium: 15; 22-28). Na to Sámo odpověděl následovně: „*Jestliže vy jste služebníci Páně a my jsme psi Páně, pak zatímco vy neustále činíte skutky proti Bohu, nám je dovoleno trýznit vás svým kousáním!*“

Nato Dagobert podnikl válečnou výpravu proti Sámovu knížectví. Když Frankové dosáhli menších úspěchů v příhraničních regionech (Austrijci a Langobardi), obsadili pevnost Vogastiburg, která zaštiťovala sídelní město knížectví. „*I bojovali po tři dny, a mnoho Dagobertových bojovníků tam bylo skoleno mečem, a odtamtud se dali na útěk, zanechavši všechny své stany a věci, které měli, tam odkud přišli...*“

Po tomto vítězství začali Venedi knížete Sáma podnikat výboje proti Durynsku a dalším oblastem Franské říše. Kromě toho osvobodili z područí Franské říše území Slovanů Sorbů (Srbů), jimž vládl kníže Dervan.

Ve stejné době pokračovali polabští Srbové a Chorvati v přesídlování z Haliče na Balkán. Zval je do služby samotný císař Hérakleios. Na Balkáně v té době žili rovněž Severjané a kmeny „*sedmi klanů*“ (pravděpodobně Radimiči a Vjatiči). Jižněji, v Rodopských horách, se usazovali Dregoviči, zatímco Poljané a Smoljané byli známi mezi makedonskými národy. Poljané, Kriviči a Dervljané se v té době usadili na Peloponésu.

³ Trojanovy věky – to jsou dva tisíce roků před odchodem Buse Bělojara. Zde se podrobně probírají všechny události těchto dvou tisíciletí.

⁴ Byzanc si podrobila a pokřtila Bulharsko za cara Borise, neboli v IX. století, kdy se psala tato deska. Avšak hovoří se v ní o starých dobách a o příchodu Chazarů v VI. století.

⁵ První tisíciletí Trojanových věků. Potom se hovoří o konci Trojanových věků, o druhém tisíciletí.

⁶ Veliké Svarogovo Kolo, neboli dvanáct zvířetníkových věků (ve skutečnosti trvá kolem 27 tisíc let). Viz také poznámky k Rod I., 1.

⁷ Ironci – to jsou Alani, předkové Osetinců. Jsou nositeli stejného jména s Iránci, a jsou jejich přímými příbuznými.

⁸ Varjagové vystřídali Chazary na začátku IX. století.

⁹ Zlaté a stříbrné mince s vyobrazením „zlatého rouna“ a „koně“.

¹⁰ Boguni – boží lidé. Existuje příjmení Bogun (poznámka manželů Gnat'ukových).

¹¹ Kníže, Burivojův předchůdce, vládl a bojoval s Chazary v VII. století n. l.

¹² To nám umožňuje zařadit Chrabrovy války do VII. století n. l. Na černomořském pobřeží a na Karpatech se Rusi objevili v VIII. století před n. l. Tato doba se nazývá „od Karpatského odchodu“ (viz rovněž desku II. 5b).

¹³ Tento text se dochoval ve špatné rukou psané kopii (deska č. 33). Jméno knížete se rovněž zachovalo pouze v přibližné interpretaci J. P. Miroljubova, který ho zcela evidentně chtěl přiblížit k psané podobě „MAX“, neboť tímto jménem ve svých pracích nazval slavného náčelníka Slovanů. V Miroljubovově kopii nalezneme např. tvar: „МУСЪ“ (v níž Miroljubov nerozpoznal jméno náčelníka), a dále identifikované „MAX“ a „MAYX“ (druhé slovo psáno nečitelně)

Téhož náčelníka nazývají byzantští historici, kteří byli současníky oněch událostí, Theophilactos Simocatta a Theophan jako: Μουσωκιος (Simocatta, 9 (I) a adekvátně Μουσωκιος (Theoph., 271). U Anastasia figuruje jako Musacis (Anast. Bibl., 167). Tito staří autoři líčí stejný příběh o Moskově zádušní hostině jako Velesova kniha. Arabský zeměpisec Masudí o něm hovoří rovněž jako o vůdci Volyňanů, který sjednotil všechny Slovanů. Masudí uvádí jeho jméno jako Majak (arabská písmena lze přečíst rovněž jako Madzak, příp. Madzak a dokonce jako Mosok atd.).

¹⁴ Text je v tomto místě značně roztržštěn, nicméně lze bez problémů rozlišit runy, které znamenají „vystavěli Moskvu“

¹⁵ O založení Moskvy Moskem Sventoričem vyprávějí mimo jiné mnohé moskevské legendy, jako například ta o Mosochovi. V XVII. století se na Rusi těšila veliké oblibě pověst o tom, že Moskvu vybudoval po potopě světa patriarcha Mosoch, vnuk Noemův a nejmladší syn Jáfetův.

Takto popisuje tuto událost ve svém díle mnich Timofej Rvovský: „A tehdy si kníže Mosoch vybudoval malý hradec na převysoké hoře té, co se tyčí nad ústím řeky Javuzy, na onom svém prapůvodním místě, právě moskevském, kde dodnes stojí na té hoře kamenný chrám svatého a velikého mučedníka Nulity“.

Onen Mosoch, „hospodář nás všech“ byl podle letopiscových slov „muž silnoruký a vytahanec lukosilný“, který sem přišel z hory Araratské od svého otce Jáfeta.

Je velmi pravděpodobné, že tato legenda nese rovněž prvky skutečných událostí. Odchod z Kavkazu může odkazovat na odchod slovanských rodů z Médské říše a z Kavkazu, o čemž také vypovídají desky. A pak rodu biblického Patriarchy Jáfeta (a jeho syna Gomera) odpovídá rod slovanského patriarchy Imira nebo Bogumira (podle Velesovy Knihy), prapředka slovanských Kimmeriů. Ovšem i samotná jména praotců, včetně Mosochova jména (bibl. Měslech), z počátečních kapitol Bible byla převzata z knih Filištinských – Pelištejců, příbuzných Slovanů. Mosochovo jméno je tudíž obdobou starého praslovanského patriaršího jména.

Samotné jméno Mosoch (v letopisech se vyskytuje rovněž v podobě Mosch) se v Bibli vyskytuje jako Měslech. Neboli ruský letopisec uvádí patriarchovo jméno ve zvláštní slovanské podobě, čímž jsou vyřešeny mnohé otázky, neboť toto jméno je evidentně indoevropské. Toto slovo náleží k celé rodině slov, jejichž základ „mosch“ nebo „mosk“ je vlastně jedním ze způsobů výslovnosti slova „mozg“ ve významu „moudrost“ (sr. avest. Ahura Mazda – Hospodin Moudrost). Toto jméno mohli přijímat za svaté jméno vladaři a knížata, kteří se stavěli do čela rodových svazů a byli považováni za nejmoudřejší. Jde o dynastické jméno. Proto také vůdci honosících se jménem Mosk mohlo existovat hned několik, stejně jako bylo několik Árijů, Kyjů, Slovenů či Busů.

Existují další dvě legendy o založení Moskvy pocházející ze VII. století, které byly doposud považovány za čiré smyšlenky. K takovým závěrům ovšem byly pádné důvody.

Jedná se tu o legendy, zahrnuté do spisku „Chronograf Dorofeja“ (Dorofejův chronograf). V tomto Chronografu je uveden přehled tří zpráv o založení Moskvy. Jako zakladatelé Moskvy jsou tu, kromě Jurije Dolgorukého, jmenováni rovněž další postavy, jistý neexistující „velkokníže Daniil Ivanovič“ a rovněž Oleg Moudrý.

Co se týče zprávy o Olegovi, zde je všechno jasné. Přišel zřejmě stejně jako po něm Jurij Dolgorukij na již obývané místo, možná vystavěl novou pevnost. Samotný Mosch Sventojaryč jednal v podstatě stejně, také se dostavil na místo, které již nebylo liduprázdné (podrobněji o tom pohovoříme níže).

Ale kdo je vlastně ten Daniil Ivanovič? V „Chronografu“ je nazýván „velkoknížetem“, který v roce 1208 „po Rurikovi králi římském čtrnáctého léta“ přišel nejprve z Velikého Novgorodu do Suzdalu, a potom se vydal „vyhledat místo, kde by mohl vybudovat sídelní město svého velkoknížectví“. A tu se dostal do údolí řeky Moskvy a doplul na jistý ostrov „temný a zle schůdný, a na něm byly veliké bažiny a močály“. Na tomto ostrově kníže patřil malou chýši, v níž žil poustevník Bukal. Dále letopisec uvedl, že na místě té chýše „v šestém roce Rukalova života“ velkokníže „založil město a dal mu jméno Moskva“, a tam, kde stála chýše, byly potom vybudovány carské paláce. Tato slova podle mne neznámají, že k založení města došlo šest let před odchodem z Novgorodu, nýbrž to, že šest let před vlastním odchodem a založením Moskvy byl Bukal na živu, avšak v době příchodu knížete na místo již byla jeho chýše prázdná.

Domnívám se, že dokonce i člověku, který dějiny Rusi nezná nijak zvlášť podrobně, bude leccos na této legendě připadat neobvykle. Za prvé, žádný velkokníže (ani nějaký trochu významnější byt' pouhý kníže) jménem Daniil Ivanovič nikdy neexistoval, a to nejen v roce 1208, ale vůbec v žádném jiném roce. Došlo tu ke zřejmému promíchání jisté staré legendy o založení Moskvy a nedávné o založení Daniilova kláštera knížetem Daniilem Alexandrovičem (nikoli Ivanovičem!) Moskevským, k němuž mimochodem došlo sto let po uvedeném datu, tedy ve 14. století.

V roce 1208 již bylo okolí řeky Moskvy a Borovické hory zcela obydlené. Stálo tu již významné město, které se za Jurije Dolgorukého zvelebovalo. Byly zde vsi bojara Kučky. Ze svědectví historika Džuvejniho (zemřel v roce 1282) se dovídáme, že když Mongolsko-tatarská

vojska dobyla Moskvu, bylo zabito na 270 tisíc jejích obyvatel (Moskva tudíž v té době nebyla ani zdaleka vískou). Ale i kdyby byl tento počet přehnaný, stejně nebylo okolí Moskvy ve 13. století liduprázdné.

A přece se datum 1208 neobjevilo v „Chronografu“ evidentně náhodou. Mnich Dorofej je uvedl vzhledem k tomu, že v prameni, z něž vycházel, bylo uvedeno, že jistý kníže se dostavil z Novgorodu do Suzdalu a do údolí řeky Moskvy 14 let od usednutí na trůn jistého „římského krále“. Mnich Dorofej, který se pramálo vyznal jak v dějepisu, tak i ve svých pramenech, pravděpodobně ztotožnil tohoto „římského krále“ s Rurikem Rostislavovičem, který se skutečně 141et předtím stal kyjevským knížetem.

Jak k tomu mohlo dojít? Nejspíš proto, že si Dorofej spletl tohoto Rurika s Varjagem (Normanem) Rurikem, zakladatelem dynastie Rurikovičů, který pocházel z rodu římských císařů. Tato legenda se těšila právě za dob Dorofejových nesmírné oblibě. Zkrátka a dobře: Dorofejovi se v hlavě všechno pomotalo: spletl si Rurika s Rurikem Rostislavovičem (Dorofej znal jenom dobu jeho panování), a do toho se mu přিপletl ještě jakýsi císař... Jaký? Dorofejův pramen pravděpodobně uváděl jméno, které znělo podobně jako jméno Rurikovo. Je nabíledni, že tohoto panovníka je třeba hledat v mnohem dálnějších dobách.

Vyluštít tento legendární historický rébus nám opět pomůže Velesova kniha a historické zprávy o knížeti Moskovu Sventojariči. Ten skutečně opustil území v Podunají, včetně Novgorodu na Dunaji u Mursijského jezera, v 6. století. Tento Dunajský Novgorod (Novietun), hlavní město Slovinska, se v té době podle svědectví gótského historika Jordana rozkládalo u pramenů Dunaje. Právě o tomto Novgorodu hovoří Dorofej ve své legendě.

Hlavní město Slovinska opustil Mosk Sventojaryč v roce 597. O čtrnáct let dříve se v Byzanci ujal vlády císař Maurikios, s nímž zrovna v té době bojoval. Právě Maurikia měl Dorofej zřejmě na mysli, když se zmiňovalo „králi římském“. Ovšem takovou chronologickou shodu nelze považovat za náhodnou!

Samotné mytologické prostředí legendy nasvědčuje tomu, že se v ní hovoří právě o Moskovu Sventojaryči. Daniilem Ivanovičem se mohl stát proto, že pocházel z rodu Vanů (Venedů) a přišel od Dunaje (Danavije). Mohlo se mu říkat jak Mosk, neboli Moudrý, tak i Mosk Dunajský z rodu Vanů (Moudrý Dan z Vanů). Mimochoodem jak jméno Dan (Don), tak i jméno Mosk jsou přívlastky boha Velese. Nelze ovšem vyloučit ani to, že Mosk měl kromě rodného jména rovněž křesťanské jméno (již Bus byl křesťan). A tak se stal Daniilem Ivanovičem. A v XVII. století již postava Dana-Moska z Vanů zcela splýnul s obrazem Daniila Moskevského, syna Alexandra Něvského.

Legenda vylíčená Dorofejem je vlastně kompilací legend o Moskovu Dunajském, zakladateli Moskvy, Mosochovi Jáfetoviči a Daniilovi Moskevském, zakladateli Danilova kláštera.

V takovém případě nám text Dorofejova „Chronografu“ přináší vzácné informace o někdejších skutcích Mosk Sventojaryče a zprostředkovává duch oné doby.

Když se do původního textu dosadí jméno Maurikios a Mosk Sventojaryč, získává obnovená původní legenda

následující podobu: „V roce 167 od Karpatského odchodu velkokníže Mosk Sventojaryč 14. léta po Maurikiovi, králi římském, přišel z Novgorodu Dunajského do Suzdali...“ To mimochodem znamená, že již tehdy existoval Suzdal.

Potom přijel Mosk Sventojaryč na ostrov poustevníka Bukala a tam měl, jak praví legenda, vidění. I spatřil „zvíře p'eveliké a přenádhené, trojhlavé a červeno zelené“. Mudrc Vasilij (Basileos) – Řek, který Moska Sventojaryče doprovázel na jeho cestách, vysvětlil toto vidění následovně: „Na tomto místě povstane město p'reveliké, i rozprostře se doširoka tvá trojúhlná říše, a v ní se zmnoží počet lidí různých hord.“ Tak vysvětlil mudrc vidění Velikého Triglava. Tři hlavy – to je podoba říše ve tvaru trojúhelníku, různé barvy znamenají to, že v tomto městě budou žít lidé z různých zemí světa. Všimněme si, že i Veles býval zobrazován se třemi hlavami, a stejně jméno mudrce, podávajícího vysvětlení k onomu vidění, je obyčejnou náhražkou Velesova jména. Vzpomeňme si, že na Borovickém vršku ležel až do poloviny XIX. století Velesův kámen (viz článek „Velesova svatyně v Kremle“, Nauka i religija, č. 10, 1997). Ale i samotný Mosk byl z Velesova rodu. To znamená, že Moskva byla založena pod Velesovou patronací, tím se také vysvětluje skutečnost, že se o ní zmiňuje rovněž Velesova kniha.

Podle této předpovědi byla Moskva založena knížetem Moskem Sventojaryčem v roce 597 (a nikoli o šest let později, tedy v roce 603). A to znamená, že v roce 1997 bylo Moskvě 1400 let.

¹⁶ Slované opustili Stargorod pravděpodobně v roce 789, když franský král Karel Veliký vtrhl na slovanská území. Stargrad byl velmi významným městem v zemi Vagru (nedaleko současného Lübecku), jeho přístav byl v kontaktu s Hamburkem a Wolinem, ovšem nalézal se v těsném sousedství německých zemí (které tehdy byly součástí Franské říše) a proto jej Slované opustili. Pak tedy Vagrové doputovali k jezeru Ilmeň, kde založili město Novgorod na území Slovinců, kteří se tu usidlovali od IV. století.

¹⁷ Na desce III. 29 (Lut III., 5, 3) se říká, že Aldarich žil dvě stě let před Askoldem, neboli v posledních čtyřiceti letech VII. století.

¹⁸ Tato pasáž je převzata z úlohmku 27(6). Podle smyslu je totožná s textem uvedeným na desce 111.29.

¹⁹ Alanům (kteří jsou totožní s Ironci, Skythy, jenž jsou předky Osetinců).

²⁰ Mezi lidem Žmudi se vyprávěly legendy o tom jak Theoderich Veliký, který dobyl v VI. století Itálii, pobýval najejich území.

²¹ Zmínka o zatmění. Tato událost se odehrála za časů Bravlina II., neboli po odchodu ze Stargorodu a založení Novgorodu v roce 790, a rovněž několik let po skonu Štěpána Surožského (786). Podle svědectví „Žití Jiřího Amastridského“ podnikli Rusi výpravu proti Byzanci na počátku vlády císaře Nikéfora (802 - 811). Je rovněž známo, že v té době utrpěla Byzanc několik porážek od Bulharska, v roce 811 byl císař Nikéforos zabit, a z jeho hlavy si nechal slovansko-bulharský chán Krum vyrobit pohár.

K jedinému zatmění v tomto období, které pozorovali Bravlinovi bojovníci na Dněpru, došlo dne 30. listopadu roku 810 (jde o naprosto přesný astronomický výpočet). Odehrálo se to skutečně v zimě (tehdy „rozkvétl v zimě

proutek“), jak tvrdí desky.

Jak „Žití Štěpána Sirotského“, tak i „Žití Jiřího Amastridského“ byla poprvé uveřejněna koncem 19. století. Vytušit předem tyto události včetně zimního zatmění bylo nemožné. Závěr: tento text je dalším důkazem svědčícím o nesporné pravosti „desek“.

²² Bravlin tvrdí, že pochází z venedského, neboli západoslovanského kmene.

Kapitola III. Příchod Varjagů Křest Rusi

V průběhu IX. století se Byzanc neustále snažila obrátit všechny Slované na křesťanskou víru a tak zajistit bezpečnost svých severních hranic. Bylo by ovšem chybou domnívat se, že křesťanství bylo pro Slované něčím novým a neznámým, nová byla pouze jeho byzantská varianta.

První nepočtené křesťanské obce se začaly mezi Rusy v Podoní objevovat již za apoštola Ondřeje a Bartoloměje v I. století našeho letopočtu. O Bartolomějovi je známo pouze tolik, že kázal v Bosporu, o kázáních apoštola Ondřeje se toho ví mnohem více.

Traduje se (viz např. „Žizň i trudy svjatogo apostola Andreja Pervozvannogo“ /Život a dílo svatého apoštola Ondřeje prvně povoláného/, Oděsa 1894, dále pak Muravjovské vydání „Žitija svjatych apostolov“ /Životy svatých apoštolů/ z roku 1854), že se apoštol Ondřej, žák Ježíše Krista, vydal se svou misí do zemí, které Židé do té doby neznali, na Severní Kavkaz, do země Alanů (Roxolanie, což je rusky Ruskolaň, kde žili Rusi-Kozáci a Alani), potom do zemí Abchazů a Adygů. V díle „Žitina“ se říká, že kázání apoštola Ondřeje se setkalo s úspěchem u všech národů těchto zemí, pouze jeden z tamních kmenů (v tomto svědectví se mu říká „Džibuti“) toto kázání vůbec neposlouchal. Proto apoštol opustil jejich zemi s velmi zarmouceným srdcem.

Podle jiné legendy, která se stala součástí letopisu „Povest' vremennych let“, došel apoštol Ondřej až ke Kyjevskému vrchu, tam vztyčil kříž, a potom doputoval až do Novgorodu. Nicméně je známo, že ani Kyjev na Dněpru, ani Novgorod na Ilmeni v I. století našeho letopočtu ještě neexistovaly. Podle Velesovy knihy a Bojanova hymnu předchůdce Kyjeva na Dněpru – Kyjev Ruskolaňský (jinak se mu také říkalo Kyjar, či Cargrad, Sar-Grad) v té době v Roxolani existoval, rozkládal se nicméně při úpatí Elbrusu. A Novgorod, či Neapol Skythská, byla na Krymu. Takže apoštol Ondřej mohl v té době kázat pouze v těchto městech.

Na jeho kázání se nezapomnělo, takže od těch dob se ruská pravoslavná církev nazývá

apoštolskou. Začaly se objevovat a rozrůstat křesťanské obce, jejichž členy již byla také knížata donských Rusů. Tak je například známo, že ve IV. století, podle arabské verze historika Agafangela, napsané v V. století n. l., se mezi knížaty, která vítala svatého Jiřího (křtitele Arménů), nalézal rovněž „císař Rusů“.

Když již křesťanství dosáhlo v Římské říši konečného vítězství a říšská metropole přesídlila do Konstantinopolu, přijali donští Rusové (Kozáci) ve IV. století křesťanství konstantinopolského řecko-byzantského obřadu. Země rozkládající se podél řeky Don patřily k bosporskému episkopátu. Je známo, že bosporský biskup, Řek Kadmus, se v roce 325 zúčastnil Nicejského koncilu a podepsal nicejský Symbol víry. V současnosti bylo na hranicích Bosporu a Skythské říše (v Ilurátu) nalezeno rovněž několik řeckých a skythských náhrobků z tehdejší doby s křesťanskou symbolikou, které se nacházejí v pohanských nekropolích.

Na pomníku knížete Antů (Rusů-Kozáků a Adygů) Buse, je na zadní části sochy vyobrazen rovnoramenný kříž v té podobě, jaká byla obvyklá u raných křesťanů. Na pomníku je mimo jiné nápis, na jehož konci je uvedeno datum (rok 5875 od stvoření světa). Uvedený letopočet odpovídá řecko-byzantské tradici (jde o rok 368 n. l.). Svědčí to o tom, že kníže Antů Bus znal byzantský křesťanský letopočet.

Římský císař Justinián potlačoval v roce 550 na Tamaňském poloostrově, dále na Donu a na Kavkaze (tedy v příhraničních územích římských kolonií) projevy nespokojenosti s šířením byzantského křesťanství, které se vyznačovalo naprostou netolerantností vůči místním tradicím. Cílem těchto protestů zřejmě nebylo křesťanství jako takové, vzhledem k tomu, že se jich účastnili rovněž místní apoštolští křesťané; tyto nepokoje měly ryze protibyzantskou povahu.

Všechny kavkazské národy, které uposlechly apoštolova kázání, přistoupily buď k tehdejší křesťanské církvi, nebo k jejím pozdějším formám. Lze však předpokládat, že často pod jménem křesťanů Alanů, Kumánů-Polovců vystupují rovněž jejich sousedé Brodníci-Kozáci (cizinci si je pletli, neboť tyto národy vedly stejný způsob života). Brodníci-Kozáci nikdy neodcházeli z těchto míst a velmi dbali na své křesťanské a védské tradice.

Nicméně převážná část slovanského světa nebyla v té době stále ještě obeznána s křesťanstvím a viděla v Římanech pouze jinověrce a nepřátele na bojišti.

Koncem roku 860 poslal konstantinopolský patriarcha Photius ke Slovanům a Chazarům misí v čele se „soluňskými bratry“ Cyrilem (Konstantinem) a Metodějem, jejichž úkolem bylo

šířit křesťanství mezi pohany. Z Cyrilova „Žití“ se dovídáme, že se v Chersonu setkal s jistým Rusínem, který měl Žaltář a Evangelium psané v ruštině.

V „Žití“ se přímo říká, že Cyril si slovanskou abecedu vypůjčil od jistého Rusiče, křesťana z Chersonu. Vůbec tedy nebyl autorem slovanského písma, pouze pravděpodobně doplnil slovanskou abecedu o některá ryze řecká písmena (théru, izici, psí atd.), kterých bylo zapotřebí kvůli zprostředkování řeckých slov v liturgických textech. Žádné z těchto písmen se však již do dnešní doby nedochovalo, neboť pro ně již více nebylo použití, a tak abeceda nabyla soudobé podoby, která je totožná se starodávnou „velesovicí“.

Teprve v pozdějších dobách bylo přijato dogma o tom, že prvními věrozvěsty, kteří Slovanům přinesli křesťanské knihy, byli Cyril a Metoděj. Ovšem jak samotné křesťanství, tím spíše písmo bylo na Rusi známo dávno před jejich příchodem.

Věrozvěsti nejprve působili na Taurisu, potom od roku 863 na Moravě. A již v roce 863 byl pokřtěn velkomoravský kníže Rastislav.

Na Rusi v těch letech citelně zesílil byzantský vliv. Dokonce v samotném Kyjevě zřejmě došlo k převratu a po Varjazích se k moci dostali Řekové. Lze se domnívat, že k tomu došlo za spoluúčasti řecky hovořících křesťanů orientovaných na Byzanc, proti nimž stáli ruští křesťané, přidržující se tradice sahající k apoštolu Ondřejovi.

A došlo k tomu tehdy, když „byla Rus rozdupána Řeky-Římány, kteří kráčeli po mořských březích k Suroži“ (Lut III., 6). Tehdy pravděpodobně došlo ze strany Byzance k odvetné výpravě, jejímž cílem bylo potrestat Rusiče za útok proti Konstantinopolu, k němuž došlo ne dlouho předtím v roce 860.

Přípravy na válečné tažení trvaly čtyři roky, aby pak bylo zahájeno v roce 864, kdy v Bulharsku a Podněpří nastal v důsledku sucha veliký hlad. Vypráví o tom „Pověst vremennych let“ a „Velesova kniha“ (Lut III., 4): „...my jsme ... osiřeli a začali trpět nouzi“. Tehdy bylo „nelítostné sucho“, které způsobilo neúrodu.

Byzantinci okupovali Bulharsko. Začali Bulharského knížete a veškerý jeho lid přesvědčovat (spíše silou zbraní než slovem), že hlad byl seslán za hříchy manismu a pohanství. A potom byli všichni Bulhaři pokřtěni na byzantský způsob.

Tehdy Byzantinci (Řekové a Římané) podle Velesovy knihy (Lut III., 6) připravili Kyjevskou Rus o Surožský kraj, v Taridě se opět upevnilo byzantské křesťanství. A tehdy byli tauridští Rusové pokřtěni byzantským patriarchou Photiem.

O této události píše patriarcha Photios v roce 866 ve své „epištole“: „*Nejen onen národ (Bulhaři)*

vyměnil svou odvěkou bezectnost za víru v Krista, ale i národ, často mnohými zmiňovaný ba oslavovaný, vynikající nade všechny ostatní národy svou krveačností, hovořím o Rusech, kteří pokořivše okolní národy, zpychli a majíce o sobě vysokého mínění, pozvedli zbraň proti Římskému impériu (v roce 860 – pozn. A A.). Nyní sami vyměnili sprostou pohanskou pověřivost za čistou a neposkvěnou křesťanskou víru a chovají se vůči nám uctivě a přátelsky, zatímco nedlouho předtím nám znepríjemňovali život svými nájezdy“.

Photiův křest se zřejmě dotkl pouze Surožské Rusi (bývalého Skythského království). V té době byli do Skythského království z Byzance posláni misionáři, kteří začali mezi Rusy vykládat své učení. Začaly se zde budovat křesťanské chrámy v místech původních svatyní, v nichž byli bohové Rusů „svrženi do prachu“, podobně jako za Periklových dob (Rusové neviděli žádného rozdílu mezi Řeky křesťany a Řeky pohany). Takto nám to přibližuje Velesova kniha (Lut III., 6): „*A Řekové nás chtějí pokřtít, abychom zapomněli na své bohy a přiklonili se tak k nim, aby z nás stříhali daně, podobně jako pastýři, obírající Skythské království“.*

V Kyjevě byla v té době s největší pravděpodobností vystřídána moc Varjagů (Chakana Rus) probyzantským zřízením.

Velesova kniha říká následujícímu kyjevskému knížeti Diros Helénský Genž v letopisech figuruje jako Dir). Nebyl to Norman (Varjag), „Rurikův bojařin“, jak o tom informují některé ruské letopisy.

Není vyloučeno, že byl potomkem knížete Kyje, jak to předpokládal polský historik Jan Dlugosz (zemřel v r. 1480), který se opíralo nám neznámé letopisy: „*Po smrti Kyje, Ščeka a Choriva vládli Rusům po mnoho let jejich synové a synovci, následujícíje v přímé linii, do té doby, než následnictví přešlo na dva rodné bratry Askolda a Dira.“*

Tuto zprávu musíme považovat za velmi popletenou. Nicméně, považujeme-li informaci o tom, že byl Dir Kyjovým potomkem, za správnou, v tom případě mohlo jít pouze o Gótského Kyje: pouze v takovém případě mohl být Dir Helénský zároveň jak Kyjovým potomkem, tak i původem Řek. Jinými slovy, Dir mohl pocházet z helenizovaných obyvatel Taurického Řecka, nejspíše z Gótské říše, či dokonce z gótského města Doras. Dirovo celé jméno zní Diros Helénský, Velesova kniha uvádí dokonce podobu Dor (Doras), což je přesné znění jména onoho města. Domnívám se, že nemá cenu hledat podobná jména u Keltů či Ilyrů, jak to činí soudobí historici, ti tenkrát žili příliš daleko od zmiňovaných míst, a navíc jejich kmény již byly oslabeny a vymíraly.

A tento Dir se před rokem 864 dostavil do

Kyjeva „a porazil nás kvůli naší nejednotnosti a bratrovražedným svárům“ (II. 8; Lut III., 4). Domnívám se, že ho podporovali Byzantinci. Nicméně, když se Dir zmocnil vlády nad Kyjevem, nezačal křtít obyvatele města z obavy, že by to vzbudilo nevoli lidu. Není také známo, zda vůbec byl křesťanem. Alespoň obyvatelé Kyjeva mu dali přednost před pokřtěným Askoldem.

Lze snadno spočítat, že Dir vládl v Kyjevě od 60. let 9. století až do roku 876 (poslední roky spolu s Askoldem). V roce 876 pokřtěný Askold Diru zabil.

Tohoto vládce znali také arabští spisovatelé – jeho současníci. Tak například Al-Masúdí psalo knížeti Dirovi následovně: „První ze slovanských knížat je císař Dir; vládne rozlehlým městům a mnoha obydleným zemím. Muslimští kupci přicházejí do hlavního města jeho státu se zbožím nejrůznějšího druhu.“

Podle Velesovy knihy (III. 29; Lut III., 5) do Kyjeva ve stejné době přicházeli Askold a Rurik v čele normanské (varjažské) družiny, která zajišťovala ochranu helénských kupců.

V roce 870 byl Rurik požádán, aby nastoupil na knížecí trůn v Novgorodu. O této události se zmíníme podrobněji, jelikož Rurik se stal zakladatelem rodu, z něž pocházeli ruští monarchové a mnohé ruské šlechtické rody.

Zakladateli dynastie Rurikovičů je věnován obrovský počet navzájem si odporujících bádání. Vyložil bych své vlastní hledisko ohledně této otázky. Je známo, že zastánci „normanské teorie“ považovali Rurika za norského či švédského krále, a vyslovovali jména jako Eiríkr Krvavá Sekyra a Rorik Dánský (Jütlandský, Frislandský) atd.

Eiríkr Krvavá Sekyra byl králem Norska v letech 930-934, podnikl výpravu proti Anglii, odkud byl vyhnán v roce 955, což znamená, že v žádném případě nemohlo osmdesát let dříve vládnout a zemřít v Novgorodě.

Rorika Jütlandského považovali za Rurika Novgorodského B. A. Rybakov a G. V. Verriadskij (poprvé s tímto ztotožněním přišel Fridrich Kruse v roce 1836). Tento král z rodu Sköldungů vládl zemím v Jutlandii, ve Frieslandu, patřil mu region Rustringen. Účastnil se protidánských válek. Jeho loďstvo, sestávající z 350 lodí, přepadlo pobřeží Anglie; a po tom všem, za své nepřístojné chování vůči církvi, se na celém světě proslavil jako „vřed křesťanství“ (podle anglických kronik – „jel Christianitatis“). Je nabitelní, že ani jako král, v jehož rukou je soustředěna veliká moc a který vládne rozlehlým územím, ani jako nepřítel křesťanů, se nemohl živit ochranou helénských kupců na opačném konci světa u Černého moře. Je evidentní, že tento král není Rurikem z Velesovy knihy.

Kdo že pak vlastně byl? Jak vyplývá z textů

desek, spory o Rurikově původu začaly už za jeho života. Novgorodští kněží jej nazývali Erikem, přičemž zdůrazňovali, že je původem cizinec. „Erik není Rusič!“ – těmito slovy se kněží obraceli k věřícím. Povšimněme si, že ani o Germanarechovi, ani o nikom jiném kněží tímto způsobem nemluvili. To, že nebyli Rusiči, bylo evidentní i bez vysvětlování.

Rurik pravděpodobně usilovalo knížecí stolec v Novgorodu a tvrdil, že je Rusič. A to nikoli obyčejný Rusič, nýbrž přímý potomek Slovena – prvního novgorodského knížete. Měl pro to své důvody. Nikoli náhodou ve všech spisech kroniky „Pověst vremennych let“ je Rurik spolu se svými společníky nazýván Varjagem-Rusem: „... oni se nazývají Varjagy-Rusy, jakož se jiní nazývají Švédy, další Normany, jiní opět Góty...“

Pročpak by pak tedy kněží byli proti Rurikovi zaujatí? Jaký měli důvod, aby tvrdili, že není Rusič, a to nikoli co se jeho krve týče, nýbrž proto, že porušuje zvyky – zabíjí kupce? Na základě Velesovy knihy lze usuzovat, že kněží vždy prosazovali staré sněmovní zřízení, byli tedy proti neomezené moci knížete, a proto proti němu začali bojovat.

Mimochodem sněm není třeba chápat jako přežitek rodového zřízení. A nemělo by se věřit letopisům, v nichž se sněm popisuje jako jakési hlasité shromáždění, které nezřídká vyústilo v krveprolití. Letopisci bývali zaujatí, plnili zpravidla objednávku knížat, kteří bojovali proti sněmovní moci.

Neznamená to však, že vláda sněmu a knížecí moc stály vždy proti sobě. Sněm je složitá instituce lidové moci, připomínající současnou konstituční monarchii. Knížecí moc se v Novgorodu dědila, avšak byla omezena sněmem. Knížata usilovala o upevnění své moci, avšak bránil jim v tom sněm, překázelo jim i náboženství, které posvěcovalo tento druh vlády. Právě z tohoto důvodu později přijali křesťanskou víru a začali lid očisťovat od védského náboženství s jeho ideály o vládě sněmu. Christianizace Rusi bylo zapotřebí k ustavení absolutní monarchie.

Kněží, vedoucí zápas proti Rurikovi, jej představovali jako cizího dobyvatele a nezákonného dědice. Navíc samotný Rurik k tomu ještě přispíval: hovořil rusky zřejmě jen s velkými obtížemi, a za manželku si vzal Jefandu z norského královského rodu. Moci dosáhl za přispění norské družiny Moudrého Olega (v ságách figuruje jako Odd) – v bratra Jefandy. Ovšem i celá jeho varjažská družina, která se skládala nejen z Bodričů, ale i z Norů, se jen nepatrně lišila od norských a švédských varjažských družin.

A přeci Rurik nebyl Norman. Byl skutečně zákonitým následníkem novgorodského knížete Gostorriysla, a jeho prostřednictvím i potomkem

praotce Slavena.

Podle letopisu, psaného novgorodským biskupem Jáchymem, se události odvíjely následujícím způsobem. Gostomyslovi, který se ocitl bez následníka, neboť ten padl v boji proti Varjagům, se zdál nedlouho před smrtí sen. Zdálo se mu, že „*z lůna jeho prostřední dcery Umily*“ vyrostl přenáherný strom. Mudrci mu sen vyložili takto: „*jeho následníci vzejdou z jejího lůna, a země bude obdařena knížaty z jeho rodu*“.

Tento sen byl přesným opakováním snu skythského vládce Astyaga, jehož dceři se narodil budoucí podmanitel Přední Asie císař Kýros (6. stol. př. n. 1.). Tato shoda potvrzuje domněnku, že ve Starém Novgorodě znali docela dobře skythské a persko-médské dějiny Praslovanů a Peršanů. Zdalipak nedostal Gostomyslův vnuk své jméno Erik (Rurik) na počest Kýrose, neboť toto jméno je jméno Kýr čtené pozpátku. Dodal bych, že v Persii psali zprava doleva, nicméně perská jména mohla být ve Starém Novgorodu přečtena i naopak.

Rurik je tudíž synem Umily a vnukem Gostomysla, tedy Slavenův potomek. Je nejbližším příbuzným, který by měl být pokračovatelem na knížecím stolci.

Kromě Jáchymova letopisu existují i jiná svědectví. Podle meklenburské legendy uvedené v knize X. Marmiera „*Les lettres sur le nord*“ (Brusel, 1840) je Rurik syn Godoslava (Godlava), knížete Bodričů, což byl slovanský kmen, který obýval pobřeží Baltického moře.

Tato legenda byla zaznamenána dosti pozdě, ale zřejmě pochází z dávných dob. Na tuto pověst poprvé upozornil J. P. Miroľjubov, když ještě žil v Bruselu.

Podle této legendy dal Gostomysl svou dceru Umilu za manželku Godoslavovi, knížeti města Rarog (budoucí Neusterlitz poblíž Meklenburku), a ta mu porodila Rurika (Rorika). Zmíněného Godlava zabil Gottfried Dánský a proto byl Rurik nucen opustit svou vlast. Dlouho se trmácel cizími zeměmi, pak stanul v čele varjažské družiny. Rurik je varjag, nicméně „varjažství“ je druh činnosti, a nikoli etnický název. Neboli Rurik není Norman, nýbrž Bodrič (Slovan, varjag-Rus).

Mimochodem, rovněž jeho jméno pochází od jména posvátného ptáka západních Slovanů Obodritů – sokola Raroga, inkarnace Ohněboha Semargla. A narodil se ve městě Raroze, které Němci přejmenovali na Neusterlitz. Nicméně jeho spolubojovníci varjagové, mezi nimiž byli rovněž Skandinávci (ve varjažských družinách se scházeli bojovníci nejrůznějších národností), mu mohli říkat také Erik.

Střídání dynastií v té době ještě nevedlo k přetnutí rodové linie, protože Rurik je přeci jen Gostomyslův vnuk, byť nikoli po meči. Tento královský rod, který podle starých legend existoval

kolem tři tisíc let a podle letopisných údajů od 6.-7. století našeho letopočtu, zanikl teprve v 17. století za tzv. bouřlivé doby, kdy byla dynastie Rurikovičů vystřídána dynastií Romanovců.

Podle ruských letopisů přišel Rurik do Novgorodských zemí s bratry Sineusem a Truvorem. Mimochodem, rovněž meklenburské obodritské pověsti hovoří o pozvání tří bratrů na Rus. Jméno prvního z bratrů je slovanské (sine-us – modrovous), druhého pak skandinávské: takové jméno nalezneme v knihách Saksona Grammatika, a jeho skandinávský význam zní „důvěryhodný“. Na tom není nic zvláštního, že Obodrité používali i skandinávská jména (my také v současné době dáváme svým dětem neslovanská jména). Není žádný důvod hledat v těchto jménech zkomolený tvar norského slova „vlastní rod“ a „vlastní družina“, s nimž/s níž (a nikoli s bratry) údajně Rurik přišel. S touto verzí přišel zcela evidentně s ironickým úmyslem jeden ze zakladatelů „normanismu“ G. Bayer, a tento názor dodnes s obdivuhodnou vytrvalostí opakují ruští historici.

Brzy po příchodu do Novgorodských zemí Sineus a Truvor zemřeli. Zůstal tak vládnout pouze Rurik.

Podle Velesovy knihy Askold podnikl válečnou výpravu proti Kyjevu pravděpodobně z Novgorodu, ve kterém se Rurik objevil v roce 870. Podle ruských letopisů Rurik zůstal v Novgorodu, zatímco do Kyjeva odešli „Rurikovi Bojaři“ Askold a Dir (Údaje letopisů jsou v tomto případě méně hodnověrné, Dir už v Kyjevě byl).

A tehdy si Askold „*umanul, že nám bude vládnout*“. Nejpravděpodobnější bude předpoklad, že se Askold s Rurikem o moc nad Rusí podělili, a Askoldovi tak připadl Kyjev, Rurikovi Novgorod. Obyvatelé Kyjeva se nejprve nechtěli Askoldovi podrobit, neboť „*měli u sebe Dira*“, avšak Dir jim řekl, aby se s tím smířili. A tak po nějaký čas vládli Dir a Askold společně („*Tak tomu bylo na začátku*“).

V roce 872 se Askold vydal na válečnou výpravu proti Bulharům, a tehdy byl podle Nikonovského letopisu „*zabit Bulhary Askoldův syn*“. Toto svědectví mimo jiné dokládá, že v roce 872 bylo Askoldovi alespoň čtyřicet let.

Ve stejném roce (podle „Nikonovského letopisu“) zabil Rurik v Novgorodu Vadima Chrabrého, a také mnohé jiné zdejší obyvatele a své rádce. Velesova kniha obsahuje výzvu ke svržení Rurika, která pochází právě z tehdejší doby.

Tehdy prchla podle všeho část novgorodských kněží před násilnostmi, které Rurik páchal, do Kyjeva, neboť poslední texty obsahují pouze popis Askoldova a Dirova panování v Kyjevě: „*onoho léta (874) prchlo Před Rurikem z Novgorodu do Kyjeva mnoho novgorodských mužů*“.

V roce 873 Askold a Dir bojovali proti

obyvatelům Polocku a podle poznámky letopisce tam „*napáchali mnoho zla*“. Již v následujícím roce (874) se Askold vydal na Cařihrad. (K tomu bych poznamenal, že se takřka vždy uvádí chybné datum – rok 866. K rozdílu osmi let v dataci došlo v důsledku odlišných letopočtů „od Stvoření světa“, existuje byzantské datum 5508 před n. l. a bulharské 5500 př. n. l.)

Podle letopisů se Askold vydal na Cařihrad společně s Direm, nicméně ve Velesově knize se hovoří pouze o Askoldovi Ge možné, že pouze jednal jménem Dira Helénského). Askold „*posadil své vojáky do člunů a odešel drancovat do jiných míst*“. Dále je tam řečeno, že „*se vydal proti Řekům, aby poničil jejich města a přinesl oběti bohům v jejich zemích*“.

Podle dochovaných zpráv byla tato výprava mimořádně neúspěšná. Bouře rozmetala loď varjagů a Rusů do všech stran. Tato bouře byla připisována zázraku, k němuž došlo tehdy, když patriarcha Cařihradu ponořil do moře okraj řízy Bohorodičky. Když se Askold a Dir vrátili od Cařihradu „*v malé družině*“, rozlehl se Kyjevem „*veliký pláč*“ (podle Nikonovského letopisu).

Ale již v roce 875 bojovali Askold a Dir proti Pečeněgům na Volze. Vidíme z toho, že vojenské výpravy Askolda a Dira zachvátily téměř celou východní Evropu, podnikali svá tažení od Novgorodu, Polocka, Bulharska až k Volze a Cařihradu .

Nicméně není vyloučeno, že Dirovo jméno přiřazovali k Askoldovu jménu až letopisci, tím spíše, že vedle jmen těchto vládců jsou často slovesa v jednotném čísle.

Zázrak s řízou Bohorodičky nezůstal pro Askolda bez následků, neboť začal pomýšlet na to, že se nechá pokřtít. Vtom (kolem roku 875) pozval byzantský císař Basileios I. Makedonský Rusy k rozhovorům. Během tohoto setkání Basileios rozdával štědře zlato, stříbro a hedvábné oděvy. A tehdy byla uzavřena mírová smlouva a Rusy v čele s Askoldem se podařilo přesvědčit, aby přestoupili na křesťanství. Bylo jim ukázáno Evangelium, které nehořelo v ohni (podle mého byla tato kniha impregnována ohnivzdornou látkou). Askold, spatřiv „zázrak“, se nechal pokřtít.

Vzhledem k tomu, že se pak Askoldův hrob nalézal v chrámu svatého Nikoly, předpokládám, že byl pokřtěn na Nikolaje.

Když se Askold po přijetí křtu vrátil zpátky do Kyjeva, zabil podle slov Velesovy knihy (III. 29, II. 6e) Dira a „*sám zaujal jeho místo*“. „*Askold přemohl našeho knížete násilím a zvítězil nad ním. Po Dirovi se Askold u nás usadil jako nezvaný kníže. A začal nám vládnout, i stal se náčelníkem samotného Ohněboha, který střeží krby. A On odvrátil od nás svou tvář, protože jsme měli knížete pokřtěného Řeky*“.

Askold, „*temný vojín*“, poučený Řeky, začal tvrdit, že jsou Rosové barbaři. Rusi se mu zpočátku vysmívali. Na to uspořádal pogrom na svatyně, vyhnal z Kyjeva kněze, začal křtít kyjevský lid násilím.

A tak se stalo, že Askold pokřtil Rus (byl to již v pořadí druhý křest po prvním Fotiově křtu). A touto událostí končí Velesova kniha. Její poslední slova znějí takto: „*Naši praotcové krácejí po vyprahlé zemi... A tak nám nepatří tento kraj ani naše země. Dnes byla Rus pokřtěna*“.

¹ Má se tu na mysli Karpatský odchod v 6. století před n. l. V té době, tedy v 7.-8. století n. l., neboli „tisíc tři sta let“ od Karpatského odchodu, bojoval jak Chrabr, tak i Bravlin I. (Lut III., 5:5). Nicméně Řekům se nejspíš podařilo vybojovat Tauridu zpět.

² O velikém hladu roku 864 se zmiňují rovněž ruští letopisci.

³ Aldorik žil v posledních 40. letech 7. století n. l.

⁴ Následovalo vyprávění o válkách s Traianem, které jsem přeřadil do Druhé části (Trojan IV., 5).

⁵ Máti Sva dává oheň prapředkům a ohništím na příkaz Vyšně. Viz Trojan IV., 1., dále pak Rod II., 4:3, Bus II., 3:2.

⁶ Jedná se o Askoldovo pokřtění Rusi. Část Rusů přijala křest od patriarchy Photia na území, která byla dobyta Byzancí, již v roce 866. Podruhé Rus pokřtil Askold v roce 876. Později ještě pohanství (ve varjažské modifikaci a zřejmě již bez psané podoby) na Rusi obnovoval jednak Oleg Moudrý a po něm i Svjatoslav. K třetímu křtu došlo již za knížete Vladimíra v roce 988.

STUDNICE

Jméno Studnice (Krynica) dostala tato část na památku vědské knihy téhož jména ze sbírky starých rukopisů A. I. Sulakadzeva. Krynica znamená doslova „posvátný pramen“. Viz Triglav 2.

Použité zkratky

TSD – В. Даль. Толковый словарь великорусского языка. Sv. I.-IV. Moskva, 1955.

SDJ – И. И. Срезневский. Словарь древнерусского языка. 3 svaz. – Moskva, 1989

SDrJ – Словарь древнерусского языка. 10 svaz. – Moskva, 1989.

SRNG – Словарь русских народных говоров – Moskva – Leningrad, 1965-1991...

SRJ – Словарь русского языка XI-XVII вв. – Moskva 1980- ...

SSRLJ – Словарь современного русского литературного языка. Moskva – Leningrad, 1964.

SF – Фасмер. Этимологический словарь русского языка. 4 svaz. – Moskva, 1987.

JS – Ярославский областной словарь – Jaroslavl, 1961.

SUM – Словник української мови – Kyjev, 1970.

URS – Україно-руський словарь – Kyjev, 1986.

Další

BH – „Војанџв hymnus“.
BP – Nápis na Vojanovu pomníku.
NiR – «Наука и религия».
Arch. Mir. – Archiv J. P. Miroljubova.
Rus. mif. – Ю. П. Миролубов. Русская Мифология.
Ve svazku «Сакралное Руси» – Moskva, 1996.
Ljaš. – Archiv Ljaševského-Butova.

Doslov kčeskému vydání Velesovy knihy

Tajemství dávných dějin Čech

Počátky slovanských dějin byly až doposud považovány za velmi mlhavé. Nicméně nyní, kdy byl objeven nejstarší slovanský letopis – Velesova kniha, který byl zapsán volchvem Jagajlou Ganem v IX. století n. l. na březových deskách, se již situace podstatným způsobem změnila.

Byl poodhalen závoj, skrývající prapočátky dějin všech slovanských národů, včetně Čechů.

Již samotné jméno a původ mudrce Jagajla Gana, tvůrce desek, nás zavádí do západoslovanských zemí. Podle Velesovy knihy pochází jeho rod z obodritského města Stargorodu (nynějšiho Oldenburgu na území Německa), odkud jeho kmen časem přesídlil do Novgorodu na Ilmeni. Došlo k tomu v IX. století po válce s franským králem Karlem Velikým.

V jeho jazyce se zachovaly mnohé rysy polského a českého jazyka, což byl důvod, proč jej někteří badatelé považovali za „pra-Poláka“. Jeho rod byl spřízněn s rodem budoucích polských a českých králů – Jagellonců.

Vzdálení předci Čechů a západních Slovanů

Kterou dobu je tedy možné považovat za počátek českých dějin? Podle Velesovy knihy sahá historie českého národa, s jako jiných slovanských národů, až do časů našich dávných prapředků, slunečních kmenů, které odešly z dálného severu pod vedením vůdce a boha Slunce Jara, kterému se také říkalo Or nebo první Árij.

Podle uvedené rodové legendy měl tento první prarodič všech Slovanů rodů syny, kteří se postavili do čela stěhujících se slovanských národů. Tato knížata – praotcové východních, západních a jižních Slovanů, měla příslušná jména – Kyj, Šček (nebo Čech) a Gorovato (či Chorvat).

Praotec Čech se stal hlavou rodu, z něž pocházejí západní Slované, především tedy Češi.

Tuto starobylou rodovou legendu zapsal mudrc Jagajlo Gan v IX. století, a je nepochybné, že se pak v nejrůznějších podobách šířila dále. S odstupem tří staletí se dostala do známého českého letopisu Kronika Čechů (Chronica Boemorum) letopisce Kosmase, jinak Kosmovy Kroniky, potom ve XIV. století do Dalimilovy kroniky. Autoři těchto dvou kronik se neopírali pouze o ústní podání legendy, nýbrž měli k dispozici také letopisy podobné Velesově knize.

Za povšimnutí stojí skutečnost, že Kosmas ve své kronice nazývá praotce Čechů jménem Bohemus, od jehož jména pak také vzešlo staré jméno Českých zemí Bohemie. A teprve až v Dalimilově kronice je tento předek ztotožněn s praotcem Čechem. Na tuto nesrovnalost se poukazuje již velmi dávno, a teprve Velesova kniha nyní nabízí klíč k vyřešení této otázky.

Při studiu legend o prarodičích je nutno mít vždy na zřeteli, že se v nich spojují dohromady legendy o mnoha praotcích a vůdcích jednotlivých národů. Jinými slovy, jedná se tu vždy o epickou situaci, která se nejenom v průběhu věků, ale i tisíciletí nejednou opakovala.

Jméno prvního praotce Čecha (nebo Ščeka) nás zavádí do časů prapůvodního odchodu slovanských árijských rodů ze staré pravlasti na dálném severu. Velesova kniha určuje tuto dobu, dobu rodovičů, jako počátek otáčení „Svarogova kola“. Jinými slovy, události této legendy se odehrávaly dvanáct zvětrníkových éř před současným věkem Ryb. Velesova kniha, vycházejíc z astrologických výpočtů, hovoří o tom, že k tomuto původnímu odchodu kmenů boha Slunce, neboli slunečních kmenů, došlo před „dvěma tmami“ (dvěma temny), neboli před 20 tisíci lety, kdy nastala doba „velikých zim“. K odchodu potom došlo ještě jednou, a to v 7. tisíciletí př. n. l., kdy již rody vedl vnuk Slunce, první Árij jménem Jar. V těchto legendách se pravděpodobně hovoří o době ledové.

Jméno tohoto praotce potom přešlo ve jméno dynastické; náčelníci stěhujících se slovanských rodů si je nesčetněkrát přidávali ke svým jménům, která dostávali při narození.

Tak například jméno dávného praotce všech indoárijských národů Árije si přibral při novém přesídlení ze stepí jihuurského Sedmiříčí otec Osedeň, který je znám jednak z Velesovy knihy, a kromě toho o něm nalezneme zmínku rovněž v Bulharské Vědě Slovanů, kde se mu říká král Sada. K tomuto stěhování docházelo podle chronologie Velesovy knihy již v 1. a 2. tisíciletí př. n. l., přičemž slovanské rody se v té době usídlovaly na obrovských územích Eurasie, od Uralu až ke Karpatským horám.

Právě tehdy se na území poblíž Karpat objevili první Slované, mezi nimi rovněž předci Čechů. Velesova kniha říká všem těmto „přikarpatským“ Slovanům jménem „Karpeni“: „*Tisíc pět set let před Direm přišli naši pradědové ke Karpatské hoře, i usadili se tam a žili poklidným životem, protože v čele rodů stáli otcové rodičů, a stařešinou rodu byl Ščeko z rodu Árjú...*“ (Rod 1., 4:1). „*Tu jsme se začali rozpomínat na Karpatské hory. V té době se náš rod jmenoval Karpeni. Ti, kteří se usídlili v lesích, nosili jméno Dreviči, na polích jsme se jmenovali Polané.*“ (Trojan Prov: 4).

Neodpustím si na tomto místě poznámku, že až

do této doby byli Karpové považováni za Kelty, avšak Velesova kniha tímto jménem jednoznačně pojmenovává karpatské Slované v dobách, kdy ještě Slované byli jednotni.

Velesově knize jsou známi rovněž karpatsí Keltové (rod „kelčí“), kteří se spolu se Slované účastnili společných válečných výprav proti Řekům a Římanům, a dále Ilyrům, kteří jsou zde však považováni za příbuzné Slovanů.

Při líčení života karpatských Slovanů na přelomu našeho letopočtu se Velesova kniha zmiňuje o pěti slovanských kmenech, které přišly do Karpat a v jejichž čele tehdy stálo pět knížat: „*A tak jsme po oněch bitvách dorazili ke Karpatským horám, a tam jsme nad sebou ustavili pět knížat, a začali budovat ohnišťanská města a vesnice...*“ Nejspíš se tu hovoří o českých kmenech, a to jak o vlastních Čechích, tak o Sedličanech, Lučanech, Dečanech, Pšovanech, Slezanech, Lemúzích, Doudlebech a dalších. Jako náčelník všech těchto Slovanů je tu ve Velesově knize uváděn Šček, kterého si na sněmu zvolili stařešinové a náčelníci všech rodů.

Nicméně jméno Šček (Čech) je svaté jméno, bral si je kníže, který se stával náčelníkem všech západoslovanských rodů, a to nejenom českých, nýbrž i polských a venedo-obodritských, dále srbochorvatských, ale i mnoha dalších. Kníže, který přijal toto jméno, jakoby opakoval na zemi životní pouť dávného praotce tohoto jména, Dažbogova vnuka. Avšak Šček, který přivedl slovanské rody z Ariany ke Karpatům, měl předtím, než stanul v čele všech slovanských rodů, ještě i jiné jméno.

Jak jsme se o tom již zmínili výše, Kosmova Kronika nazývá tohoto praotce, který se zastavil v českých zemích u hory Říp, jménem Bohemus. Avšak zde jde pravděpodobně o polatinštěnou formu vůdcova jména. Velesova kniha uvádí stejné jméno v podobě Bož, a rovněž Bus, což je zároveň i dynastické jméno. Praslovanská a árijská knížata tohoto jména jsou známa rovněž ze středoasijského Sedmiříčí (ze IV. století př. n. l.) a ze Severního Kavkazu (ze IV. st. n. l.). Od tohoto jména pochází například jméno řeky Bug, a rovněž (podle kronikáře Kosmy) starý název Českých zemí Bohemia.

Předpokládá se také, že starý název Bratislavy – „Pižoň“ nepochází od jména římského vojévůdce Pisona, nýbrž také od tohoto prvního knížete jménem Bož, nebo možná jeho syna Božana. Je znám také Busův syn Bojan, který žil ve IV. století a skládal své hymny o těchto místech, avšak o tom budeme hovořit ještě níže.

Byli staří obyvatelé Bohemie Kelti nebo Slované?

V současné době se svědectví kronikáře Kosmy bere do úvahy jen zřídka, a staré jméno Čech Bohemie se neodvozuje od jména praotce Čechů, nýbrž častěji od kmene Bójů, které současní historikové považují za Kelty. Je tomu tak skutečně?

Keltové opravdu obývali rozlehlá území Střední Evropy, mimo jiné i Karpaty a Podunají, a v 1. tisíciletí před našim letopočtem byli usídleni na jižních svazích Karpat, neboli na území dnešního Slovenska. Jedná se o kmeny Kotinů, což jsou nesporní Kelti. Za keltské dědictví je v současnosti považována kultura dunajských mohyl. K slovanským kulturám patřila kultura popelnicových polí, nebo lužická, která dominovala části dnešních polských a českých území v 1. tisíciletí př. n. l.

Laténská a halštatská kultura, které se od předcházejících v mnoha směrech liší, patří pračeskému rodu Bójů, kteří jsou v současnosti považováni za Kelty. Avšak důvody pro to jsou velmi neprůkazné, neboť archeologie nám nedává zcela jednoznačnou odpověď ohledně etnického zařazení té či oné kultury, nýbrž poskytuje pouze celkový obraz o rozšíření totožných archeologických nálezů. A tak např. Karpeni, jak jsme již uvedli, kteří byli doposud považováni za Kelty, se ve skutečnosti ukázali být Slovany (podle údajů desek Velesovy knihy). Totéž lze říci i o kmene Bójů.

Samotné jméno tohoto rodu lze vykládat na základě slovanských jazyků jako „bojovník“. Další jméno tohoto kmene je známo v latinské transkripci jako „Galati“. Tento rod Bójů odešel z Karpat do Malé Asie a založil tam Galatii, přičemž tyto Galaty považují někteří učenci za Kelty, jiní za Tráky.

Nicméně ve Velesově knize a další staré slovanské památce Bojanově hymnu (pocházejícího ze IV. století n. l.) je toto jméno vykládáno jako karpatská «голядь» nebo «голяды» a říká se tam o tomto kmene toto: «голядь родная родови русов» („golad“ je spřízněna s ruskými rody). Tento kmen je znám jak pod jménem „golad“, tak i pod jménem Gójů nejen v Karpatech, nýbrž i na Ukrajině (ukr. „bojki“), dále v zemích starobylého Pruska, a potom také na Rusi. Ve středověku se objevují jeho příslušníci rovněž nedaleko Moskvy u města Možajsk.

Kořenoreni tohoto slova je velmi starý, je docela možné, že sahá až k Etruskům či Pelagům, kteří jsou mnohými badateli považováni za Praslovany. A pro tuto teorii se v současné době objevují stále nové a nové důkazy (ačkoli tento problém není ještě stále definitivně vyřešen). Za dávných časů Bójové obývali území od Karpat až po severní Itálii, neboli právě země Etrusků. Je známo, že ve IV. století př. n. l. přešli tito Bójové přes Alpy a vpadli do Itálie, kde došli až k Římu.

Hlavním městem Bójů bylo podle latinských

pramenů město Budoris (koncovka „-is“ byla jednoznačně přidána Latiny). Toto město se rozkládalo u dnešní vesnice Stradonice u Berouna. A v tomto místě se nevyhneme poznámce o tom, že Velesova kniha nazývá Buse (Bože), praotce a prvního vůdce Budorem (či Budyrem). Toto jméno znamená „probuzený“, „buditel“. A není žádný důvod považovat je za keltské, nehledě na jeho proměnlivý osud a v mnoha ohledech tragickou dávnou historii.

Rané dějiny Bohemie – Českých zemí

Území Bohemie, které prožilo svůj rozkvět za dob prvních válečných výprav na Řím, bylo od II. století před n. l. nuceno samo odolávat vpádům nepřátel. A tak již ve II. století př. n. l. vtrhl na území Bohemie germánský kmen Kimmeriů, později v 60. letech I. století př. n. l. pustošil země Bójů strašlivým způsobem národ Gétů, takže tomuto území se po dlouhý čas neříkalo jinak než „bójská poušť“.

Mimochodem tato válka mezi Géty a Bóji rovněž svědčí v neprospěch verze o keltském původu Bójů. Kdyby byli jedni eltové v této zemi vystřídání jinými, pak by Římané Bohemii neříkali Bójská poušť, stěží by v takovém případě rozlišovali jedny Kelty od druhých.

Zdrucující porážku Bójů dovršily germánské kmeny Markomanů a Kvádů, v jejichž čele stál král Marobud, který v místě bójského hlavního města Budorosu založil město, které nazval svým jménem Marobudum. Zajímavá je v tomto případě posloupnost v názvu hlavního města, a rovněž to, že „mara“ ve slovanských zemích znamená smrt, a tak nabývá jméno města symbolického významu.

Později, v roce 21 před n. l. dobyli markomanské území Římané, a pod jejich nadvládou zůstávalo po 200 let.

Nemyslím si, že by během těchto historických změn bylo původní slovanské osídlení z tohoto území zcela vytlačeno. Část obyvatelstva se zřejmě stáhla za Karpaty, jiní však zde zůstali a žili i nadále pod svými dobyvateli.

A nebyl právě toto důvod, proč potom první česká knížata z rodu Přemyslovců vzešla z prostých oráčů, jelikož v té době se z příslušníků starých knížecích rodů stali oráči, avšak stařešinové rodů si přece jen uchovávali v paměti jejich výjimečné postavení a původ.

Následující události, o nichž přináší svědectví Velesova kniha, se vztahují ke druhé polovině II. století n. l. V období let 160-180 n. l. vzplanula tak zvaná markomanská válka, kdy barbaři, jimiž se rozumí kmeny Venedů (mezi nimiž byli rovněž předkové Čechů) a germánských Markomanů, zaútočili proti Římu. Za vlády císaře Marca Aurelia a Commoda podnikli několikrát vpád na území

Římské říše, bořili opevnění na Dunaji. Až teprve v roce 180, neboli po dvacetiletém období válek, se podařilo císaři Commodovi obnovit předválečné hranice říše.

Ve stejné době začaly na území Bohemie a do Karpat znovu pronikat kmeny Slovanů, mezi nimiž byli především předkové Slováků, kteří se v té době poprvé objevili v Karpatech, ovšem rovněž i řada českých kmenů. Začali vytěšňovat Římany, Germánce a rovněž zbytky Keltů Kotinů a Ilyrů.

Šlo pravděpodobně právě o ty české kmeny, které se vracely do země svých předků, aby pomohly svým příbuzným, ale byly tu i jiné slovansko-venedské rody z první vlny velkého stěhování národů.

Nová vlna přesídlení Slovanů do Bohemie

Přenesme se na začátek našeho letopočtu. Velesova kniha tvrdí, že v té době jeden ze slovanských kmenů opustil svou pravlast. Hovoří se o Slovenech, což jsou v tomto případě zřejmě předkové Slováků. Velesova kniha říká, že je vytlačili z jejich původní vlasti pohani Jágové a rybojedi-kostoboci sto let před Hermanarikem, neboli ve II. nebo ve III. století n. l.

„A tak pohané odešli na půldenní stranu a zanechali nás samotné... (a tehdy) nás přepadlo plémě kostobokých. Pohani a kostobocá se sveřepě bili a prchali velice rozlícení, aby kradli naše býky. A tak ten zápas trval dvě stě let. A naši předkové se vydali k Lechům a tam se usadili sto let před Hermanarikovými Góty ...“ (Trojan IV., 5). Jágové či jazygové (pohani), to jsou Kavkazané, kteří žili v Tmutarakani (Tamaň) poblíž řecké kolonie Danais (jak podle Velesovy knihy, tak podle Ptolemaia).

V případě rybojedů-kostobokých jde nejspíše o íránské kmeny Saků Massagetů (massya – avest. ryba), o nichž se zmiňuje Herodotos. Tito rybojedi žili původně ve Střední Asii a potom se přesídlili do Černomoří. Plinius se v I. století n. l. domníval, že kočovali poblíž Srbů u Donu (Plin. H., č. I. VI., s. 7). Avšak již Ptolemaios Alexandrijský (175-182), který jim říkal Koestoboci, je umístil do Dácie k Dunaji poblíž Venedů (Ptolem. 1., III., s. 81). Taktéž jsou známa jména slovansko-venedské kněžny Ryndy a jejího syna Boje (z rodu Bójů?), a rovněž vládce Rusů Klinera, kteří v té době bojovali proti Dánům (podle Saxe Grammatica), a potom nejspíš s kostobokými (Dión Cocceianus z Průsy).

Dión Cocceianus z Průsy na konci II. století n. l. vyprávěl o Markomanské válce v Dácii mezi vandalskými Astingy (neboli Venedy) a kostobokými: „vandalští Astingové v době Markomanské války, poté co se rozhodli usadit v

Dácii, zaútočili proti kostobokým a vyhubili je“ (Dion. Cass. I, LXX, s. 12). O dalším osudu kostobokých Velesova kniha sděluje, že rybojedi-kostoboci byli pohlčeni Ilyry a potom byli Ilyrové pohlčeni zase námi, neboli Slovany.

Do sousedství kostobokých Velesova kniha umísťuje Doudleby a Venedy (tyto Doudleby nalézáme i mezi českými kmeny). Mimo jiné se tam říká, že kostoboci vymřeli sami, neboť přestali pracovat a stali se neplodnými, a není tam ani slovo o válce mezi Venedy a kostobokými (je možné, že Dion, řečený Zlatoustý, neměl správné informace). Vandalští Astingové (Venedi) obsadili vyliďněná území kostobokých již takřka bez boje.

A tak vidíme, že jeden z kmenů slovanských Venedů byl ze stepí Severního Černomoří, nejspíš od Skytské Neapole (Novgorodu), po válce s rody kostobokých vytlačěn. Tito Venedi tak odešli k Dunaji. Byli to podle všeho Sloveni (Slováci), kteří žili do II. století našeho letopočtu na Krymu. Vlastně i jméno města Neapol – Novgorod – je pro Sloveny velmi běžné.

Víme, že za Mitridatových časů (I. století př. n. l.) vládl v tomto městě na Krymu skytský král Skilur, a právě takto musí znít z řeckých úst jméno slovenského knížete Slovena (srovnejme se slovem Sklavini, jak Slovanům říkali Řekové).

Po odchodu z Krymu se Sloveni - Slováci usadili při Dunaji a v Karpatech, kde byli nuceni bojovat s Góty. „A ti (Gótove) proti nám pojali zást; a tu došlo k velikému boji, a Gótové byli vytlačeni a zaháni k Donci a Donu.“ (Bus II., 2:1) A germánsko-skandinávské ságy vyprávějí o tom, že v té době gótský král Kniv Gemuž se také říkalo Ovid, Humul, Hungul), syn Ostrogóta (Nidala) porazil Sedmihradsko, kde stálo město Novae (doba vlády Kniva 251-283 n. l.). Nejspíš se tu mají na mysli události související s dobytím Krymu a sloveno-skytského města Neapol Skytský Góty, kteří potom došli rovněž k Tanaisu na Donu.

Časy Buse Bělojara a Bojana

A tak nastalo IV. století, které nazýváme zlatým věkem slovanských dějin. Je to doba Buse, Slovena, Bojana a zároveň čas válek proti gótskému králi Hermanarikovi.

Na počátku IV. století byla slovanská území rozdělena do několika zemí: Roxolaň, Borusii, Ostrogóci, Slovenii, Volyň a Venedii.

České země neboli Bohemie byly tehdy součástí Borusie, která zahrnovala území od dolního toku Dněpru až po Dunaj; v jejich zemích žili Borusové, surožci-tiverci, kteří uprchli z Taurského poloostrova, Karpeni a rovněž zbytky Keltů a Tráků. Ve stejném století podléhala část Borusie

Ostrogótům a Visigótům. Slovenie neboli země Slováků se rozkládala na severních úbočích Karpat, hlavním městem byl Novgorod (podle Jordana Novietun). O něco severněji ležela země Doudlebu se svou metropolí ve Volyni.

První půlka IV. století se odvíjela ve znamení míru a všeobecného rozvoje slovanských zemí. Archeologové v tomto období zaznamenávají „rozkvět černachovské kultury“. Slované se tehdy mnohému naučili, rozvíjela se literatura (ví se o existenci písní pěvce Bojana, kterýžto byl synem Buse Bělojara, a Zlatogora, které se právě v té době zaznamenávaly). Ve stejném období byl vytvořen kalendář, vystavěna nová města, chrámy. Podle archeologických údajů se v zemědělství začal používat zdokonalený pluh, vylepšilo se hrnčířské řemeslo a tavení železa, objevilo se již větší množství přepychových předmětů, pocházejících ze sousedních států, a to jak z východu tak i ze západu.

Od poloviny IV. století se začaly pro Roxolaň a Slovenii dramaticky vyvíjet vztahy s Góty. Zachování míru nezachránilo ani uzavření sňatku mezi gótským králem Hermanarikem (Hermanaricus, doba vlády 351 až 375 n. l.), pravnukem Kniva, a carevnou Lybedí, sestrou Buse Bělojara. Hermanarik carevnu Lybed' zabil a to dalo podnět k rozpoutání války mezi Slovany a Góty. Tenkrát bojovníci Roxolaně a Slovenie pod vedením Antů-Roxolanů Buse a krále novgorodských Slovenů Slovena výpady ostrogótského krále Hermanarika, kterému se již podařilo podrobit si mnohé národy a vytvořit říši Gótů, odrazili.

Velesova kniha vypráví, jak zpočátku Hermanarik usiloval o uzavření míru se Slovany, „*Hermanarik si s námi připíjel vínem na Přátelství po boku našich vojevůdů*“, aby pak mírovou smlouvu porušil a „*jednoho léta na nás zaútočil*.“ (Bus II., 2:3).

Válkám, které se odehrávaly za Busových a Hermanarikových časů, je věnována takřka třetina textů Velesovy knihy, avšak my bychom zde obrátili svou pozornost na úryvek, který nás opět přivádí do Karpat a k Dunaji.

„*A tu proti nám podnikl tažení Hermanarik a zaútočil na nás. A tak jsme byli srovnáni se zemí, když jsme se bili ... Vtom k nám přiletěl Božský Pták a pravil: »Jděte na půlnoční stranu a pře padněte je, když se blíží k našim vsím a pastvinám.« A tak jsme učinili – odešli jsme na půlnoční stranu a zaútočili na ně. A v té řeži jsme je porazili. A tak jsme se k nim dostali a rozbili tábor u řeky Dunaj ...*“ (Bus II., I).

A tak se zde hovoří o tom, že se slovanské kmeny bijí s Góty na severu, potom vítězí a rozbíjejí svůj tábor na řece Dunaj. Svědectví o tom, že se Sloveni usídlili u Dunaje, a také to, že se tam

ve IV. století rozkládal Novgorod, podává rovněž gótský historik Jordanes: „*Sklavené žijí od města Novietunu a jezera, které se zove Morsiánské, až po Danastr (Dněstr) a na severu až po Vikslu (Vislu)*“ (Jordanes, 35). „*Vždyť Skytie hraničí se zemí Germánie až k tomu místu, kde začíná řeka Ister (Dunaj) a rozprostírají se Mursiánská blata*“ (Jordanes, 30). To tedy znamená, že město Novietun - Novgorod, sídelní město Slovenie, se nalézá poblíž jakéhosi jezera a Morsiánských močálů (jde-li o totéž místo) při horním toku Dunaje.

Nejpravděpodobnější interpretace je taková, že jde o jezero s močalovitými břehy Neusiedler See (v překladu z němčiny to znamená Novgorodské jezero). Toto jezero se v současnosti nalézá na hranicích mezi Rakouskem a Maďarskem, přibližně 30 km od Bratislavy – hlavního města Slovenska.

Nedaleko odtud se nalézá i vodní zdroj, jehož jméno obsahuje slovní základ „mor“ (odtud Morsijské jezero – blata, močály). Jde o řeku Moravu, která tvoří hranici mezi Slovenskem a Rakouskem. Morava se naproti jezeru Neusiedler See vlévá do Dunaje (mimochodem, tato země se odedávna jmenuje Morava). Jordanes neříká, že se Novgorod rozkládá bezprostředně u tohoto Morsijského jezera, což by bylo ovšem také obtížné už kvůli bažinatým břehům. My se můžeme domnívat, že nejpravděpodobnějším místem, kde se starobylý Novgorod - Novietun rozkládal, je současné časně hlavní město Slovenska, město ležící na březích Dunaje – Bratislava.

Právě v tomto městě se oslavovalo vítězství nad Góty, a zrovna tam zazněl známý Bojanův hymnus, který se nám dochoval a nedávno byl také uveřejněn.

Vzhledem k tomu, že se v tomto Bojanovu hymnu neuvádí název města, v němž Bojan zpíval, můžeme rovněž předpokládat, že jde také o město Požon, kterému se možná také říkalo Novgorod (neboť se tu nalézal také Novgorod, hlavní město Slovenů, máme-li věřit Jordanovu svědectví). Město jménem Novgorod mohlo v Slovenii ve IV. století ležet i v jiném místě. O dvě stě kilometrů východněji se na území dnešního Maďarska zachovala oblast, která hraničí se Slovenskem, nesoucí jméno Nograd. To by také mohla být vzpomínka na nějaký jiný Novgorod, je-li to důkaz toho, že zdejší místa náležela k Novgorodu, který se nalézal poblíž Bratislavy. Existují také domněnky, že se toto město mohlo rozkládat někde na řece Sávě, v takovém případě by bylo možné Mursiánské jezero ztotožnit s Balatonským jezerem. Zda je tomu opravdu tak, to ukáží další bádání.

Zmíněné bitvy proti Gótům se nezúčastnily pouze slovanské kmeny, ale i mnoho jiných evropských národů: žmud' (Litevci), Vlachové

(předci Rumunů). V Bojanově hymnu je nazýván rovněž národ zvaný *golađ*, neboli obyvatelé Bohémie, předkové dnešních Čechů.

Jak podle Bojanova hymnu, tak i podle gótských legend, byl Hermanarik v této válce Slovanů a Gótů těžce zraněn. Ránu mu zasadil „sar“ Bus a „volchv“ (mudrc) Zlatogor, a vedl pak podle Jordanových slov bídny život. Potom, jak uvádí Ammian Marcellinus, Hermanarik spáchal sebevraždu.

A tak se země Bohemie a Slovenie navždy osvobodily z područí germánské a římské nadvlády, přestože Germáni ani v následujících staletích nepřestávali na tyto země dotírat.

Po uplynutí určité doby se historie začala ubírat jiným směrem. Tehdy docházelo mezi Ostrogóty k vážným rozepřím mezi příznivci Hermanarikova syna Hunumunda a zastánci Amala Vinitaria, jenž byl synem Vultulfa – Hermanarikova bratra. Vinitariovi se podle Marcellina říkalo Vitimir. Jméno tohoto gótského náčelníka je evidentně slovanského původu (venedské). To svědčí buď o tom, že se mezi gótskou vládnoucí dynastií vyskytovali rovněž Venedi, nebo o tom, že si gótské vládcy brali slovanská jména (k tomu bych poznamenal, že Vinitariova neteř se mohla také pochlibit slovanským jménem, jmenovala se Vadamerka; oženil se s ní slovanský kníže Bělorev). Podle Velesovy knihy byl Amal Vinitarius Vened, v deskách se mu přímo říká Amal Vend.

Nicméně tehdy Amal Vend, který toužil předvést svou sílu a vymanit se ze slovanské závislosti, podnikl několik válečných výprav na slovanská území. Nejprve utřil několik porážek, avšak potom, když se dozvěděl datum, kdy podle slovanského vědského letopočtu nastal konec Svarogova dne (věštba předpověděla Busovi jeho záhubu právě na tento termín), nanesl Slovanům zdrcující porážku, a Buse spolu s dalšími 70 náčelníky ukřižoval.

Celý národ Rosů oplakával smrt Buse Bělojara a jeho spolubojovníků. Po ukřižování Buse Bělojara Roxolaň padla, a tím se otevřela cesta do Evropy kmenům Hunů. Začalo velké stěhování národů. Starý svět byl zbořen, nastal čas nového Svarogova dne.

Dějiny Bohemie – Čech za Attilových časů

Dobu hunského vpádu na slovanská území popisuje Velesova kniha jako konec Svarogova kola a konec světa, jak jej předpověděli naši předci. Po lýtých a mnoho let trvajících bitvách se Hunové, předkové dnešních Maďarů, usadili v Evropě a vytlačili česko-moravské kmeny od Balatonského jezera, kde si založili svou říši, jejíž moc tehdy

sahala téměř na všechna slovanská území od Severního Kavkazu až po Baltické moře. Toto vše se odehrálo za vlády prvních hunských chánů Rugily, Mundzuka a Oktara. A tato slovansko-hunská říše, v níž počet slovanského obyvatelstva mnohonásobně převyšoval ostatní, se tak v podstatě stala prvním slovanským impériem. Proto také následník prvních hunských vládců chán Attila uzavřel se Slovyany mír, který z nich činil spojence proti odvěkým nepřátelům Germáncům a Římsko-Byzantské říši.

Odehrálo se to takto. V roce 441 se Attila po nekonečných válkách na Severním Kavkaze vrátil na Dunaj a začal bojovat proti Byzanci. V roce 443 prošli Hunové s Bóji údolím řeky Moravy a pak se vydali na Cařihrad. A tehdy si císař vyprosil mír a vyplatil dluh. Attila zabil svého spoluvládce, vlastního bratra Bledu, a začal v říši, která se rozprostírala od Volhy po Dunaj, vládnout jako samovládce.

Attila však nebyl jenom skvělým bojovníkem, nýbrž i obratným diplomatem. A tak podnikal výpady proti Byzantské říši ve spojení s Peršany, požádalo ruku sestry císaře Valentiniána III., jistě Honorie, která byla do něho zamilovaná, a měl své přívržence dokonce u byzantského dvora. A tenkrát Attila získal na svou stranu v boji proti Gótům jím porobené Slovyany-Anty tím, že uzavřel se Slovyany Kyjevské Skufi spojení.

Tehdy se podle Velesovy knihy a letopisu *Povest' vremennych let* usazovaly poblíž Kyjeva mnohé kmeny Čechů (Ščekův rod), které byly vyhnány z Karpat o pět století dříve Berigovými Germánci (k odchodům Čechů však docházelo i později). Ve stejné době byli od břehů Labe (Elby) do Podněpří také vytlačeni Venedi-Bodričové, a ti, kteří zůstali, byli částečně poněmčeni.

Attila ve spojení se Slovyany (s těmi kmeny, které zůstaly nedotčeny válkami na Kavkaze) vyhnal Góty z Karpat a od labských břehů. Velesova kniha (Bus IV., 3) říká o válce Slovanů proti Gótům pod Attilovým vedením mimo jiné i to, že Slované porazili „deset králů“. V té době Slované pronikli v Evropě daleko na západ. Češi se již definitivně usadili v Bohemii, Srbové se zmocnili země za Labem, po jehož pravém břehu se usídlily kmeny Bodričů a Stodoranů.

Velesova kniha (I. 2b, II. 7z) o tehdejších časech říká: „*A v té době vítězil nad našimi nepřáteli Attila ... I rozprostřely se naše voje coby křídla na dvě strany. A Attilovi bojovníci byli uprostřed. On sám stál včele Jasuňů, a po obou jeho bocích slovanští vojvodové stojící včele Jasuňů, kteří měli bezpočet bojovníků.*“ V těchto deskách se také hovoří o Kyjovských výpravách, o usídlení Ščekových a Chorivových rodů.

V roce 451 se válka Attily a Slovanů proti Vizigótům přesunula do Galie, na území Římské

říše, kam Vizigóti utekli před Huny. V červnu roku 451 se odehrála tak zvaná bitva národů na bojišti zvaném Cam pus Maruriacus, neboli na Katalaunském poli (poblíž dnešních Chalons-sur-Marne v sev. Francii). Došlo tam ke krvavé bitvě a vojevůdce Aetius si připsal vítězství na své konto (o čemž se můžeme dodnes dočíst v učebnicích dějepisu). Ovšem Aetiovo vítězství spočívalo pouze v tom, že neutekl z bitevního pole. Attila se podle mého názoru rovněž považoval za vítěze, neboť ve stejném roce začal tento tak zvaně „poražený“ Attila chystat vpád do Itálie. Aetius se již nemohl spoléhat na Vizigóty, neboť ti samotní v té době plánovali přepadení Říma.

V roce 452 Attila vtrhl přes alpské průsmyky do Itálie a dobyl pevnost Aquileia, a posléze také Milán. Avšak proti Římu se již po jednáních s papčem Lvem I. nevydal.

O této události se zmiňuje rovněž Velesova kniha (Bus IV., 3), když vysvětluje důvody, proč Attila přerušil válečné tažení proti Gótům a Římanům: „*A tu nás pod pořili Attilovi bojovníci a my jsme ne přítěle porazili. A tak jsme rozdrtili deset vládců – císařů. A jejich pána a vládce Lva Velikého jsme zajali. A když se stateční bojovníci přiblížili k Římským hradbám, tu on – Papež Lev – začal chytračit: Prý Stvořitel nekáže, aby se bojovalo: meče je lepší zakopat, a věnovat se raději výměně skopců a plodů; však to velí samotná Svarga.*“

Na tomto místě je třeba připomenout, že Slované, kteří se účastnili této války, v podstatě kráčeli ve stopách svých prarodičů – Etrusků a Bójů. Po celé věky usilovali o navrácení země předků, kterou jim o několik století dříve uloupili Římané.

Potom se Attila vrátil do Panonie. Jeho následující kroky svědčí o jeho upřímné snaze uzavřít mír. A pakliže se dříve ucházel o ruku princezny Honorie (což málem vedlo k válce s Byzancí), pak se nyní v zájmu upevnění míru s Góty (a zároveň, aby uklidnil byzantský dvůr), rozhodl oženit s mladou germánskou krasavicí Ildico.

Avšak příběh skončil velmi smutně. Attila byl po svatební noci nalezen mrtev (není vyloučeno, že ho Ildico otrávil). Tak skončila Attilova epocha.

Nicméně za dobu panování Attily a knížete Kyje z rodu Bělojarů (který byl potomkem Buse Bělojara) se zrodilo obrovské společenství slovanských národů, do něž mimo jiné spadala rovněž území Kyjevské Rusi, Slavonie a Borsie (včetně Bohemie – Čech). V té době podle Pověsti vremenných let žili také Kyjovi bratři, kteří přijali jména dávných prapředků Ščeka a Choriva. A byl to podle všeho Kyjův bratr Šček, jenž přišel se svým rodem od Kyjeva do zemí Bohemie, kde se také ujal vlády.

Po Kyjovi (doba vlády r. 430 až 460) usedl na knížecí stolec jeho syn Lebed'an, kterému se také

říkalo Slaver. Ten, jak praví Velesova kniha, „*dlel poblíž hory u města Kyjeva. To byl rozumný člověk, a vládl jako z chrámu*“, a byl u moci 20 let (r. 460 až 480).

Potom vláda nad Kyjevem přešla na knížete Verena, jenž byl pozván z Velikogradu (z Velehradu, budoucího hlavního města Čech a Moravy). Podle svědectví Velesovy knih byly v té době země Ščekova rodu (to znamená, že i město Čechů Velehrad) součástí Kyjevské Rusi. Veren velehradský v Kyjevě vládl rovněž 20 let (480-500). Po Verenovi vládl po dobu roků kníže Serežen (500-510), avšak o něm není nic dalšího známo. Posledním vládcem z rodu Kyjevičů, který byl v Kyjevě u moci, byl kníže Svatojar (pravd. doba vlády r. 510-543). Na svém sněmu ho zvolili za knížete zástupci sjednocené Borsie (spolu s Bohemií – Čechy) a Roxolaně (nejspíš v r. 510).

Svatojarovi synové a jeho další potomci nevládli pouze Kyjevu, nýbrž ijiným západoslovanským a jihoslovanským zemím.

V Podunají, počítaje v to i Bohemii, vládl Ardagast Svatojaryč (?-597), po něm následoval Pejregast, který spravoval území jižněji od Dunaje. Ardagastův bratr, Mosk Svatojaryč, se dostal k vládě po bratrově smrti v roce 597.

Potom se vydal od Dunaje napříč přes veškerá slovanská území na sever, a jak nás informuje Velesova kniha, sjednotil všechny slovanské rody založil město, které bylo nazváno na jeho počest Moskvou (některé staré moskevské pověsti a také svědectví cestovatelů tuto legendu potvrzují).

Boj Slovanů proti Avarům Moskova, Dobritova (Dauritasova) a Sámova vláda

V Podunají a v regionech sousedících s Byzancí se tehdejší události odvíjely následovně. V té době přešel přes slovanská území avarský chán Bajan a doprovázelo ho vojsko s bezpočtem bojovníků.

Potom v roce, kdy usedl na trůn císař Tiberios II. (dne 5. října 578), a kdy vojska impéria vedla války proti Peršanům, podnikli Slované spolu s Anty další nájezd na balkánské provincie impéria. A tenkrát se obrátil císař Tiberius na chána Bajana s návrhem, aby se spolu vypravili proti Slovanům, a Bajan souhlasil. V roce 579 poslal Tiberius k Avarům, kteří právě dleli v Panonii, císařskou flotilu, která převezla na 60 tisíc avarských jezdců po proudu Dunaje „*do země Romeů*“. Potom již po souši po pravém římském břehu punaje byla avarská jízda vpuštěna až k mořskému břehu, kde ji Římané dopravili na levý břeh.

Avaři, takto nenápadně dopravení do Malé Skytie, přepadli slovanská sídliště. Pálili tam pole, loupili všechno, co jim přišlo pod ruku. Slované se ani

nestačili postavit na odpor, opustili své chýše, poschovávali se v lesích, aby pak utekli ke knížeti Dobritovi - Dauritasovi, kde se shromažďovaly slovanské družiny.

Když Bajan nabyl dojmu, že se mu Slované podrobili, poslal za Dobritou a za stařešiny slovanských rodů své posly „s příkazem, aby se Avarům podřídili a připojili se k plátcům daní“.

Na to mu Dobrita odpověděl: „*Ještě se takový nenarodil a neobjevil pod sluncem, který by dokázal naši sílu zlomit. My jsme si přivykli na to, že vládne cizím krajinám a ne, aby někdo jiný (vládl) nad naší; v tom jsme si jisti, dokud existuje vojna a meče.*“ Po těchto slovech Dobrita přikázal chánovy posly zabít, což byla v podstatě pomsta za vraždu posla a slovanského knížete v jedné osobě Menzemíra, kterého nechal Bajan usmrтит o 17 let dříve. Potom již Slované začali příkazy chána Bajana zcela ignorovat a nechali ho být.

Ve Velesově knize (III. 32, Lut I., 4) se říká, že tenkrát se na sněmu Slované rozhodli „*vypravit na Řeky*“, „*jít k Dunaji a dále, a odtud neuhýbat, a být volní*“. „*A hovořili jsme o jednotě našich rodů. A když jsme se sjednotili, přemohli jsme obrovskou sílu.*“

V létech 578 až 580 postihl vpád Slovanů většinu Moesie a Trácie a všechna území až po Cařihrad. Srbové, kteří se vydali z oblasti současného Berlína (tehdy to bylo slovanské sídliště Berlo), Sloveni a Chorvaté z Karpat, Drevljané a Dregoviči, stejně jako mnoho dalších slovanských rodů, se vydali na Balkán, a mnohé kmeny se tam již usadily nadobro (a když odešly, pak to nebylo na dlouho).

Tiberiovým nástupcem byl Maurikios (doba vlády r. 582 až 602). Ten odmítl odvádět Avarům daně, a proto Avari přepadli v roce 583 Ilýrii, kde plenili a bořili města. Bajanova vojska, která se nesetkala s žádným odporem, překonala Balkán, až se dostala k Černému moři poblíž Burgasu.

Současně s Avary postupovaly proti říši rovněž slovanské vojenské oddíly. Dochoval se nám gruzínský dokument, v němž se píše že za časů císaře Maurikia přepadl jistý ruský kníže („ruský chakan“) Byzantskou říši a „*Jednou vzal do zajetí 12 tisíc Řeků, a potom si vyžádal po 1 drachmě za hlavu*“. Potom tento vládce přepadl Cařihrad ještě v roce 626 (což je pochybné). V tomto gruzínském dokumentu se hovoří o knížeti Ardagastovi (Radegastovi Svatojaryči), který v létě 585 došel až k dlouhým Cařihradským zdem, jak píše Thofilaktos (I., 7, I). Jeho vojska byla odražena jistým vojevůdcem Komentiolem.

Byzantinci se jen s velikými obtížemi ubránili Avarům a Slovanům na přístupových cestách k Cařihradu. Jejich situace byla o to těžší, že říše začala vést vyčerpávající válku proti Persii, s níž se podařilo uzavřít mírovou smlouvu teprve v roce

591.

V průběhu tohoto období Byzanc aktivně obracela barbarské národy na křesťanskou víru ve snaze odvrátit svůj zánik. Proto vlastně začali Byzantinci tvrdit, že vedou náboženskou válku proti pohanům. A tak začal byzantský strateg Prisk, který podnikl v roce 597 výpravu za Dunaj, využívat služeb špiónů z řad křesťanů – Antů a Gepidů. Díky tomu se Priskovi podařilo na Dunaji zmocnit slovanské flotily, která čítala na půl druhu sta lodí.

A tak jedné noci, jak dokládá Theofilakt Simokatta, přepadl ležení slovanského knížete Musokie (ve Velesově knize se tomuto knížeti říká Mosk Svatojaryč).

Prisk využil toho, že Slované předtím slavili tryznu po Moskově bratrovi Ardagastovi a byli opilí. A tehdy Římané „*pokračovali ve smuteční hostině, a činili úlitby krví*“. Nazítí, když Slované vystřízlivěli, Římanům jejich útok oplatili a osvobodili zajatce, o čemž vypráví i Velesova kniha (Lut II., 6). Podle byzantských pramenů Radegast (jinak Ardagast) byl pouze zraněn, když se snažil před Římany zachránit skokem do řeky, a pouze Velesova kniha tvrdí, že potom zahynul.

Války Byzantinců-Vlachů, stejně jako Avarů v Podunají donutily mnohé slovanské kmeny k ústupu na sever k Vjatičům. O tom nám říká Velesova kniha toto: „*A potom se každý z nás vydal svou cestou. A některé rody putovaly na sever, a to byli Vjatiči a Radimiči.*“ O stejném období nalezneme rovněž zmínku také v letopisu Povest' vremennych let: „*Radimiči a Vjatiči pocházejí od Lechů. Lechové měli dva bratry Radima, a druhého jménem Vjatko. Radim přišel k Soži a tam se také usadil, po něm se nazývali Radimiči, Vjatko se se svým rodem usadil u řeky Oky, a podle něj se jim říkalo Vjatiči*“.

Ve stejné době se i Musokyjův (Moskův) rod přesídlil spolu s Vjatiči do současné Moskevské oblasti. Jak letopisy, tak i archeologové shodně tvrdí, že se právě v tomto století Radimiči a Vjatiči přesídlili „od Lechů“ (neboli z Volyně, což je pohraniční území Lechů) do země Krivičů a Finů.

A právě tehdy založil Mosk (podle kroniky „Opisanije“ mnicha Timofeje Rvovského se mu říkalo Mosoch) „grad mal“ na Švivé hůrce, která je při ústí Jauzy, a ten se postupně rozrostl a stal se hlavním městem Moskevské Rusi.

Dunajští Keltové Filidi, kteří do těchto míst přitáhli spolu s Moskem, založili poblíž Moskvy osadu Fili (v současné době je to jedna z moskevských čtvrtí). Tehdy také dostala své jméno řeka Istra, která teče nedaleko Moskvy, a to na památku řeky Istry, jak se v dávných dobách říkalo Dunaji.

Konec VI. století se nesl ve znamení nových

války mezi Byzanci a Slované. Slované stále překračovali Dunaj a plenili Moesii. V roce 597 Romeové opět vytlačili podunajské Slované, v jejichž čele stál kníže Pejregast, za Dunaj. V jedné z těchto bitev byl kníže Pejregast zabit. V témž roce vpadli na území říše Avari, kteří postupovali dále do Trácie a Makedonie, obsadili Singidun (současný Bělehrad), došli až k Dlouhým zdem.

A teprve v roce 600, po dlouhé vyčerpávající válce, byl uzavřen mír, který byl pro Byzance potupný.

V roce 617 zemřel avarský chán Bajan. Jeho následovník dvakrát přepadl Cařihrad, a to v letech 619 a 626.

V srpnu 626 vydal avarský „kagan“ příkaz k útoku na Cařihrad jak ze souše, tak i z moře. Avšak obyvatelé města se urputně bili. Potom byzantské loďstvo doslova rozmetalo lehké lodě Slovanů, které se snažily přeplavit do Evropy Peršany. Posádka Cařihradu podnikla odvážný výpad a chánova vojska byla nucena ustoupit k dlouhé zdi.

Chán začal popravovat Slované, jimž se nepodařilo Peršany převést, a také ty, které poslal, aby obléhali město (ale oni jej nejen že nedobyli, nýbrž v panice ustoupili a strhli s sebou k ústupu i ostatní vojska). Celý konflikt se natolik vyhroutil, že podle svědectví některých kronik Slované „opustili tábor“, vzdělali se a tím vlastně donutili prokletého chána, aby je následoval. Když se o tom dozvěděli Peršané, rovněž opustili asijský břeh.

Po porážce Avarů pod Cařihradskými hradbami se jich všechny národy, které byly v jejich područí, přestaly bát.

Podle franské kroniky, pocházející z VI. století a připisované Fredegarovi Scholastikovi, se začali Slované v Panonii bouřit proti avarské nadvládě již na přelomu let 623–624. Tehdy se do čela povstání postavil slovanský kupec Sámó, který se narodil jako svobodný ve Franské říši.

Ve Velesově knize je Sámó, který se objevil za chazarských časů v sousedství Borusů, nazýván Trojanovým vnukem a otcem moudrého Rusa, podobně jako jeho dávný předek z perské (árijské) Knihy králů: „A Trojanovým vnukem byl Sámó, otec Osedně Rusa, a mnohým se dostalo útěch ...“ (Lut II., 1:4).

Sámó a vzbouřivší se Slované připravili Avarům, vracejícím se z Cařihradu, pěkné přivítání: „a bylo jich mečem Venedů pobito veliké množství“. Potom si Slované zvolili Sámó za svého knížete, a on jim vládl 35 let (r. 626–661).

Z Velesovy knihy lze vyrozumět, že kníže Sámó pomáhal rovněž Borusům v jejich bojích proti Chazarům. Zřejmě právě o těchto bitvách hovoří franská kronika: „Za jeho vlády se Venedi (jimž se zde rozumí rovněž Chazaři) účastnili mnoha bitev; díky jeho radám a statečnosti Venedi pokáždě nad

Huny zvítězili. Sámó měl 12 manželek slovanského rodu; s nimi zplodil 22 synů a 15 dcer.“ (Fredegarova kronika).

Ve franské kronice se nám dokonce dochoval „theologický spor“ Sámó s poslem franského krále Sichariem. Ten požadoval, aby Sámó a jeho lid sloužili franskému králi Dagobertovi. Sámó odpověděl, že by byl rád, kdyby si zachovali přátelství. Na to Sicharius namítl: „Je nemožné, aby křesťané, sluhové boží, žili v přátelství se psy.“ Sámova reakce na tato slova byla následující: „Jestliže vy jste božími sluhy, a my jeho psy, tak dokud vy neustále jednáte proti bohu, je nám dovoleno trýznit vás svým kousáním!“

Tedy Dagobert podnikl proti Sámovu knížectví výpravu. Když Frankové dosáhli významných vítězství v příhraničních oblastech, obsadili pevnost Vogastiburk, která byla záštitou hlavního města říše. „A po tři dny trvala ta bitva, a mnozí z Dagobertova vojska tam byli sraženi mečem, a zanechavše tam své stany a věci, co jich měli, se odtud úprkem vrátili zpět...“

Po tomto vítězství začali Venedi knížete Sámó podnikat vpády do Durynska a dalších oblastí Franského království. Kromě toho osvobodili z franské poroby území slovanských kmenů, jimž vládl kníže Dervan.

V oněch letech pokračovalo přesídlování Srbů od povodí Labe a Chorvatů z Haliče na Balkán. Zval je do služby rovněž samotný císař Hérakleios. Ve 30. až 40. letech odmítli balkánští Slované uznat nadvládu jak avarského chána, tak i Byzantského císaře. Na Balkánu v té době žili rovněž Severjané a kmeny „sedmi klanů“ (pravděpodobně Radimiči a Vjatiči). O něco jižněji se v Rodopských horách usidlovali Dregoviči. Poljané a Smoljané byli známi mezi makedonskými kmeny. A dále se v tomto období usazovali Poljané, Kriviči a Drevljané na Peloponésu.

Konec „tajných dějin“ Českých zemí

České dějiny následujících věků již nejsou zahaleny tajemstvím. Podrobně je popsal děkan pražské kapituly Kosmas ve své kronice Kronika Čechů, která je datována letopočtem 1113. Jeho práce v mnoha ohledech doplňuje údaje Velesovy knihy.

A tak, jak praví Kosmova Kronika, po třicetiletém Sámovu panování vládl Českým zemím v následujícím VIII. století vojvoda Krok, potomek praotce Čecha. Jedná se zde pravděpodobně o Ščeka, Kyjova bratra, o němž se zmiňuje Velesova kniha, jenž žil za Attilových časů. V takovém případě by ovšem tento kníže Krok byl rovněž z rodu Svatojaryčů, a ten se právě v jeho osobě přerušil v Českých zemích po meči, neboť Krok

neměl žádného syna, pouze dcery.

Vojvoda Krok měl tři dcery: nejstarší byla Kazi, věštkyně a léčitelka, prostřední Teta „žena jemného vkusu“, která „žila snadno bez muže“, a naučila národ, jak se klanět lesním mužům a rusalkám. Třetí Krokova dcera Libuše předpověděla velikou slávu Prahy.

Libuše si vzala za muže Přemysla Oráče ze vsi Stadice poblíž současného Ústí nad Labem, a jeho ženou se stala pro jeho moudrost a vznešenost. Přemysl pak uvedl do života zákony a proslavil se svou moudrostí a spravedlností.

Tento moudrý kníže Přemysl se stal zakladatelem rodu Přemyslovců, který se jím ujal v Cechách vlády. Prvními knížaty po něm byli Nezamysl, Mnata, Vojen, Vnislav, Křesomysl, Neklan, Hostivít, a po nich na knížecí stolec usedli Bořivoj a Ludmila. Kníže Bořivoj byl prvním pokřtěným českým knížetem. Křest na řecko-ortodoxní způsob přijal od sv. Metoděje na dvoře moravského knížete Svatopluka ve Velehradě. Později se křesťanství ještě více upevnilo za jeho vnuka Václava, avšak již v podobě katolicismu (nicméně to bylo ještě před rozdělením církví).

Křesťanství se do roku 1093 v Českých zemích definitivně upevnilo. Podle Kosmovy kroniky tehdy kníže Břetislav, horlivý stoupenec křesťanské víry, vyhnal ze své země veškeré kouzelníky, věštky a vědmy, a kromě toho nechal pokácet a spálit

všechny háje a stromy, které byly v mnoha místech uctívány prostým lidem.

Následující etapy dějin Českých zemí jsou již dávno dobře známy z křesťanských pramenů.

Ovšem mnohem starší a v podstatě pohanská historie Čech se před námi odkryla teprve nyní po objevení Velesovy knihy.

Obsah

ÚVOD – Svaté písmo Slovanů.....	2
VELEBENÍ TRIGLAVA.....	3, 41
ČÁST PRVNÍ – RODOVIČI	
Věštba.....	4,
43	
Kapitola I. Odchod Áriů. Pověsti o Jarovi a Jarunovi.....	5, 44
Kapitola II. Bohumírovovy časy. Pověsti o Sedmiřičí.....	7, 48
Kapitola III. Árij a jeho synové. Odchod ze Sedmiřičí.....	9, 52
Kapitola IV. Rus, Sloven, Vend.....	11, 57
ČÁST DRUHÁ – TROJANOVY VĚKY	
Věštba.....	13,
60	
Kapitola I. Rusové v Babylonu, Asýrii a Egyptě.....	13, 61
Kapitola II. Války s Řeckem.....	15, 63
Kapitola III. Karpatský odchod.....	17, 64
Kapitola IV. Roxolaň, Ostrogótské království a bosporská říše.....	18, 65
ČÁST TŘETÍ – BUSOVY ČASY	
Busova věštba.....	21, 67
Kapitola I. Bus Bělojar.....	21, 67
Kapitola II. Hermanarikovy války.....	24, 73
Kapitola III. Po Busovi.....	26, 73

Kapitola IV. Kyjovy časy.....	28, 74
ČÁST ČTVRTÁ – ZLÉ ČASY	
Věštba.....	31,
77	
Kapitola I. Zánik Svatojarů. Obři. Gótové a Hunové.....	31, 77
Kapitola II. Chazarské jho. Chrabrova, Moskova a Bravlinova vojska.....	33, 82
Kapitola III. Příchod Varjagů. Křest Rusi.....	36, 90
STUDNICE.....	39, 95
VYSVĚTLIVKY A POZNÁMKY.....	95
DOSLOV K ČESKÉMU VYDÁNÍ.....	96